

సత్యహరిశ్చంద్రనాటకము

గ్రంథకర్త:

కందుకూరి వీరేశలింగముపంతులు

పదమూండవ కూర్పు

ప్రకాశకులు:

హితకారిణీసమాజము

రాజమహేంద్రవరము.

1950

ఈనాటకమునందు వచ్చుపాత్రలు.

ఇంద్రుఁడు—దేవరాజు

బృహస్పతి—దేవగురువు

జయంతుఁడు—దేవేంద్రుని కొమారుఁడు

వశిష్ఠుడు, విశ్వామిత్రుఁడు, అగస్త్యుడు, గౌతముఁడు, అత్రి, కశ్యపుఁడు, వామనుఁడు } మహర్షులు

జాబాలి—మార్కండేయుని శిష్యుడు

గాలవుఁడు—హరిశ్చంద్రుని వేడుక చెలికాఁడు

హరిశ్చంద్రుఁడు—అయోధ్యాపురాధీశుఁడు

చంద్రమతి—హరిశ్చంద్రుని భార్య

లోహితాస్యుఁడు—హరిశ్చంద్రుని కొమారుడు

సత్యకీర్తి—హరిశ్చంద్రునిమంత్రి

భద్రుఁడు, పాలకుఁడు—భటులు

మాలెతలు—విశ్వామిత్రుని వనపాలకురాండ్రు

జనమిత్రుఁడు, కామపాలుఁడు—అయోధ్యాపుర పౌరులు

నక్షత్రకుఁడు—విశ్వామిత్రుని శిష్యుఁడు.

దంతఘాతకుఁడు—విశ్వామిత్ర ప్రేరితుఁడగు రాక్షసుఁడు

కపాలకుండలుఁడు—పిశాచరాజు (భేతాళుఁడు)

కాలకౌశికుడు—చంద్రమతిని వెలకుగొన్న కాశీపురబ్రాహ్మణుడు

కలహకంటకి—కాలకౌశికుని భార్య

వీరబాహువు—ప్రేతభూమికధికారి

వీరదాసు—వీరబాహువు హరిశ్చంద్రుని కొసఁగిన మాఱుపేరు

మధుదాసుఁడు—వీరదాసుని యనుచరుఁడు

భీషణుఁడు, తామ్రాక్షుఁడు—కాశీరాజభటులు

ప్రతాపచంద్రదేవుఁడు—కాశీపురాధీశుఁడు

శివుఁడు—కైలాసపతి

పార్వతి—శివుని భార్య

శ్రీ

సత్యహరిశ్చంద్రనాటకము

ప్రథమాంకము

శా. శ్రీకళ్యాణగుణాకరుండు త్రిజగత్సేవ్యుండు నిత్యుండు సు
శ్లోకుం డాద్యుఁ డతీంద్రియుండు పరమేశుం డప్రమేయుండు లో
కైకాధారుఁడు సర్వశక్తుఁ డమలుం డాద్యంత శూన్యుండు ప్రే
మైకస్థానుఁడునైన దేవుఁ డిడు మీ కత్యంత సౌభాగ్యముల్

సూత్ర—(తెరవంక జూచి) ఓయీ! స్థాపకా! నాందీయలంకారము పూర్ణమయినపక్షమున నీవొక్కసారి యిటురమ్ము.

నటు—ఇదిగో వచ్చినాడను. ఈ సేవకుని కేమియాజ్ఞ?

సూత్ర—ఈ రాత్రి మనమేమో వీరిని వినోదపెట్టుదుమని విని యీసభవారందఱును మననాట్యశాలకు విజయంచేసి చకోరపక్షులు వెన్నెలనిమిత్తమయి యాసపడి చూచుచున్నట్లు మనవంక నెట్లుచూచుచున్నారో చూడుము. ఈ వేసవికాలపు సెలవులలో నొక యపూర్వనాటక మాడి పురజనులను సంతోషపెట్టెదమని యీ వరకే ప్రకటన చేసి యున్నాము గనుక, మనమిప్పుడాలస్యము చేయక యీనూతన హరిశ్చంద్ర నాటకమును ప్రయోగించి వేడుక చూడవచ్చిన వీరిడెందముల నానందింపఁజేయుదము.

నటు—సరిసరి! చక్కఁగాఁ జెప్పితివి. నాటకప్రయోగము నందు బాలప్రాయులమయిన మన మెక్కడ? స్తనశల్య పరీక్ష చేసెడి యీమహాసభ్యులహృదయరంజన మెక్కడ? ఈమహాసభను సంతోష పెట్టగలవా రెంతటి శక్తివంతులు గావలెను?

సూత్ర—గుణగ్రహణైకపారీణులైన వీరికడ మన మెంత మాత్రమును భయపడవలసిన పనిలేదు. ఆటపాటలయందు మన యొద్ద నెన్నిలోపములున్నను వానిని పాటింపక ముగ్ధజనసమాదరణ పరాయణులయిన వీరు మనయందలి వాత్సల్యాధిక్యముచేత మన గుణలేశములనే మెచ్చి సంతోషపడుదురు సుమా. అట్లుగాక వీరొకవేళ మన లోపములను జూపినను మన కది శ్రేయస్కరమే యగును. ఎట్లన—

క. రసికులు కానిమనుష్యులు
   పొసఁ గన్వీక్షించి మెచ్చి పొగడుటకంటెన్
   రసికు లగువార లారసి
   పస లేదని తెగడుటెంతొ వాసియొసంగున్. 2

నటు—అదిసరేకాని కాళిదాసాది మహాకవులచేత రసవంతము లయిన మృదు మధురవాగ్గుంభనలతో రచియింపఁబడిన రమ్యతరములయిన ప్రాచీన గీర్వాణనాటకము లనేకము లుండగా, చేట తెలుగు మాటలతోఁ గూర్పఁబడిన యీ నవీననాటక మిప్పుడు వీరి మనసుల కెక్కెక్కఁగలదు!

సూత్ర—మనమీవిషయమునను శంకింపవలసినపని లేదు. ప్రౌఢకావ్యములరుచి మరఁగిన నవరసరసికులకు సహితము బాలుర ముద్దుమాటలు హృదయ రంజకములు కాకుండవుసుమా! అదిగాక, యభిజ్ఞులైనవా రెప్పుడును సారస్య మెందున్నను గ్రహించి యాదరింతురుగాని యిదిపురాతన మనియు నాలోచింపరు. అందుచేతనే కవికులసార్వభౌముఁ డయిన కాళిదాసుఁడు మాళవి కాగ్నిమిత్రమను నాటకరాజము నందుఁ బూర్వము,

ఉ. ప్రాఁతది యన్నకారణముఁ బట్టియెసర్వము మేల్మిఁ జెందు నే!
   నూతనమన్న హేతువున న్యూనతఁ జెందునె క్రొత్తవన్నియున్

ఖ్యాతిగనుత్తముల్గుణము నారసి మంచి గ్రహించుచుండ్రు
భ్రాంతివె మంచి వందు రవిమర్శితఁ గేవల మూఢమానవుల్ 3

అని చెప్పియుండలేదా? ఇది కాళిదాసాదుల మహా నాటకరత్నముల వలె నంత మనోహరముగా నుండకపోయినను నిత్యసత్యవ్రతము చేతఁ బ్రఖ్యాతి చెందిన శ్రీహరిశ్చంద్ర మహారాజచంద్రుని పవిత్రచరిత్రమగుటచేతఁ బత్కథామృతపానమునందలి యభిరుచి చేతనైనను సభవారు దీనినంగీకరించి యాదరింపకపోరు. లోకములో సత్పురుషుల కర్ణములకు నీతికథాశ్రవణముకంటె మధురమయినది మఱియొకటి యుండదుగదా?

నటి—మీరిప్పు డెప్పటిదో కృతయుగవార్త సెలవిచ్చుచున్నారు. మీరన్నది పూర్వకాలపుమాట గాని యీకలికాలములో నీతివాక్యములయందు బద్ధాదరులగువా రెవ్వరున్నారు?

సూత్ర—నీవు బుద్ధిమంతురాలవే కాని యీవిషయములో నీబుద్ధి భ్రమసిపోయినది. ఇదియెంత కలికాలమయినను నీతి యిప్పటికిని మొదలంటఁ జావలేదు. ధర్మస్వరూపుఁడయిన భగవంతుఁడు పయినుండి పరిపాలించుచున్నంత వఱకును లోకములో నీతియెప్పుడును నిర్మూలము కానేరదు. దుర్నీతియెంతప్రబలముగా నున్నను నీతియే యెల్లప్పుడు ప్రజల యుల్లములమీఁద రాజ్యము చెల్లించుచుండును. అవివేకప్రేరణముచేత నీతివర్తనమును గొందఱు విడిచినంత మాత్రమున దానిమహిమ యెక్కడపోవును.

ఉ. కాముల నీతిమార్గమును దప్పిచరించెడువారు కూడ నీ
భూమిజనంబు లెమ్మెపుడు ప్రోజ్జ్వలనీతిపథానువర్తులం
చే మెయి నెంచుచుందు రటులయింతురు వేషముపూని భూమిలో
నోమహితాత్మ! చాల దెయిదొక్కటె నీతిబలంబుచాటఁగన్. 4

నటి — మీరు నీతిమార్గప్రభావము నెంతగావర్ణించుచున్నను, నా ప్రత్యక్షానుభవమునుబట్టి చూడఁగా లోకములో దుర్నీతియే యధికసంఖ్యాకుల మనస్సులను లోఁబఱచుకొని యధికారము చెల్లించుచున్నట్లు కనఁబడుచున్నది.

సూత్ర — నీవన్నట్లు దుర్నీతి యెంతదూరము వ్యాపించి యెందఱిని కానిమార్గము పట్టించుచున్నను, అది దొంగవలె నడఁగి యుండి చాటునఁ బనిచేయ వలసినదే కాని బహిరంగముగాఁ దల యెత్తుకొని యెప్పుడును నిర్భయముగాఁ జరింపనేరదు.

చ. వినుపగలీశ్వరుం డిడిన వెల్తురులోఁ దలచూపనోడి మూ
లనడఁగి రాత్రిఁ జీఁకటి మెలంగెడుక్రూరమృగంబుకైవడిన్
దనజయవేళయందు సహితమ్ముబయల్పడలేక చాటునన్
బనియొనరించుఁ జూ వెఱయభావముతో నవినీతియెప్పుడున్. 5

ఇంకొక్కవింతవినుము. అంతరంగమున దుర్నీతికి దాసులయి దాని కనవరత శుశ్రూష చేయువారు సహితము బహిరంగముగా దుర్నీతిని సేవింపనొల్లక నీతినే గౌరవించి భూషించుచు, తమ్మెవ్వరయిన నీతిమాలిన వారని పలికినంత మాత్రమున వారిమీఁద మండిపడుచుందురు. ఇందువలననే నీతియొక్క పూజ్యతయు గౌరవాధిక్యమును నీకు వెల్లడి యగుచుండలేదా? అదిగాక యెంతటి నీతిమాలిన పరమ నీచులకయినను నీతియందును నీతిమంతుల యందును గౌరవమును బ్రేమయును బరమాదరమును నుంచుట సహజ గుణముగా నున్నది.

సీ. ఆగౌరవాదుల కారయ ధర్మంబె కారణంబియ్యెలఁ గాదె మేని
దీర్ఘకాలముక్రిందదివి కేగియున్నట్టి రాముని నాధర్మరాజునిప్పుడు

దేవసన్నిభులఁగ భావించి పూజింప వారిసచ్చరితల గౌరవింప
మహిమీఁద వారలు మనకు జేసిన యట్టియుపకార మేదైన
మనము రావణు దుర్యోధనునిఁ గరంబు [గలదె?
దూషణమొనరించి ద్వేషింపఁ దొల్లి వారు
మనకు నపకార మిమ్మహీమండలమున
నెప్పుడైనను జేసిరే యించుకైన? 6

ఉ. సీతవిపత్తులంబొరలి చేడ్పడెనన్నపు గార్తి చెందగా,
సీతమహోపకారమిటఁ జేసిన దేది జగజ్జనాళికిన్?
క్ష్మాతలమందు శూర్పణఖ కష్టపరంపర చెందెనన్నచోఁ
జేతములం జెలంగ నది చేసిన దేది మహోపకారమున్? 7

లోకములో నెప్పుడును స్థిరమయిన గౌర వాదరములకు జనుల సుగుణ సుచరితలు పాత్రములగునుగాని యవి లేని కేవలధనాధికార సంపదలు కావుసుమా!

గీ. గుణవిహీనుఁడు సామ్రాజ్య గురుతఁ గన్న
వసుధవానికి స్థిరగౌరవంబు రాదు;
ధరణిఁ గోపలదారిద్ర్య దశఁ గన్నఁ
గలుగు గుణవంతునకె స్థిరగౌరవంబు. 8

నటు — మీరిప్పుడువచ్చిన కార్యమును మఱచి ధర్మోపన్యాసములు చేయుచున్నారు. ఈసభవారో, కాలహరణమున కోర్వలేక త్వరపడుచున్నారు. నన్నిప్పుడు పిలిచిన కార్యముసంగతి తలఁపున నిలుపుఁడు.

సూత్ర — ఓహో! నేనిప్పుడు ధర్మప్రసంగాదర పరవశుఁడ నయి ప్రస్తుతకరణీయమును మరచిపోయితినిగదా! ఇదిగో చూడుము.

ఉ. ఇంద్రసమానభోగులు కవీంద్రులు విత్తపతుల్గురుల్ బుధుల్
సాంద్ర యశస్కులై యిచటసభ్యులునిండి చెలంగఁగా హరి

శ్చంద్రుని గూర్చివింతగఁ బ్రసంగము చేయుచు నుండినట్టి దే
వేంద్ర సభాగృహంబుగతి నీసభ శోభిలుచున్న దెంతయుణ్. 9

ఇఁక వేగిరము పోయి మన యపూర్వ నాటక ప్రయోగముచేత మన మీ సభారంజన ప్రయత్నము చేయుదమురమ్ము.

(ఇద్దఱును నిష్క్రమించుచున్నారు)

ఇది ప్రస్తావన.

రంగము—ఇంద్రసభ.

[సుధర్మాసనంబునఁగూరుచుండి దేవేంద్రుఁడును, జయంత బృహస్పతి ప్రభృతి ప్రకృతివర్గమును, వరుణ కుబేరాది దిక్పాలకులును, అత్రిగౌతమాగస్త్య వశిష్ఠ వామదేవ కశ్యప నారద విశ్వామిత్రాది మహర్షులును ప్రవేశించు చున్నారు.]

ఇంద్రు— (బృహస్పతివంకఁజూచి) ఓయాచార్యోత్తమా! ఏమి యీమధుర్యము! రచియించినప్పుడు మీరెంత యానందము పొందియుందురో కాని మే మిప్పుడీవాచస్పత్య నీతిశాస్త్రమును కర్ణరసాయనముగా వినుచున్నకొలఁదిని క్రొత్తచవులుపుట్టి మాకర్ణములు చరితార్థములగుచున్నవి.

ఉ. భూతలమందు స్త్రీలయెడ, బుణ్యవివాహములందు ప్రాణమున్
భూతియు మానముం జెడెడుపొందున, గోద్విజరక్షణార్థముౝ
నీతియటంచుఁబొంకుమని నేర్పినశుక్రుని నీతినవ్వి, స
న్నీతిఁగ మెచ్చిరిమ్మునులు నీకృతిలోని విశుద్ధనీతినిౝ. 10

చెవులొగ్గి ఈమహర్షులు మహాదరముతో విన వేచి యున్నారు. ఏదీ తరువాత పద్యమును జదువుఁడు.

బృహ—ఓమహేంద్రా! ఇటువంటి యపూర్వదివ్యసభలోఁ ద్రిలోకాధినాథులైన దేవరవారును, కేవలధర్మశాస్త్రకారులయిన జడదారులును విని యాపరికారముగా శ్లాఘించుటచేత నాగ్రంథ మిప్పుడుగదా పావన మయినది! ఇఁక నేను నీతిశాస్త్రప్రణేతలలో ధన్యతముఁడను. ఇదె యీపైపద్యమును జిత్తగింపుఁడు.

చ. కులసతిబాసినన్, సుతుఁడుకూలిన, నాపదలెన్నివచ్చి తె
న్నులమిన, మానభంగమయినౝ, సిరిపోయిన, రాజ్యమూడినం

జెలులుత్యజించినన్, మద కరసింగొని ప్రాణముతీయవచ్చినం,
బలుకఁగ రాదుమా వెఱఁగుమాత్ర మసత్యము మున్యుఁ డెప్పుడున్ 11

వశి—ఓహో! ఈనీతివాక్యము దేవతా శ్రేష్ఠులును శిరసా వహించి శ్లాఘింపఁ దగియున్నదిగదా! మేలు! ఇట్టి నీతివాక్య రత్నముల కాకరమైన యుత్తమశాస్త్రము నురచియించిన మహానుభావుడు దేవగురుఁడనిపించుకొనుటకుఁ దగినవాఁడే.

విశ్వా—(తనలో) ఏమిా! ఈముదిబ్రాహ్మణుఁడు బ్రహ్మసృష్టికి ప్రతిసృష్టి చేయఁజాలిన నేనును, అఖండ తపోమహిమచేత నొక్కొక్కడే యీలోకముల నాకులపఱుపఁ జాలిన యీమహర్షిసత్తములును, ఉండఁగా మమ్మెవ్వరిని గణనచేయక తపోగర్వముచేత తానేఘనుఁడయినట్లు సభలోముందుగా మాటాడి మాయెడ దిరస్కారభావము చూపుచున్నాఁడు! మాపూర్వవైరమును బట్టి యీతని మాటయన్న నా దేహము భగ్గునమండుచుండును. ఈసభ చాలించెడి లోపల నేనేదో మిషగల్పించి యీతని గర్వభంగము చేసెదను. (అని తలయూఁచుచున్నాఁడు)

ఇంద్రు—జయంతా! ఏమి యీబృహస్పతిపుణ్యము! అధ్యాత్మవిద్యాగరిష్ఠుఁడైన యీవశిష్ఠుఁడును సకల మహర్షి సముత్తమ్ములు నీతని నిట్లు శ్లాఘించు చున్నాఁడు. ఏదీ నీవిందాఁక మందాకిని యందలి పొందామరకొలఁకులోఁ బొదివి తెచ్చిన యీసుందర మందార ప్రసూన దామ మిటు తెమ్ము. నేనది యీబృహస్పతి కంఠమునవైచి దానిని సార్థకపఱచెదను.

జయ—ఇదిగో మందారమాల. ఈతని మెడ నలంకరింపఁ గలుగుటకిది తప్పక యేదో గొప్పసుకృతము చేసికొన్నది. (అని పుష్పమాల తండ్రిచేతి కిచ్చుచున్నాఁడు.)

ఇంద్రు—(పుష్పసరిని బృహస్పతి మెడలో వేయుచు) ఓగురుసార్వభౌమా! మీ రిప్పుడు చదివినపద్యమునకుఁ ద్రిలోకాధిపత్యము నిచ్చినను మీ యోగ్యతకుఁజాలినదిగా నుండదు. అయినను భక్తిపూర్వకముగా నిచ్చెడి యీపుష్పదామమును శిష్యవాత్సల్యముతో నంగీకరించి యీ గ్రంథరచనచే మీ కాచంద్రార్కముగాఁ గలుగఁబోవు ధవళకీర్తికి సూచకముగాఁ గంఠమున ధరింపుడు

బృహ—త్రిలోకాధిపతులయిన దేవరయంతటివారు సమస్త లోక పాలదత్తోప సిరగ్రహణ ప్రశస్తములయిన దివ్యహస్తములతో స్వయముగాఁ బుష్పమాల మెడనువేసి సేవించెడి యసాధారణ గౌరవమునే నేనిప్పుడు పొందుచుండఁగా నాకుఁ ద్రిలోకాధిపత్యమేల కావలెను? నా యందలి మీ నిర్హేతుకజాయమానకటాక్షముచేత నేను జరితార్థుఁడ నయినాను.

ఇంద్రు—ఎదుట జెప్పిన ముఖస్తుతిగాఁ దోఁచు నేమో కాని యీసత్కారము జేసిన మీయర్హతకుఁ దగియుండునో నేనూహింపజాలకున్నాను. మీరు చెప్పిననీతి వాక్యము సర్వజన సమాదరణీయమయినదే కాని దాని నాదరించుట మాత్ర మెవ్వరికిని పూర్ణముగా సాధ్యము కాదని నాకుం దోఁచుచున్నది.

బృహ—లోకములో నసాధ్యమయిన నీతిని విధించుటవలనఁ బ్రయోజనమే లేదు. శాస్త్రమున విధింపఁబడు ధర్మ మెప్పుడును సర్వజనాదరణ సాధ్యముగానే యుండవలయును. దేవరవారు సెలవిచ్చినట్లుగా లోకములో నీతు లుపదేశించు వారివలె ననుష్ఠించువారంతగాఁ గానరాక పోవుచుండుటనుబట్టి తమ కట్టి సందేహము పుట్టుటకు హేతువయినది. కాని, విమర్శతోఁ జూడఁగా నేనిప్పుడు సత్యవిషయమున విధించిననీతి యాచరింప మనసుగలవారి కందరికిని బరమసాధ్యమే కాని యసాధ్యమెంతమాత్రమును గాదు. అయినను

నీతులు చెప్పుటవలె నడుచుకొనుట మాత్ర మంత సులభము కాదని నేనె యొప్పుకొనెదను.

చ. పరులకు నీతులం గఱపువారలు లక్షలు గోట్లు నుందు, రెం
దరసినలక్షలో బదువురైనను నుండరు చెప్పినట్లు యా
చరణము నర్పువారు, బలశాసన అయ్యుపదేశమట్లు యా
చరణము దేలికై తగిన, స్వర్గము కాదె సమస్త భూమియున్? 12

ఇంద్ర—ఓగురువర్యా! నాచిన్న విన్నపంబొకటి చిత్తగింపుడు.

చ. పదువురు కారు, భూతములపై మతిలక్షకు నొక్కడైనను న్
వెదకగ గష్టముల్ పొడరు వేళను సత్యము తప్పకుండువా
డొదవునొ బొత్తిగా నొదవడో యని సంశయమయ్యెడిన్ మదిన్
వదలక సత్యమే యెపుడు బల్కుట దుష్కరమంచు నెంచెదన్. 13

ఓమహర్షులారా! మీయభిప్రాయమేమి? నా యభిప్రాయము సరి కాదని తోచినపక్షమున త్రికాలవేదులయిన మీరెఱుంగనివారు ముల్లోకములయందును లేరుగాన వెనుక చన్నవారిలో గాని యిప్పుడున్న వారిలో గాని నిరంతరసత్యవాక్య ధురీణుడయిన నీతివిద్యా పారీణుడెవ్వడయిన మీ బుద్ధికి గోచరుడగునేని వ్రేలు మడచి యొక్కని పేరు చెప్పుడు.

అగ—(క్రిందచూచుచు నేలవ్రాయుచున్నాడు)

గౌత—(మీదుచూచుచు నాలోచించుచున్నాడు.)

అత్రి—కశ్యపునిముఖమువంక జూచుచున్నాడు)

కశ్య—వామదేవునికి కనుసైగ చేయుచున్నాడు)

వామ—(నారదునిగోకుచున్నాడు.)

నార—(వశిష్ఠునితో జూపి) నీవుత్తరమిమ్ము (అని తలయెగుర వేయుచున్నాడు)

వశి—(ముందునకు జరుగుచున్నాడు.)

విశ్వా—(తనలో) ఏమి యింతను సాహసము! తపోమహిమ చేత ముల్లోకముల నల్లలనాడింపఁగల మేమందఱము నిటనుండఁగా మరల నితఁడేయిప్పుడును దానేమో చెప్పవలెనని ముందుకు జరుగు చున్నాఁడు.

నార—(ఋషులవంకఁజూచి) ఈమహేంద్రుఁడు మీవలనఁ దనప్రశ్నకుత్తరము గానక తొందరపడుచున్నాఁడు. ఓవశిష్ఠా! తక్కినవీరివలె నీళ్ళునమలక జపసమయమునందు మాత్రమే కాక యీసభయందును మౌనముద్ర ధరియించియున్న వీరి కందఱికిని సిగ్గు వచ్చునట్లుగా నీవే వేగిర మేదో చెప్పు.

విశ్వా—(తనలో) ఏమి యీనారదుఁడు మమ్మెత్తిపొడుచు చున్నాఁడు!

వశి—ఓ దేవాధీశ్వరా! నీవడిగినరీతి జగన్నుతుఁడయిన నిత్య సత్యవ్రతుఁడొక్కఁడిప్పుడు నాకన్నులకుఁ గట్టినట్లు పొడకట్టుచు న్నాఁడు. ఎప్పటివాఁడినో యిప్పుడు చెప్పనేల? ఈవర్తమాన కాల మందున్న మహాత్మునినే చెప్పెదను వినుము.

వామ—(ఋషులతో రహస్యముగా) ఇప్పుడితఁడు మనలో నెవ్వరిపేరైనఁ జెప్పునేమో!

గౌత—(తనలో) నాపేరు చెప్పిన బాగుండును.

ఇంద్ర—వశిష్ఠా! అట్టియాడితప్పని పురుషరత్నము పేరుగా నోచినపుణ్యాతిశయము లేవో నాచెవుల వేసి కర్ణోత్సవముచేయుము.

వశి—భూకాంత కలంకారమన సౌందర్యరాశియై సమస్త ప్రశస్తవస్తుసంపదల చేతులనునిస్తులంబయి యోధజనాసాధ్య మయిన యయోధ్యానగరము ముక్తిదాయకములయిన సప్తపురముల లో నగ్రగణ్యమయి భూలోకమున నున్నసంగతిమీ రెఱిఁగిన దేకదా!

ఇంద్ర—మేమది యెఱుఁగుదుము. అదిమా కాప్తులయినకోసల దేశాధీశ్వరులకు రాజధాని.

వశి—ఆపుణ్యపురమున కధీశ్వరుఁడయి, అనన్యసామాన్య విక్రమధురంధరుఁడై, సకలసద్గుణబంధురుఁడయియున్న హరిశ్చంద్రుఁడనుసార్వభౌముఁడు తన యువార్య శౌర్యముచేత సప్తద్వీపములను జయించి, రాజాధిరాజయి, అవక్రపరాక్రమంబున భూచక్రమెల్ల నేకచ్ఛత్రముగాఁ బాలించుచున్నాఁడు. అతఁడుస్వచ్ఛకీర్తులయిన షట్చక్రవర్తులలోను బ్రథమ గణ్యుఁడు.అగణ్యపుణ్యుఁడు ఆటల యందును బొంకెఱుఁగని పరమసత్యనిరతుఁడన్న లోకములో వాఁడొక్కఁడే.

విశ్వా—(తనలో) ఆహా! మాక్షత్రియ వర్ణములో వర్ణనీయుఁడయిన యటువంటిసత్యశీలుఁ డున్నాఁడని యింద్రసభలో వర్ణించుటచేత నేనిప్పుడు గర్వపడుచున్నాను.అట్టిసత్యవ్రతాదరణ పరాయణులు మాక్షత్రియకులమునందుఁ గాక మఱి యెందుందురు? బ్రహ్మర్షి నయినను దొంటికులాభిమానము నన్నిప్పటికిని విడువకున్నది గదా? ఈచక్రవర్తి మూలమున మారాజవంశముకీర్తి కెక్కినదని లోఁపల నేనెంతపరమానందభరితుఁడనై యున్నను, బ్రహ్మవిద్యాధురంధరులమయిన మేమిందఱ మిక్కడనుండఁగా మమ్మెవ్వరిని లక్ష్యము చేయక యీతఁడు స్వతంత్రమువహించి మేమందఱమును జేతకానివారమయినట్టు తాను ముందునిలిచి పలికిన యవమానముకూడ నా మనస్సు నేకమూల వేధించుచున్నది. ఇప్పు డీతని గర్వసంహారముచేసి నాపూర్వవైరమును సాధించుటకు సాధనమేమున్నది?

నార—ఓవశిష్ఠా! నీవే నామనస్సువచ్చిన వాఁడవు. తా మీ సర్వజ్ఞులమని విఱ్ఱవీఁగుచుండెడి యీవిశ్వామిత్రాదుల గర్వమంతయు నడఁగి వీరికి సిగ్గువచ్చునట్లుగాఁ జెప్పినావు.

విశ్వా—(తనలో) ఏమీ! ఈనారదుఁడు కూడ మొదల నా పైనే యెత్తుచున్నాఁడు! ఇంతకు వచ్చినతరువాత నిఁక నూరకుండఁ

గూడదు. ఈ కారణమున కుటిలవాక్యము లెన్నను నాపూర్వవైరమే యీబ్రాహ్మణుని బరాభవింపుమని నన్ను వేయివిధములఁ బ్రేరేపించుచున్నది. కాని నా కుపాయమువూత్రము తోఁపకున్నది.

ఇంద్రు—ఓవశిష్ఠా! ఆరాజు కొంతవఱకు సత్యసంధుఁడే కావచ్చునుగాని నీ విప్పుడాతని నత్యధికముగా వర్ణించుచున్నావేమో యని నాకు సందియము తోఁచుచున్నది.

వశి—నేఁ జేసిన దతివర్ణన కాదు. ఆమహారాజుయొక్క సత్యసంధతకు నావర్ణనము చాలనిదయ్యెను గదాయని నాకు సిగ్గగుచున్నది.

విశ్వా—(తనలో) ఇప్పు డీయింద్రుఁడొక యుపాయము తోఁపించి నాకుమార్గదర్శియగుచున్నాఁడు. నేనాహరిశ్చంద్రుఁడు సత్యసంధుఁడు కాఁడని వివాదము పెట్టుకొని యీతనిని బరాభవించెదను. అదిగాక నేనిప్పుడీతని వచనమును బూర్వపక్షము చేసి చెర్ప పెంచుటచేతఁ గూడ హరిశ్చంద్రుని సత్య నిత్యతయే సిద్ధాంతమయి మారాజవంశమున కంతకును మఱింత వన్నెయు రావచ్చును. కాఁబట్టి నేనిప్పుడు సంకోచింపవలసిన పనిలేదు. (ప్రకాశముగా) వశిష్ఠా! ఇంతకుమున్ను నీవీపురందరుని ముందఱ నేమన్నావు? పరాకుగావిన్నాను. నీవిప్పు డెవ్వనినో నిత్యసత్యవ్రతుఁడని కైవారము చేసినావే వానిపేరేదీ, యింకొకసారి చెప్పుము.

వశి—విననిష్టమున్నచో నామహామహుని పేరు మనపాపపరిహార మగునట్లుగా నీకు వేయిమాఱులు చెప్పుమన్నను చెప్పెదను. జగద్విఖ్యాతయశస్సాంద్రుఁడగు నారాజచంద్రుని పేరు హరిశ్చంద్రుఁడు, హరిశ్చంద్రుఁడు, హరిశ్చంద్రుఁడు.

నార—ఓవిశ్వామిత్రా! మునిజనవరిష్ఠుఁడయిన యీవశిష్ఠుఁడు దేవసభామధ్యమున నిర్భయముగా ముమ్మాటికిని హరి

శ్చంద్రుఁ డని చెప్పుచున్నాఁడు. ఇఁక నీచేత నగుకని హరిశ్చంద్ర సార్వభౌముఁడు సత్యవాక్య గౌరేయుఁడు కాఁడని సాధింపుము.

ఇంద్రు—(తనలో) ఓహో! ఇతఁ డెప్పుడును గలహంప్రియుఁ డుకదా! కలహ విద్యావిశారదుఁ డయిన యీనారదుఁడు వీరికి రోషమెక్కించి యొండొరులను బురికొల్పుచున్నాఁడు. ఇతనికిఁ గలహ మున్నపక్షమున వేఱే భోజన మక్కఱలేదు. అందుచేత నే కలహ భోజనుఁ డన్న పేరితనికి సార్థకముగాఁ జెల్లుచున్నది.

విశ్వా—ఏమేమీ! అఖర్వరాజ్య గర్వాంధుఁడయి కన్నుగానకున్న యీహరిశ్చంద్రుని నా యీమునులెల్ల వినుచుండ జంకులేక నీవు నాముందఱ సత్యసంధుఁడని పేర్కొనుచున్నావు? ఇంద్రుని యెదుట మహాసభలోఁ బ్రజ్ఞలకయి యీరీతిగాఁ గల్లలేలయాడెదవు? ఉగ్గుపాలనుండియుఁ బరవంచనమే కులవిద్యగా నభ్యసించెడి రాజు లెక్కడ? సత్యవాక్యము లెక్కడ? చాలు ఇంతట నూరకుండుము. ఈమాట లెవ్వరయిన విన్న నవ్విపోదురు. మారాజవంశమునఁ బుట్టిన హరిశ్చంద్ర మహీశశత్రుని చరిత్రమును నాకంటెను నీ వెక్కువ యెఱుఁగుదువా? (అని కన్నులెఱ్ఱచేసి చూచుచున్నాఁడు)

ఇంద్రు—(తనలో) అయ్యో! ఇతఁడు కోపమునే ప్రధానముగాఁ జూచుకొనుచున్నాఁడు కాని మఱియేమియు నాలోచింపకున్నాఁడు.

వశి—తాటాకుల చప్పుళ్ళకుఁ దోడేళ్లు బెదరవు. సూర్యవంశపు రాజులకెల్లను కులగురువైన వశిష్ఠుముందఱనా నీబింకములు కనఁబఱచెదవు? ఇఁకనీబెదరింపు లటుండనిచ్చి న్యాయమునకురమ్ము. ఆడితప్పనివాఁడన్న లోకములో నాహరిశ్చంద్రుఁ డొక్కఁడే. నీవా తనినొక్క రాజసామాన్యుఁ డనుకొనుచున్నావే కాని సాధుకీర్తియైన యీచక్రవర్తి మహాత్మ్యము నించుకంతయు నెఱుఁగకున్నావు.

విశ్వా—కొలువులో నీవిచ్చకములకయి కల్లలాడుటయే కాక యెఱుఁగమని మాయందజ్ఞానమునుగూడ నారోపించుచున్నావుగా! సరిసరి! నీమాటలవలననే యిక్కడ నీగుట్టంతయు బట్టబయలయినది. నీవు మొదటినుండియు సూర్యవంశపు రాజులకెల్లను బురోహితుఁడవయి వారిసొమ్ము తినుచుండుటచేతనే చీకటుఁ జేవకల్పించి నీవిప్పుడాతనిని బట్టువశెఁ బొగడుచున్నావు. ఇచటున్నవారిలో నీస్తోత్రపాఠములు విని మోసపోవు వారెవ్వరును లేరు. ఇంతటివాఁడు లేఁడని యీమహాసభలో నిచ్చుందఱును మెచ్చుకొందురని కాఁబోలు, నీవీ కల్లప్రజ్ఞలు ప్రకటించుచున్నావు. పిలువని పేరంటముగ నీకీకంఠశోషణమెందుకు? నీవే ప్రత్యుత్తరము చెప్పుమని సన్నీపురందరుఁడేమయిన బొట్టును గాటుకయుఁ బెట్టి పిలిచి ప్రార్థించినాఁడా? మహాతపోధనులైన యీమునులందఱు నూరకుండఁగా ముందుగావచ్చి చెప్పుటకు నీ కీయహంకారమేల? నీపలుకు లీ శచీధవుని చెవులకుఁ జవిగానుండిన నుండెనిమ్ము. మాకుమాత్రము హాస్యాస్పదములుగా నగపడుచున్నవి. పురోహితత్వముచేయు నీవేకాని యీరాజును మే మెఱుఁగమా! నీవూరక గోరంతలు కొండంతలుచేసి యేల కొని యాడెదవు?

ఉ. చిక్కనిపాలుఁ బాయసముఁ జేరల నిండ ఘృతంబు, జుఱ్ఱుచున్
జక్కెర రుచ్యభక్ష్యములె సారపుమాంసపుఁ గూరలున్ సదా
మెక్కుచుఁ గ్రొవ్వి సంపదల మిక్కిలి త్రుళ్లెడు మేదినీపతుల్
నిక్కముతప్పరంట ధరణింబరిహాసపుమాట యోఁజుమీ.

వశి—(కోపదృష్టితోఁ జూచుచు) ఓయీ! విశ్వామిత్రా! వినుము. సభలో నెవ్వరయిన నొకధర్మసందేహ మడిగినప్పుడు తెలిసినవారుండి సదుత్తరమీయకుండుట ధర్మము కాదుగనుక, ఇప్పు డీయింద్రుఁ డడిగిన ప్రశ్నకు నిజము చెప్పక నొకరిమొగము

లోకరు చూచుకొనుచు మీరందఱు నూరకుండఁగా నెఱిఁగినవాఁడ నగుటచేత నే నుచితోత్తరము నిచ్చినాఁడను. పైత్యరోగిజిహ్వకుఁ బంచదారయుఁ జేఁదయినట్లు నిర్నిమిత్తద్వేష వివశుఁడ వయియున్న నీదృష్టికి నేనుత్తరము చెప్పుటయుఁ దప్పిదముగా నే కనఁబడుచున్నది. ఈవిధముగా వ్యర్థప్రలాపము లేల ప్రేలెదవు? సముద్రము లంఘించిన హనుమంతుని ముందర నా కుప్పిగంతులు? నీప్రతాపములు నాముందు సాగిరావు. గరుత్మంతునితో నూఁగఁబిచ్చుకలను సాటి తెచ్చునట్లు నీవిప్పు డాసంతత సన్మార్గవర్తి యయిన హరిశ్చంద్రచక్రవర్తిని సామాన్య రాజన్యాధములతో సరిపోల్చుచున్నావు. లోకములోని రాజలోకము నెల్లను గైకొన్నను వారి నందఱిని కలిసి యాతని సత్యములో సహస్రాంశ మయిన నుందురా?

ఉ. సందియ మింత లేక బలశాసన దివ్యసభాంతరంబునం
దందఱు నాలకింప విన నర్హము కాని యసత్యవాక్యముల్
నిందయొనర్చి తీవు ధరణీధవచంద్రుని; నింతమాత్ర నే
యిందలివారు మెచ్చుదురె యిప్పుడు నిన్నిటఁ? దాపసాధమా! 15

ఉ. ఎంతయుఁ బాతకం బొడవు నిట్టికురుక్తులు వించు నున్న; నే
డింతటితోనె యానృపకులేశ్వరు సూనృతవాఙ్మహత్త్వ మా
వంతయులోపముం గనునె? యారయ వించుక నైన; దీనినొ
క్కింత త్వదీయ నైజగుణమే యిట వీరి కెఱుఁగవచ్చెడున్. 16

విశ్వా—(పటపట పండ్లుకొఱుకుచు)

ఉ. క్రొవ్వి, వశిష్ఠ! యేమిటికిఁ గొవ్వన నోరికివచ్చినట్లుగా
నివ్వడిఁ బ్రేలెదీవు? వినుమే నల గాధిసుతుండఁ జుమ్ము; న
న్నెవ్వనిఁగాఁ దలంచి తపుడే మఱపొందితె నన్ను? నంతమే
యిన్వ్వడి వచ్చె నేని, చెలియించునె కౌశికుఁ డబ్రహ్మకున్? 17

ఓవశిష్ఠా! తొల్లి పంతము వచ్చినప్పుడు నీసుతశతమును గృతాంత నిశాంతమునకుఁ బంచిన విశ్వామిత్రునిగా నన్నెఱుంగుము.

మ. ఒక రాజాధము నిప్పుడీ విచట నెంతో పెద్దగా జేసి మా
నక వర్ణించెదు సత్యసంధు డనుచున్నా ప్రేమాల; చాల్చాలు; నూ
రక యాయాస పడంగ బోకు, మిక విశ్రాంతిం దగం బొందుమా;
యకటా! స్తోత్రము చేయు తే కలసి తత్యాంతంబు నీ విద్యేడన్

చ. జలనిధి గ్రుక్కగొన్న మునిసత్తము డల్లయగస్త్యు డుండ, న
త్తులు హరికిన్ సహస్ర మొసఁగూర్చిన గౌతము డీతడుండ, ని
ర్మలమతి నేను నుండ, నిట మమ్ము గణింపక నీవు వజ్రితో
బలుకఁగనేల? మేటివె తపంబున నందరకన్న నీవిటకా? 19

(సభవారివంక దిరిగి)

శా. సందేహం బొకయింత లేదు వినుఁడీ చర్చింప గాలోకమం
దెందున్; లేడు విశుద్ధసత్యనిరతుం డీమాట ముమ్మాటికే
నందున్. కాదనఁ జాలు మేటిమగఁ డెందైనం గలండేని, నా
ముందేఁడీ యిట నిల్చి పల్కు మనుడీ ప్రోద్దామధైర్యంబునన్

వశి—(లేచి ముందుకువచ్చి పండ్లుకొఱుకుచు) ఓసభాసదులారా! వినుండు. ఆత్మస్తుతియు బరనిందయుఁ నసహ్యములైనను నేనిప్పుడీ బాలిశుని మూలమున నన్ను నే నించుక చెప్పుకోవలసి వచ్చినది. తపశ్శక్తియందలి మాయిద్దరి తారతమ్యములను మీ రందఱు నెఱుగ బూర్వమా బ్రహ్మదేవుడే నిర్ధారణ చేసియున్నాడు గాన దానధికుడ నని యిప్పుడెంత ప్రుళ్ళిపడుచున్నను జగత్ప్రఖ్యాతమయిన యా విషయమును నేనిక్కడ జెప్పవలసిన పని లేదు. ఈ దురాత్ముడు సభలో నన్ను నిష్కారణముగా నపహసించి దూషించుచు ధర్మదేవతాపరావతారు డని చెప్పదగిన యాహరిశ్చంద్రుని

నెక్కసక్కెములాడి నిందించుచున్నాడు. ఆబోతు అంకెవేసినదని సింహ మెప్పుడయిన బెదరునా?

మ. వినుఁడీ, సభ్యులు! మీరు నాపలుకు లీ విశ్వంబు తార్మాఱుగా
జనినన్ సూర్యుడు సగ్ని చల్లపడినన్, సంద్రంబు లొక్కుమ్మడిన్
జనముల్ భీతిల నెండిపోయిన, హరిశ్చంద్రుండు సత్యంబు పే
ర్మిని దప్పం డని నిల్చి పల్కెద నిదే మీరంద అాలింపగన్

చ. పరసతులెల్ల తల్లులు, స్వభావ గుణంబులు ధర్మవర్తనల్
పరమసుహృత్తు సూనృతము, బంధుచయంబు జగజ్జనంబు స
త్కరుణ విభూషణంబు, గముదంచిత శాంతత విత్త, మట్టి యీ
నరపతి స్వప్నమందయిన నవ్వుల కయినను గల్లలాడునే?

ఇంద్రు—(నారదునితో రహస్యముగా) ఓ దేవమునిపుంగవా? నీవంతకంతకు గోపములురూపములు దాల్చినట్లు రౌద్రమూర్తులయి మత్సరము హెచ్చనొకరినొకరు నిందించుకొనుచున్నారు. వీరియాకారములు చూడఁగా నాకు భయ మగుచున్నది. నీ వేలాగున నైన వీరి నిప్పుడు వారించి శాంతచిత్తులంజేయుము.

నార—(ఇంద్రునితో రహస్యముగా) మనము వారించినను వీరిప్పుడుప్రశాంతులగువారు కారు. ఈమునివృషభు లిద్దఱును గోపావేశముచేత దేహములు తెలియక బలిసి క్రొవ్వియున్న యాఁబోతులవలె అంకెలు వేయుచు నొకరిమీఁద నొకరు దుముకుచు, గయ్యమునకుఁ గాలు ద్రవ్వుచున్నప్పుడు మనము వలదన్న మరలుదురా? ఎవ్వరికో యొకరికిం బరాభవము సంభవించినతరువాత మనప్రార్థన మక్కఱలేక తమంతనే వీరూరకుందురు. అయినను సమయము చూచి యీవిశ్వామిత్రుని శాంతస్వాంతునిఁజేసెదను.

విశ్వా— (వసిష్ఠునివంకఁ దిరిగి) ఓరి సురంశాస్త్ర! (ఆగ్రహించి) బొంగడుటకు నీకొక్క నాలుక చాలదు. నీ నాలుక లిప్పుడు వేయి కావలెను.

ఉ. చాలును జాలు డస్సితివి, సభ్యులు మెచ్చి రయారె నీదు వా
చాలత, యూరకుండు మిఁక; చప్పిడిమాట లివేల? నేను నే
నీలలఁ జిక్కఁ బట్టి యవలీలఁ ద్రిశంకుసపుత్రుచేత వే
వేలు మృషోక్తు లెల్లి యనిపించెదఁ, బన్నిద మేమి? చెప్పుమా.

మ. చని నీ విప్పుడు తిన్నగా నలహరిశ్చంద్ర క్షమాధీశునిం
గని ధైర్యావ్రతుఁ జేయు మాతనిని నీ గర్వోక్తుల న్మాని, నీ
ఘనశక్తిం గొనియాడువాఁడ నటుపై తాన్మ్రిభర్త ధైర్యంబులో
నణుమాత్రంబును బొంకకుండిన మదీయానూనయత్నంబునన్.

వశి-మ. అవురా! యేమిప్రతాపవాక్యములు! మాయత్నేయు దే నీప్రభూ
ధవునిం దేవుఁడె ధైర్యవంతునిగఁ దొల్తం జేసెఁ బుట్టించుచో,
నవనిం గ్రొత్తగ నొక్కఁడేల యిఁకఁ జేయం ధైర్యధారేయుగా
నవలీలం జని చేతనైన ననృతం బాడింపుమా యాతనిన్. 25

ఉ. నీవును నిన్నువంటియవినీతులు వేఱొకకోటి కూడి యీ
భూవలయంబునం గలుగుబూటకముల్ మటుమాయ లింద్రజా
లావళు లెన్ని పన్నిన, మహాపద లెన్ని ఘటించినన్, నృపుఁ
గేవలమిథ్య యింత పలికింపఁగ నీతర మానె యెప్పుడున్? 26

శా. వేయేడు ల్తలక్రిందు లైన, విను మావిశ్వంభరాధీశ్వరున్
మాయ ల్పన్ని యసత్యమీవు పలికింప న్లేవు ; నిష్కారణం
బాయాసంపడ నేల? మానుకొనుమీ వ్యర్థప్రయత్నం బటుల్
సేయంగా మదికోర్పు దేని, త్వరలో సిద్ధించు నీ కోటముల్. 27

(సభవంకఁదిరిగి ఓ సభ్యులారా!

మ. వినుఁడీ నాదు ప్రతిజ్ఞ; యీతఁ డలయుర్వీనాథు బొంకింపఁగ
ల్గినచో, నేను గులంబులోన వెలినై, లీలన్ శిరస్సంతయున్
మునుముట్ట న్గొఱిగించుకొంచును, దపోముఖ్య క్రియ ల్మాని, లో
కనుమానింపక వీధులందు ఖరవాహనంబెక్కి యూరేగెదన్. 28

విశ్వా—(సభవంక దృష్టి నిగిడించి)

ఉ. వింటిరె యీదురుక్తులను ? వేలుపులార? మునీంద్రులార! నా
వంటిమహాతపోధనుఁడు పంతము పట్టిన, నొక్కమర్త్యునిన్
బంటుతనంబు మానిచి యబద్ధములం బలికించు టెంత? నేఁ
గంటున నానృపాధముని గష్టము పెట్టి, కలంతు స్వాంతమున్.

చ. అతఁడొకపట్టునన్ మృషల నాడక యుండిన, రాజ్యమంతయుం
జతురతఁ గొల్లపుచ్చి, ఘనసంతదల స్హరించి నెయ్యపున్
సతి నెడఁబాపి పుత్త్రునిఁ జావఁగ, జేసి, కులంబు కూల్చి, పె
న్వెతలును బెట్టి ధైర్యమును వేయివిధంబుల రూపు మాపెదన్.

ఉ. ఇంచుకయేనతండు చలియింపక బాధల కోర్చి నిల్చినన్
మంచుమలన్ జలాశనతినై బహుకాలము నిష్ఠ నిల్చి యా
ర్జించిన యాతపస్సున నరేంద్రునకర్ధము ధారపోసెదన్ ?
వంచనకాదు; నే బ్రతిన పట్టితి నిండఱ సమ్ముఖంబునన్. 31

నార—ఓ విశ్వామిత్రా! కోప ముపసంహరింపుము. ఆఁబో
తును ఆఁబోతును గ్రుమ్ములాడి నడుమ లేగ కాళ్లు విఱుగగొట్టినట్లు
మీలో మీరు పంతములుపట్టి నిష్కారణముగా హరిశ్చంద్రుని
బాధింపఁ బూనినారేమి? ఇది మీకు బుద్ధికాదని చెప్పి యీ మహేం
ద్రుఁడు మీ యిరువుర కలహములను వారింపు మనుచున్నాఁడు.

విశ్వా—(కోపముతో) ఏమేమీ! ఈ యింద్రుఁడు శరీరము
నిండ వేయికన్ను లున్నను స్వపర తారతమ్యమునుగాన జాలకున్నాఁడు!

నన్ను శాంతింపుమని చెప్పుటకీ శచీకాంతుఁ డెంతటివాఁడు? ఈతని యాజ్ఞకు లోఁబడుటకు నే నీతని సేవకుఁడను గాను. స్వర్గము చుట్టును దిరిగి నిత్యమును వీణవాయించుచు ననుసరించెడు నీవును ఎల్లప్పుడు నిల్లుకాచుకొని దీవించి యాశ్రయించు బృహస్పతియును, ఈతని యాజ్ఞ వినవలెను గాని స్వచ్ఛందవిహారుల మయిన మే మేల వినవలెను? ఈ వెడఁగు మును లందఱును తన్నొక పెద్దఁ జేసి వెఱ్ఱిస్తుతులు చేయుటచే నింతలోనే తలక్రొవ్వి యితఁడు తారతమ్యపరిజ్ఞాన మెఱుఁగఁ జాలకున్నాఁడు గా! తనభార్యయెడ మహాపరాధము చేసినను సహించి యూరకుండుటకు నే నానోరుమాలిన గౌతముఁడ నను కొన్నాఁడేమో? కాదని చెప్పుము. వెనుక నేను స్వర్గమునకుఁ బంపిన త్రిశంకు నీతఁడు దుర్వినీతుఁడయి క్రిందికిఁ బడద్రొబ్బినప్పుడు క్షమించి యూరకున్నదాని కిది ఫలము కాఁబోలును! ఆ యవమానశల్యము నామనస్సున నాటియున్నది. మఱచిపోలేదని యింద్రునకు నీవు స్మరణకుఁ దెమ్ము.

గౌత — నేనిఁక నిట నిలువఁగూడదు. (అని చివాలున లేచి పోవుచున్నాఁడు)

కశ్య — (మునులను సైగచేసిపిలిచి) ఓ తాపసోత్తములారా! ఈ తామసుఁడు వెడఁగులమని మనలనందఱను నిందించుచున్నాఁడు. దుష్టున కెప్పుడును దూరముగాఁ దొలఁగవలెను. మన మీచోటు పాయక మన మొకటియు నీతఁ డొకటియు ననుచున్న పక్షమున వివాదము పెరిఁగి యన్యోన్యశాపములవఱకును వచ్చును.

వామ — అవును. మీరు సెలవిచ్చినది సత్యము. వేగముగా మనమిక్కడనుండి తరలుటయే మంచిది. ఈతనికిఁ దగినవాఁ డొక్క మన దుర్వాసుఁడే. అతఁ డిప్పు డిక్కడ లేఁడు. పోదము రండు.

(అని ఋషులు నిష్క్రమించుచున్నారు)

వశి—(తనలో) ఈమునులందఱు లేచిపోయిన తరువాతఁ గూడ నేనిక్కడనుండి యీమూఢుని కోపవచనములు వినుచున్న బాప మొదవును. నేనును మా యాశ్రమమునకుఁ బోయెదను.

(అని నిష్క్రమించుచున్నాఁడు)

ఇంద్రు—(తనలో) ఇతఁ డతిమూర్ఖుఁడు; పరమకోపి నన్నిప్పుడు శపించినను శపింపవచ్చును. మూర్ఖుల కెప్పుడును గోపము ముక్కుమీఁదనే యుండును. ఈతని కోపమునకు వెఱచి మునులందఱును లేచిపోవుచున్నారు. ఇక్కడ నేనొక్కఁడను జిక్కుపడినాను. మంచిమాటలతో నేలాగునైనను నేనితని నిప్పుడు మెల్లఁగా నదల్చుకోఁ గలిగితినా తలతడవి చూచుకొనెదను. (ప్రకాశముగా) స్వామీ! నారదుడు దేవరవారి ప్రభావ మెఱుఁగక యేమో విన్నవించినాఁడు. మిమ్మాజ్ఞాపించుటకు నేనేపాటివాఁడను? దేవర యీ సేవకున కేదయిన నాజ్ఞ యిచ్చినపక్షమున, శిరసావహించిచేయుట కిదిగో సిద్ధముగా నున్నాఁడను. దేవరవారు హరిశ్చంద్రుని సత్యసంధతకు మెచ్చి మీ తపస్సులో సగమాతని కనుగ్రహించినయెడల దేవరవారికిఁ బ్రీతికరముగా నుండునేని నేనును యథాశక్తికి హరిశ్చంద్రునిఁ బదునాలుగు మన్వంతరములు నాయర్ధాసనంబున నిలిపి దేవరయనుగ్రహమునకుఁ బాత్రుఁడ నయ్యెదను.

విశ్వా— విశ్వామిత్రుఁ డొక్కనిజక్కఁగాఁ బరిశోధించి మెచ్చి సత్యసంధుఁడని నిర్ధారణము చేసినప్పుడ ర్వసత్కారమాతఁడే చేయవలెనుగా సత్కరించుటకుఁ బరులెంతవారు? ఈదేవతాధములెంతవారు? వీరికి నాధుఁడవైన నీవెంతవాఁడవు? ఏబహుమానము చేసినను నేనే చేయవలెను. కాఁబట్టి నీ విప్పుడు చెప్పిన పదునాల్గుఁ మన్వంతరములును నేనే యీతనిని భూమినేలించి మఱి పదునాలుగు మన్వంతరములు కూడ నేనే నీయర్ధాసనమునం దారాజును నిలిపె

దను. నీవు నీగర్వమును విడిచి దాసుఁడ ననుచున్నందున నిన్ను క్షమించినాఁడను. ఇఁక నీవు నీచింతామణిపీఠమును సిద్ధముగానుంచి మాయాజ్ఞను వేచియుండుము.

దేవతలు—ఉన్నట్టుండి యీతనికోప మిప్పుడు మనవంకఁ దిరుగుచున్నది. మనముకూడ శీఘ్రముగా మునులు చూపినమార్గమునే పట్టుదము. (అని నిష్క్రమించుచున్నారు)

ఇంద్రు—(తనలో) ఈమూర్ఖుఁ డిక్కడనుండి మనల శపింపకుండ లేచిపోవువఱకును, ఈతఁ డేమిచెప్పినను నౌనని తలయూఁచుచుండవలెను. (ప్రకాశముగా) స్వామీ! దేవరయాజ్ఞను శిరసావహించి చేసెదను. నేను తెలియనివాఁడను; మూఁడుమాఱులు కాలుతప్పులువచ్చెను. అజ్ఞానముచేత నేనన్నమాటలు మఱచిపోయి, మీ యిచ్చవచ్చినన్నాళ్ళు హరిశ్చంద్రుని స్వర్గమున నిలుపుఁడు.

నార—ఓవిశ్వామిత్రా! చూచినావా? భూలోకమున హరిశ్చంద్రుఁడు చేయఁబోవుచున్న రాజసూయయాగములో హవిర్భాగములు తెచ్చుకొనుటకై కాఁబోలును సభలోనున్న దేవత లందఱును విజయం చేయుచున్నారు. ఇఁక నింద్రుఁడు నక్కడకే పోఁదలఁచినట్టున్నది. అధ్వర్యులును, ఉద్గాతలును, హోతలును, బ్రహ్మలును గాఁగోరి కాఁబోలును మనతోఁ జెప్పకయే ఋషులందఱును దేవతలకంటె ముందుఁగా బయలుదేఱుచున్నారు.

విశ్వా—నారదా! నీవుచక్కఁగా స్మరణకుఁ దెచ్చినావు. నే నిప్పుడాయజ్ఞమునకుఁ బోయి హరిశ్చంద్రుని విశేషవిత్త మడిగిపుచ్చుకొని మాయచేసి బొంకింపఁదగు ప్రయత్నములో నుండవలెను. (చూపునలుఁగడలఁబఱపి) అదిగో దూరమున దర్భాసనములు మడఁచి చంకఁబెట్టుకొని యొకరిపోయినత్రోవ నొకరుపోక మునుమున్నుపరుగెత్తుచున్నారో చూడుము. వారివెనుక దేవతలును భయము

చేత మాటిమాటికి వెనుకతిరిగి చూచుచు, బరుగెత్తి కాళ్ళురాక మెల్లఁగా నడుచుచున్నారు. ఈపిఱికిపందలందఱు నాకు వెఱచి పాఱి పోవుచున్నారు కాని యజ్ఞనిమిత్తము కాదు. నాకోపమునకు దిక్పాలకులును దేవతలును మునీంద్రులునే యిట్లు వడవడవడఁకుచు నిలువలేక పాఱిపోవుచుండఁగా నిఁక మనుష్యమాత్రుఁడైన హరిశ్చంద్రుఁ డెంతవాఁడు? నేనిప్పుడ మర్త్యలోకమునకుఁ బోయి హరిశ్చంద్రుని బొంకించి నాచిరకాలశత్రువైన వశిష్ఠుని పరాభవమును శీఘ్రముగాఁ జూడవలెను పోదము రమ్ము.

(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

ద్వితీయాంకము

[రాతిపైఁగూర్చుండి మార్కండేయుశిష్యుఁడు జాబాలి కనఁబడుచున్నాఁడు.)

జాబాలి——(తనలో) మాగురువుగారు నన్ను సాహోదసరస్సునకుఁబొమ్మని పంపినారు. నేనిక్కడకు వచ్చినప్పటికి యెదుట రెండు దారులు కనఁబడుచున్నవి. ఇం దేదారి సాహోదమునకుఁ బోవునో తెలిసికొనఁజాలకున్నాను. ఏపుణ్యాత్మునినైన నడుగుదమనంటినా యీనట్టడవిలో మనుష్యసంచారమే కానరాదు. ఏమిబుద్ధి? (ముందు వంక చూపు నిగిడించి) అదిగో దూరమున నెవ్వఁడో బ్రాహ్మణుఁడు కుంటుచు వచ్చుచున్నాఁడు? అతని నడిగి తెలిసికొనెదను.

(అప్పుడు రాజుయొక్క వేడుకచెలికాఁడయిన గాలవుఁడు, కఱ్ఱచేతఁ బట్టుకొని మెల్లఁగా నడచుచు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.)

గాల—(నిట్టూర్పువిడిచి తనలో) అయ్యో! వేటగాండ్ర మాటలు నమ్మి మోసపోతినిగదా! మొదలే నాపీడను జూచి నేను జడిసికొనెను ధైర్యశాలిని, ఆమీఁద రాజుగారి కత్తితోఁ బొడిచి చంపినపులిని జూచి హృదయము చెదరియున్నాను. అట్టి నన్ను దిగవిడిచి యాకిరాతులు రాజుగుఱ్ఱము వెంట ముందుపరుగెత్తుటచేత వాండ్రను కలిసికోలేక వెనుకపడి దారితప్పి యీప్రకారముగా వనచరుఁడనయి యిందుఁ దిరుగుచున్నాను. ఈ రాళ్ళలో నడచుటచేత కాళ్ళు బొబ్బలెక్కినవి. అంతేకాక కుఱుపుమీఁద తేలుకుట్టినట్లు కుడికాలిలో ముల్లుకూడఁ గ్రుచ్చుకొని వేధించుచున్నది. బ్రాహ్మణుఁడ ననియైనఁ జూడక భక్తిమాలిన ఘాతుకమృగ మేది యేపొదలోనుండి వచ్చి పాపముకట్టుకొనిపోవునో యని నాకు భయమగుచున్నది. జన్మమెత్తినతరువాత జ్వరమువచ్చినప్పుడైన నొకపూట భోజనము మానియెఱుఁగని సుకుమారుఁడనైన నేను రాత్రినుండి తిండిలేక శుష్కోపవాసము చేయుచున్నాను; కడుపు వెన్నంటుకొనిపోయినది, కన్నులు గుంటలుపడినవి. నాయరణ్యరోదనము విని నాకిక్కడ సమాచారము చెప్ప వారెవ్వరున్నారు? నాపుణ్యవశముచేత, బూర్వము చూచియున్న సారోదసరోవరమార్గమునకు వచ్చియున్నాను. ఈయడవిలో నిసుములుగుడుచుచు పరిభ్రమించుచుండుటకంటె రాజుజాడ తెలియకపోయినయెడల సారోదముమీఁదుగా దిన్నగ మాయూరికి దారితీసి యింటికిఁబోయి నాభార్యతో నాకష్టములు చెప్పుకొని మరలఁ బ్రజలలోనైన బడెదను. అదిగో ముందెవ్వఁడో ఋషికుమారుఁడొకఁడు శిలాతలముమీఁదఁ గూర్చుండి నావంకఁ జూచుచున్నాఁడు. అతనికి రాజుజాడ యేమయినఁ దెలియునేమో పోయి యడిగెదను.

జాబా—ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! నమస్కారము. నీవెఱింగిన పక్షమున సారోదసరస్సునకు దారిచూపి నాకు మాగురువుగారివలని చీవాట్లు తొలఁగించి పుణ్యముకట్టుకొమ్ము.

గాల—ఓఋషికుమారా! నమస్కారము. నాకు హరిశ్చంద్ర మహారాజుగారి జాడ కొంచెము చెప్పినపక్షమున నీకు సారోదము నకు దారిచూపెదను. మీగురువు లెవరు? సారోదమునకు మిమ్ముఁ బంపినపని యేమి?

జాబా—నీ వెవరిజాడ నన్నడిగితివో వారిపనిమీఁదనే పోవు చున్నాను. నేను మార్కండేయశిష్యుఁడను. నన్నందఱు జాబాలి యందురు. మా తపోవనమిక్కడకు మిక్కిలి సమీపముననున్నది. ఇంతకుముందే హరిశ్చంద్రమహారాజుగారు దూరముగా నశ్వమును దిగి పాదచారులయి మాయాశ్రమమును బ్రవేశించి మాగురువుగారి వలన నతిథిసత్కారమును బొందినారు. వారిరువురును మాటాడుచో గురువుగారు నన్నుఁబిలిచి, యీ రాజుగారు వేఁటతమకముచేతఁ బరి వారమును వెనుకవిడిచి వరాహముపెంట నొంటిగా ముందువచ్చి నారు. నీవుపోయి సారోదమువద్ద నీరు నిలువనియమించివచ్చిన చంద్రమతి మొదలయినవారిని సపరివారముగా సిద్ధపటమునకు వెంటఁ బెట్టుకొని రమ్మని సత్యకీర్తితోఁ జెప్పుమని చెప్పినారు. నీవేల హరి శ్చంద్రుని వెదకుచున్నావు?

గాల—నేనాహరిశ్చంద్రమహారాజుగారి చెలికాఁడను. నా పేరు గాలవుఁడు. నేనును రాజువెంటనే బయలుదేఱి దారితప్పి యడుగులజాడనుబట్టి యింతవఱకు వచ్చినాను. ఇక్కడ రాళ్ళలో జాడ తెలియరానందున నెటుపోవుటకును దోఁచక నాకు దారి చెప్పెడు పుణ్యాత్ము లెవ్వరయిన దొరకుదురాయని చింతించు చుండఁగా, వెదకఁబోయిన తీఁగ కాళ్ళను జుట్టుకొన్నట్లు భాగ్య

వశముచేత నీవు నాకంటఁ బడినావు. నాపాలిటి భాగ్యదేవతయే నిన్నిక్కడకుఁ బంపినది కాఁబోలును.

జాబా—ఆహా! ఏమి యారాజురూపరేఖావిలాసములు! అతనిని జూచినప్పుడు విలాసార్థముగా భూమిమీఁద విహరింప వచ్చిన యింద్రుఁడో చంద్రుఁడో యని నేను భ్రమపడినాను.

గాల—ఆయన దర్శనమువలనఁ గృతార్థుడవైన నీకుఁ బతివ్రతాశిరోమణియైన చంద్రమతి సౌందర్యమును సందర్శించుభాగ్య మెప్పుడయిన లభించినదా?

జాబా—అట్టిభాగ్యమింకను నాకన్నులకు లభింపలేదుగాని, సృష్టియారంభించినతరువాత నేఁటికాలమున కిట్టి యనన్యసామాన్య లావణ్యమూర్తులయిన యీదంపతులను సృజింపఁ గలిగితినిగదా యని బ్రహ్మదేవుఁడు తననిర్మాణచాతుర్యమునకుఁ దానే గర్వపడుచున్నాఁడని మాగురువుగారు చెప్పుచుండఁగా వినెడుభాగ్యము నాకర్ణములకుమాత్రము లభించినది. అందొకరూపమును జూడనోచి నాకన్నులింతకుమునుపే సగము పావనములయినవి కాని యింకొక నిమిషములో నీసాయముచేత రెండవరూపమునుగూడఁ గాంచిపూర్ణముగా ధన్యములు కావచ్చును.

గాల—అందుకు సందేహములేదు. అందఱును మహాసౌందర్యశాలులని చెప్పుకొను రతీమన్మథు లొకవేళసరివచ్చినవత్తురేమో కాని నేను జూచినంతవఱకీలోకములోఁ జక్కనిచుక్కలని పేరుపొందిన వారెవ్వరును మారాజదంపతుల కాలిగోరునకైనను బోలరు.

జాబా—సరిసరి! ఈరాజుసౌందర్య మెక్కడ? కందర్పాగులసౌందర్య మెక్కడ? ఈయనరూపమునకు మన్మథునిరూపమునకును హస్తిమశకాంతరమున్నదట! చిరకాలజీవు లగుటచేత మాగురువుగారా రతీమన్మథులను శివుని నేత్రాగ్ని వెలువడని కాలమునుండి యెఱుఁగుదురు. మాయాశ్రమ

మునకు వచ్చినవా రెవ్వరైనఁజంద్రమతీ హరిశ్చంద్రులను రతీమన్మథులతోఁ బోల్చునప్పుడు మాగురువుగారు కోపపడి రూపమునుబట్టి చూడఁగా రతీమన్మథులు వీరిపాదములకు దాస్యముచేయుటకైన నర్హులు కారని యానతిచ్చుచుందురు.

గాల — అట్లయిన నీకు నిశ్చయముగా జయంతవసంతాదులకు సౌందర్యగర్వభంగ మగును.

జా బా — సందేహమేమి? వీరిమూలమునఁ దాము సౌందర్యవంతులన్న ఖ్యాతిపోయినదని సిగ్గుపడి రతీమన్మథు లిప్పు డెవ్వరికంటను బడకున్నారు. చంద్రమతి సోయగమును విని రంభ యంతటిది తలవంచుకొన్నదఁట! ఇఁకఁ దక్కిన యప్సరస స్త్రీలమాట చెప్ప నేటికి?

గాల — అవును వారిచక్కఁదన మచ్చరలనైనఁ జిన్నపుచ్చఁ దగినదే. కాని నేనిప్పుడు వారిని శరీరసౌందర్యమున కంటెను గుణసౌందర్యముకొఱ కధికముగా గౌరవించెదను. ఈదంపతు లిరువురును కేవలరూపముచేతనే కాక గుణములచేతఁగూడ నిరుపమానశోభాపరిపూర్ణులుసుమా.

జా బా — నీవురూపమునకంటె మీరాజుగారి సద్గుణములనే హెచ్చుగా మెచ్చుకొనుచున్నందున మీరాజుసత్కార్య మేదియైన నేను వినఁగోరెదను.

గాల — మొన్న మారాజుగారు చేసిన రాజసూయయాగమునకుమీగురువులును వేంచేసి యుండిరిగదా?

జా బా — అవును మాగురువుగారాయజ్ఞవైభవమంతయు వేనోళ్ళఁ బొగడినారు. దేశదేశములనుండి దక్షిణలనిమిత్తమై రాకపోకలుచేసెడుబ్రాహ్మణులకప్పుడు రాత్రిందివములు మానవమార్గములే రాజమార్గములయినవి. నీవు దాతృత్వవిషయమును చెప్పబోవుచు

న్నావు గాఁబోలును. అది చెప్పనక్కఱలేదు. అప్పటి దానధారాప్రవాహములచేత నూరిబయలఁ జిన్నయేఱులు పాఱినవని కన్నులారా జూచిన ఋషులే సెలవిచ్చినారు. ఆతఁడర్థుల కిచ్చిన ధనకనకరత్నరాసులనుజూచి యీభూమిలో నింతధనమున్నదాయని మునులందఱు నత్యాశ్చర్యపడినారు.

గా—యజ్ఞకాలమునమాట యటుండనిమ్ము. యాజ్ఞానంతరమునఁగూడ విశ్వామిత్రుఁడువచ్చి యజ్ఞార్థము యాచింపఁగా విశేష విత్తములేని యసమయమగుటను వచ్చినయర్థిపుంగవుని సంతుష్టాంతరంగునిఁ జేయక యూరకపంపుట కిష్టములేక యేనుగుమీఁద నెక్కి మనుష్యుఁడు నిలుచుండి రత్న మెగమీటినంతయెత్తు ధన మాతనికి దానమిచ్చిరి.

జా—ఆహా! ఏమి యాదాతృత్వము! అంత ధనము విశ్వామిత్రుఁడును శిష్యులును మోచుకొని పోఁగలిగిరా?

గా—వా రాధనమును దీసికొనిపోనేలేదు. కావలసినప్పుడు వచ్చి పుచ్చుకొందుమని చెప్పి విశ్వామిత్రుఁ డాధనరక్షణభారమును మా రాజుమీఁదనే మోపిపోయినాఁడు.

జా—సరిసరి. ఇప్పుడునీవలన విన్నదానికిని మాగురువుగారన్నదానికిని సరిపోయినది. ఏదో కపటోపాయముచేత మీ రాజుగారిని మోసపుచ్చుటకయి విశ్వామిత్రుఁ డీ తంత్రము పన్నినాఁడుకాని నిజముగా ధనముకావలసి యీపనిని చేయలేదు. అతనికి ధనమే కావలసియుండినయెడల యజ్ఞదినములలో సమయమున కేలరాకుండును? ఇచ్చినప్పుడే సోల తీసుకొనిపోకుండును? అతఁడు మీ రాజు నేలాగునైన బొంకింతునని ప్రతిజ్ఞ పట్టియున్నాఁడఁట! ఇది యాతనికృపి కంకిరార్పణము.

గాల—విశ్వామిత్రుఁడు కాఁడుకదా నీవుచువిశ్వామిత్రు లొక్కసారిగా వచ్చి వేయేండ్లు తలక్రిందుగాఁ దపస్సు చేసినను మారాజు నొక్కయసత్యమును బలికింపలేరు. విశ్వామిత్రుఁడు మహాతపశ్శాలియనివిందుమే. యట్టివాఁడు తనకు ధనమిచ్చినదాత యెడల నంతటిద్రోహము తలంచునా?

చ. తన కుపకారమున్ సలుపుదాతయెడం గరముం గృతఘ్నుఁడై
మునియతఁ డెగ్గుచేసినను, భూమిపయింగడు డస్సియాఁకటన్
వనరుచుఁ జెట్టు చేరఁ జని బాగుగ నీడను విశ్రమించి పం
డ్లను దిని యమ్మహీజ మొకటం దెగఁగొట్టు కిరాతుఁ బోలఁడే
దయారసవిశిష్టులయిన మునిశ్రేష్ఠు లంతటిపనికి సాహసింతురా

జాబా—మనబ్రాహ్మణోత్తము లెంతటికైనను సాహసికులే పూర్వము బ్రాహ్మణుఁడు నృగమహారాజువద్ద దానముగొని యాఁ నినే యూసరవల్లివగుమని శపింపలేదా? ఆసంగతి యటుండనిమ్ము మీరాజు సకలసద్గుణ సంపన్నుఁడని చెప్పుచున్నావుగదా సప్తవ్యసనములలో నొక్కటైన యీఁవేటయందేల యాసక్తుఁడయ్యెను?

గాల—మారాజు కేవలవినోదార్థముగా వేఁటకు రాలేదు. భూమి యీనినట్లాకస్మికముగా లెక్కలేని జంతువు లొక్కసారిగాఁ బుట్టి యెల్లయెడలను దామే యయితోఁటలు దొడ్లు పయిరులు పంటలు పాడుచేయుచున్నవని కాపులువచ్చి మొఱపెట్టుకొనఁగా ఘాతుకమృగబాధ తొలగించి ప్రజాసంరక్షణముచేయుట రాజధర్మమగుటచే మారాజుగా రిప్పుడు జనక్షేమముకొఱకే వేఁట తలపెట్టినారు.

జాబా—ఇటువంటి సమయములయందు వేఁట దుర్వ్యసనమని నేను నిందింపను గాని యిన్నిజంతువు లాకస్మికముగాఁ బుట్టుట చూడఁగా నాకిది విశ్వామిత్రసృష్టిగాఁ దోఁచుచున్నది.

గాల — నేనట్లు భావింపను. మనుష్యమాత్రుఁడయిన యొక ఋషి యెక్కడ? జంతుసృజనయెక్కడ? ఈమాట నమ్మనర్హముగా నుండలేదు.

జాబా — పూర్వమొకసారి బ్రహ్మతోఁ బ్రతిఘటించి సృష్టికిఁ బ్రతిసృష్టి చేయఁగలిగిన మహానుభావుఁ డీజంతుసృష్టి చేసినాఁడన్న వింతయేమున్నది? (పయివంకఁజూచి) అయ్యో! మనము మాటల పరాకున వచ్చినకార్యమును మరచి యాలస్యము చేయుచున్నాము గదా! అంతకంత కెండ యెక్కుచున్నది. నాకు శీఘ్రముగా సారోదమునకు దారిచూపి పుణ్యముఁ గొమ్ము.

గాల — ఇదేమార్గము. నీవు తిన్నగాఁ బొమ్ము. నే నీమార్గమునఁ బోయి మారాజును గలిసికొనెదను. ఇదేమి యీమార్గమున కష్టముగాఁ జమురొలికియున్నది! దొప్పలతో నెయ్యిగొనిపోవునప్పుడు మీ తాపసకుమారు లెవ్వరో వారిపాదుగునొలుకఁబోసియుందురు.

జాబా — ఇది చమురొలుకుట కాదు, రాజుగారి యీటెపోటు తిని పాఱిపోయిన యడవిపంది కడుపునుండి కాఱినక్రొవ్వు. నీకా పందియడుగులు కనఁబడుచుండలేదా? ఇదియేమి? ఆముందు చూడుము. దారికడ్డముగా రక్తప్రవాహములు కాఁగా నేఁటితిన్న వ్యాఘ్రము మెల్లు కాలీడ్చుకొనుచు మెల్లఁగా నడిచి ప్రక్కయడవిలో దూఱినజాడ కనఁబడుచున్నదో! నీవు పోయినకొలఁదిని కుప్పలుగాఁ గూలియున్న క్రూరమృగములను జూచి మీరాజుగారి మృగయా విహార సామర్థ్యమునకు సంతోషించెదవు.

గాల — చాలును. నాకిప్పు డామృగములపేరు చెప్పినదేహము కంపమెత్తుచున్నది. నేనాదారిని నిఁక నొంటిగాఁ బోలేను. నేనును నీతోడ నేవచ్చి తరువాత రాజుగారినిగలసికొనెదను. పోదమురమ్ము.

(అని నిష్క్రమించుచున్నారు)

ఇది విష్కంభము

రంగము—విశ్వామిత్రాశ్రమోపాంతవనము

[హరిశ్చంద్రుఁడును, చంద్రమతియు, లోహితాస్యుఁడును, సత్యకీర్తియు, గాలవుఁడును, భటులగు భద్రుఁడును పాలకుఁడును ప్రవేశించుచున్నారు]

లోహి—(చేయి చాఁపి వ్రేలితోఁ జూపుచు) నాన్నగారూ! ముద్దులమూటకట్టుచున్న యీలేడిని నా కాడుకొనుటకయి పట్టి తెచ్చిపెట్టరా?

హరి—కుమారా! సర్వవిధముల నేను దానిని నీకిప్పుడు జీవముతోనే పట్టియిచ్చుటకుఁ బ్రయత్నించెదనుగాని, అది యొకవేళ పట్టుపడకపోయినయెడల నావాఁడిబాణముతో దానిప్రాణమునుగొని నీ వాడుకొనుటకయి దానిచర్మమునైనను దెచ్చియిచ్చెదను. ఓ గాలవా! నాధనుర్బాణముల నిటు తెమ్ము.

చంద్ర—ఓప్రాణేశా! వేఁటాడియాడి యలసియున్న మీ రిప్పు డీపిల్లవాని మాటలనుబట్టి యీలేడి వెంట మరల వ్యర్థప్రయాస మేల పడెదరు? కొంచెముసేపిట విశ్రమింపుఁడు.

హరి—ఓప్రాణేశ్వరీ! అట్లు కాదు. ఎంతో ముచ్చటపడి బాలకుఁ డింతచిన్నకోరికను గోరినప్పుడు చేతిలోనున్న యీపనిచేసి నేను వీనిముద్దుమాటల్లు చెల్లింపకుండఁగలను? నేను దీని నింతలోఁ బట్టి తెచ్చి, అనాయాసముగా వీనికోరిక తీర్చెదను.

లోహి—మీరలసియున్నయెడల నేనే యీలేడిని బట్టుకొనెదను లెండి. మీరిక్కడ నుండుఁడు. (అని ముందుకు నడువఁబోవుచున్నాఁడు)

సత్య—ఓలోహితాస్యా! నిన్ను మెచ్చవచ్చును. నీవీతండ్రి బిడ్డ వగుటకుఁ దగినమాట చెప్పినావు. లోకములోఁ బువ్వు పుట్టినతోడనే పరిమళము తెలియునచ్చునుగదా!

క. ఘనపంచాస్యము కడుపున
జనియించినపిల్ల కూడ సమదగజంబున్
గనఁగొన్న బయికి దుముకఁగఁ
జనఁ జూచును గాదె సహజసాహస గరిమన్.

హరి—(చేయి పట్టుకొని లాగుచు) కుమారకా! ఈసాహసము చాలును, నీవిఁక నిలువుము. నేనుబోయి యీ కురంగమును గొని వచ్చెదను. (అని గాలవునివంకఁ జూచుచున్నాఁడు)

గాల—మీ శరశరాసనములిప్పుడే యిచ్చెదనుగాని, పేద బ్రాహ్మణుఁడను నన్నుమాత్ర మొక కంటఁజూచి మఱి బాణమును విడుపుము. నా ఋణఫణములను నేను వచ్చునప్పుడింటివద్ద నా భార్యతోఁ జెప్పియైనను రాలేదు.

హరి—ఓయీ! మహాశూరుఁడా! భయపడఁబోకు. లేడి యీ సుందర మాకందపాదపసమీపమునముందువైపున నున్నదికాని నీవైపున లేదు. అదిగో—

ఉ. కెంపులచాయ మేనఁ దులకింపఁగ, దాఁటు వజ్రకాంతులన్
నింపఁగ, డెక్కచాలుహరి నీలములట్ల హసియింపఁగా, మెడన్
సొంపుగఁ ద్రిప్పి యిక్కడనె చూచుచు, పచ్చిక నల్లమేయుచున్
బెంపుడులేడిరీతి యనఁగ భీతిలకున్నది చూడు గాలవా?

గాల—అట్లయిన నివిగో బాణములను బాణాసనమును బుచ్చుకొని యీదిక్కున నీ మనసువచ్చునన్ని మృగములను వేఁటాడుము. నేనిప్పుడన్నమాట మిత్రోత్తముఁడవైన నీకు బ్రహ్మహత్యామహాపాతకము వచ్చునన్న సంకోచముచేతనే కాని నా ప్రాణభీతిచేతఁ గాదుసుమా. ఏమి యీ లేడి మాటలను వినియు బెదరిపోక నిశ్శంకముగా నిలుచున్నది. ఇఁక నీవు పోయి చేయిచాఁచి దానిని బట్టుకోవచ్చును. ఇది మాంసభక్షణముచేయని వారివంటి జీవదయాపరు

లయిన బ్రాహ్మణులుండుచోటు కాఁబోలును! కాకున్న నీపిల్లలేడి యిట్లు నిర్భయముగా మనమాటలు వినుచు నిలువఁబడదు.

హరి—నీవన్నది సత్యమే. అదిగో చూడుమా పంబుదేదో తప్పక యొక ఋష్యాశ్రమమే. [దుక

మ. అదె యాలింపుము దూరమందు శ్రుతివాక్యంబుల్ విన న్వచ్చె
జదలం దోఁచెడు హోమ ధూమచయమాఁచాయందగంజూడుమీ
యిదె యీవంకను మూఁగుగుల్మమిధ లెంతేఁ బ్రుంపబ్రోవైవ్యె, న
ల్లదె దర్భల్ కడుఁగోయ నిప్పుడిపుడే యానేల మోసెత్తెదున్

కానిమ్ము. ఈహరిణము నన్ను దూర మలయించి తీసికొనిపోకుండ నేనిప్పుడే మెల్లగాఁబోయి పట్టుకొనెదను. (అని పొంచి తాఁకుచు ముందువంక మెల్లఁగానడుగు లిడుచున్నాఁడు.) గాలవా! చూడు మనమిప్పుడు తన్నుఁ బట్టవచ్చుచున్నామని తెలిసికొని కాఁబోలును చెంగుచెంగున దాఁటుచు నడుమనడుమ మనవంకఁ దిరిగి బెదరి చూచుచు లేడి యెట్లు పరుగెత్తుచున్నదో?

సీ. పేరెముల్ వాఱుచుఁ బెద్దదాఁటుల బయల్ కాళ్లఁజాఁడించెడుఁ గరముఁజూడు। ఖురములనుదరంబు గోఁకుకొంచును బ్రక్క లెగయరోఁజుచునిల్చెనిపుడుచూడు। మెఱుఁగు మెఱసినట్లు మీఁదఁ
డళుక్కని పల్లమున నడంగెఁబయిని జూడు। మరలమిట్టకు నిక్కి
మనవంక మెడద్రిప్పి బెదరి చూచెడులేడి యదిగొచూడు

గీ. నోట గడ్డిపోచలతోడ నురుఁగు జాఱ
మింటఁ గొమ్ములు చిమ్మెడు మీఁదఁ జూడు
తోఁక జాడించి క్రమ్మఱ వీఁక తోడఁ
బరుగువాఱెడుఁ గనుఁగొమ్ము బచులిమీఁద.

ఆలేడి మనము చూచుచుండఁగానే యింతలోనే యెంతదూరము పాఱిపోయినదో! నేనిప్పుడు శీఘ్రముగా వెంబడించి యించుకసేపు

లోన దాని నలుగుబంది కట్టి తెచ్చి ముని కౌశికుని గుంజకోన కట్టెదను.
(అని విల్లును బాణములను చేతఁబూని పరుగెత్తుచున్నాఁడు.)

గాల—అమ్మా! రాజుగారు నన్నిక్కడ దిగవిడచి యేగుటచే, వారు భూతదయాపరులన్నమాట నేఁటికి సత్యమయినది. వారికి నన్నితేళ్ళను జంపినను జంపనిండు. నే నదృష్టవంతుఁడను. మిట్ట మధ్యాహ్నవేళ నీనిసెండలోఁబడి కాళ్లుమండ నోరెండ నెత్తిమీఁద ధైర్యముపీడ హృదయమెద్ద కాళ్ళు వెనుకకీడ్వ బరుగెత్తి వచ్చి నెత్తురు గ్రాగెడి నేఁ పులివాతను బడక నాతల్లికడుపు చలువచేతను నాభార్యమంగళసూత్రబలముచేతను నేఁటికిఁ దప్పించుకొని వచ్చి నాను.

చంద్ర—ఓభూసురోత్తమా! నీశూరాలాపములు కొంచెము చాలింపుము. దూరమున రాజుగారి కంఠస్వరమువలె వినఁబడు చున్నది.

హరి—(తెరలో)

చ. కరమును దస్సినాఁడ; కనుగందెను దేహము జిహ్వయెండెడుఁ:
చరణము లెత్తరావు; వదనమ్మునఁ జెమ్మట గ్రమ్మె; నింతలో
దొరకదు జింక; యింకఁ గడుదూరము నేఁ బరుగెత్తఁజాల; నీ
శరమునఁ గూల్చువాఁడ నిమిషంబున నీహరిణంబు నిర్వ్యడన్

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) ఓసత్యకీర్తి! అలసితివన్న ప్రాణ వల్లభుని బలుకులు ములుకులవలెఁ జెవులకు సోఁకి తామరాకులోని నీరువలె నాయుల్లము తల్లడిల్లుచున్నది. నన్నిప్పుడు కొనిపోయి హృదయేశ్వరుని చరణసన్నిధానమునఁ జేర్పుము. (అని కన్నీరు విడుచుచున్నది)

సత్య—అమ్మా! కన్నీరు తుడుచుకొని నీహృదయము పదిల పఱచుకొమ్ము. నీవు కేవల స్త్రీస్వభావముచేతను భర్తగారిమొదలఁ

గల ప్రేమావేశముచేతను మనసు చెదరి దిగులొందుచున్నావే కాని యిప్పుడు ప్రభువువారికి వచ్చినభయమేదియు లేదు. అతఁ డీపాటికి లేడిని యమపురికిఁబుచ్చి మరల వచ్చుచుండును.

గాల — అదిగో మరల నామిత్రునిమాట వినవచ్చుచున్నది. మీరా సందడిచాలించి వినుండి.

హరి — (తెరలో) ఆహా! మనుష్యుఁ డెంతటి క్రూరకర్ముఁడు! కలలోనను బరుల కెన్నఁడును కీడుతలఁచి యెఱుఁగక మహారణ్యములయందు మునులవలె నాకలములుతిని కేవల వన్యాహారములతోనే శరీరధారణము చేసికొనుచు దినములు పుచ్చెడి లేళ్ళ యంతటి సాధుమృగములనుగూడ వేడుకకయి నిష్కారణముగా మారణము నొందించుచున్నాఁడు!

ఉ. నాదుశరంబు లేడితొడ నాటినయట్లు తదార్తనాదముల్
నాదుహృదంతరంబునను నాటిశరంబయి, వఁగలంచెనున్;
పేదమృగంబు కన్గొనల వెంబడిఁ బొటెకు బాష్పబిందువుల్
ఖేదము పెంచి నాకనుల క్రేవల నశ్రుల జాలుకొల్పెడున్ 7

చంద్ర — ఇప్పుడు నాహృదయము కుదుటఁబడినది. నా హృదయవల్లభుఁడు ప్రజాపీడాకరములయిన ఘాతుకమృగోత్కరములనే కాని యీవఱకెన్నఁడును మృగయాసక్తుఁడయి వినోదార్థముగా దయనీయములయిన సాధుమృగములను బాణముపూని వేసి యెఱుఁగనివాఁడగుటచేతఁ దానీ హరిణమును బాణముపాలుచేసినందుకుఁ జింతనొందుచున్నాఁడు. ఆహా! నాప్రాణేశ్వరుని హృదయ మెప్పుడును నవనీతకోమలము కదా.

గాల — తాళుఁడు నాచెవుల కెవ్వరిదో మఱియొకమాట వినఁబడుచున్నది!

(తెరలో విశ్వామిత్రశిష్యుఁడు.)

ఓరాజా! తప్పించుకొని పోతినను కొనకుడి రాజ్యగర్వముచేత దేహము గ్రొవ్వి నీ వాశ్రమమృగమును గొట్టినమాట నేనిప్పుడేపోయి యనుష్ఠానమయిన తరువాత మాగురువులయిన విశ్వామిత్రుల వారితో నివేదించి నిన్నేమిచేయించెదనో చూడు.

చంద్ర—(భయముతో) ఈమాటలు విన్నను విశ్వామిత్రుని దలంచుకొన్నను నాచిత్తము స్వాయత్తముకాక తత్తరిల్లుచున్నది. ఈవిశ్వామిత్రుండు కోపులలోఁ బరమకోపి. ఆశ్రమమృగమును గొట్టినందున కేమిశపించునో! అన్నిటికి నీశ్వరుడేఁయున్నాఁడు. కానున్నదికాక మానదు. ఇంచినదానికి వగచిన ప్రయోజనమేమి?

సత్య—(ఆలకించి) ప్రభువువారు వేంచేయుచున్నారు. వారి మాట యీచేరువనే వినఁబడుచున్నది.

హరి—(ప్రవేశించి) దెబ్బతినిపడక లేడియుఁ దపోవనములో దూఱి యదృశ్యమయినది. మునికుమారుఁడును నేనెంతబతి మాలుచు వెంబడించినను నామాటవినిపించుకొనక కోపముతోఁ దొలఁగిపోయినాఁడు. నిష్కారణముగాఁ జేజేత త్రాఁచుపాము నలగించి గొడవ తెచ్చుకొన్నాఁడను. ఏమికీడు మూడునో, ఆశ్రితా భయప్రదాతయైన యీశ్వరునిమీఁదనే భారమువేసి యాతనినే సర్వమునకు నమ్ముకొనియుండెదను. (అనుకొనుచు వచ్చుచున్నాఁడు)

చంద్ర—(ఎదురుగాఁబోయి) ఓప్రాణేశ్వరా! మీరు సుఖముగావచ్చి మరల నాకన్నులు చల్లపఱచితిరా! మీరెంతో వడదాఁకి బడలి లేఁతతోటకూరకాడవలె వాడుపాఱి యున్నారు. మొగము కందగడ్డవలెఁ గందిపోయినది. కుణకాల మీ చిగురాకుసెజ్జను విశ్రమింతురుగాని రండి (అని చేయిపట్టుకొని తెచ్చుచున్నది)

హరి—(స్పర్శసుఖము నభినయించుచు) ఓమనోనాయకీ! ఆహా! ఏమి యీ స్పర్శసుఖము! నీకరసంస్పర్శనముచేత మంత్రించి

వట్లుగా నాయొడలంతయు క్షణములోఁ జల్లబడి! నీకర పల్లవమే యిటుసోఁకి నామేను చల్లపఱచి యపూర్వసుఖము నిచ్చు చుండఁగా నిఁక నాకీచిగురాకు పానుపేల?

చంద్ర—అయ్యో! నాప్రాణవల్లభుల దేహమున కెంత చెమట పట్టినది! హృదయేశ్వరా! మీచూపులును ముఖభావమునుజూడఁగా మీస్వాంతమం దేదోచింతగదిరి యున్నట్లున్నది. మీ రేలాగుననో కనఁబడుచున్నారు. వాడియున్న మీ యంగముల నొక్కింతసేపి మొత్తవిపాన్పుపయిఁ జేర్చెదను.

హరి—ఓప్రియురాలా! నీహస్తస్పర్శనముచేత నాశరీరతాప మడఁగినట్లేనీవచ నామృతవర్షముచేత నాహృదయతాపమును శాంతించుచున్నది. నీమాట దాటరాదు గనుకఁ గొంతసేపీ పల్లవ తల్పమునందు నామేనువాల్చెదను. (అని కూరుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—మీ దేహమునందలి యీ చెమ్మటసోనలు చూడఁగా నెండ తాఁకచేత మీ దేహసువర్ణము కరఁగి పాఱుచున్నదో యన్నట్లు కనఁబడుచున్నది. ఈపైటచెఱగుతోఁ గొంచెము విసరుదునా? (అని విసరుచు) ఏమి! పద్మగంధ మిప్పుడు గుప్పున ముక్కునకు గొట్టి ఘ్రాణేంద్రియమునకు విందుగొలుపుచున్నది! ఈగాలియెక్కడనుండి వచ్చియుండును?

హరి—ఈమందమారుతమా తామరకొలఁకునుండివచ్చినది. ఆహా! చెమ్మటలోఁ దొప్పదోఁగియున్న యీయంగముల కెంత చల్లఁగా సోఁకి, యపారసుఖము నిచ్చుచున్నది! మనము మణి మందిరములలో హంసతూలికాతల్పములయందు శయనించి పన్నీరు చిలికివట్టి శేళ్ళవీవనలతో విసరించుకొనుచున్నను మధ్యాహ్నవేళ నెప్పుడయిన గాలి మనకింతహాయిగా సోఁకినదా? ఇట్టిగాలి ననవ రతము ననుభవించెడి యీవనచరులు చేసికొన్నభాగ్యమే భాగ్యము.

ఉ. రాజులు దివ్యసౌధముల రమ్యసుశయ్యలఁ బండి తామె య
వ్యాజసుఖోన్నతుల్ గనుదు మంచును గర్వముపొందుచుండినన్,
సాజముగాఁ బనుల్ సలిపి సల్పి శ్రమంపడుబీద లొందుని
ర్వ్యాజపు గాలిసౌఖ్యమున నబ్బునె వారికి షోడశాంశమున్? 8

చంద్ర—వారివలె నేఁడు మనకును గష్టజీవులమయితిమి గాన మన కీసుఖము లభించినది.

హరి—సందేహ మేమి? కష్టపడినతరువాత ననుభవించుసుఖ మెప్పుడు నధికసంతోషజనకముగా నుండును. దానికి దే నిదర్శనము.

ఉ. ఎండను మార్గము న్నడిచి యెంతయు డస్సినయట్టిపాంథుఁడే
నిండుసుఖంబు పొందఁగను నీడ్చను జల్లని చెట్లనీడలన్
మెండుగఁ గాయకష్టపడి మేనను జెమ్మట పట్టియున్న యా
తం డొకఁడే కనం గలుగు ధారుణిలోపల గాలిసౌఖ్యముల్ 9

చంద్ర—ఓప్రాణేశ్వరా! ఈప్రకారముగానే భూమిలో నాప దల తరువాతవచ్చు సుఖములు గూడ నధికానుభవయోగ్యములుగా నుండునేమో?

హరి—(కొంచెము భయపడినవానివలె నగపడుచు గద్గద స్వరముతో) సుఖాధిక్యము నిమిత్తమయి బుద్ధిపూర్వకముగా నాపద లెవ్వరును గోరుకొనకుందురుగాక! (అనిజిచ్చపడి చూచుచున్నాఁడు)

చంద్ర—ఓప్రాణవల్లభా! అదియేమి? ఆపదయనుపేరు నా నోటినుండి వెడలఁగానే మీరు భయపీడితులవలెఁ గంపించినారు? మీచూపులేమో యిప్పుడు వింతగా నున్నవి. మీమనసు చెదరి యున్నట్టు మీ ముఖచిహ్నములు చెప్పకచెప్పుచున్నవి. మీభయ హేతువేమో నేనించుక యడుగవచ్చునా?

హరి—ఓప్రాణేశ్వరీ! నాహృదయము తెలిసిపెదవినును. నే నిప్పుడు తలఁచుకొనిపోయినది విశ్వామిత్రునియాశ్రమ మ్మగపుటల!

నీవిప్పు డాపదయని పేర్కొనఁగానే నాకామృగవార్త వినవచ్చినఁ దట్టి నేను దానిని గొట్టినందువలన ఋషి చిచ్చులేక మండిపడెడి యా తాపసుఁ డేమియాపదఁ దెచ్చునోయని నాహృదయమున బెదరు గదిరినది.

చంద్ర—మీరు భయపడవలసిన పనిలేదు. ఎఱుఁగక చేసిన దానికి విశ్వామిత్రుఁడుమాత్ర మేమి చేయును? విశ్వామిత్రుఁడు మహాతపస్వి కాఁడా? నాయెడ నపరాధము వచ్చినదని యున్నది యున్నట్లు చెప్పి క్షమింప వేఁడినప్పుడే సైరణ వహింపఁడేని, ఇఁక నాతపస్వితన మెందుకు?

హరి—కార్చిచ్చువచ్చి చుట్టుకొనియున్నప్పుడు నిప్పు నీళ్ళ వలెఁ జల్లగానుండునని చెప్పిన నెవ్వరికూరట కలుగును? నీవుచెప్పెడి యాశాంతిపరులయిన ఋషులు వేరు, విశ్వామిత్రుఁడు వేరు. నిప్పయినను జల్లపడవచ్చునుగాని విశ్వామిత్రుఁడుమాత్ర మెప్పుడు శాంతుఁడు కాఁడు. అతఁడు చండకోపి. అతనిపేరు విన్న ఫాలాక్షుఁడును సంచలించును. నీవాతని కోపస్వభావ మెఱుఁగని ముగ్ధురాల వౌటచే ధైర్యము వహించుచున్నావుగాని యెఱిఁగి యెఱిఁగి నేనెట్లు మనస్థయిర్యము నిలుపుకోగలను!

సత్య—ఓరాజేంద్రా! దేవరవారు మిన్నువిఱిగి మీఁదబడినను జలింపని ధైర్యశాలులే. ఇప్పుడిట్టి పేదమాటలేల యాడెదరు? ఇట్టి సమయములోఁ బిఱికిగుండెగల యబలలకు ధైర్యము చెప్పవలసిన మీరే వారికిదిగులు పుట్టించినచో నిఁక మాకుదిటము చెప్పువారెవ్వరు? మీరు మీసహజధైర్యమును మఱలఁ దెచ్చుకొనుఁడు. ఋషుల వచనములే కఠినములుగాని మనస్సు లెప్పుడును మృదువులుగానే యుండును. ఒకవేళ విశ్వామిత్రుఁడు కఠినచిత్తుఁడై కోపమెత్తి నిర్నిమిత్తముగా మిమ్ము విపత్తులపాలు చేయుననుకొన్నను, మీరప—

కదా ధైర్య మవలంబింపవలెను! దైవమాయ యేమోకాని యీ లోకములో జనుల కాపదలు వచ్చుననుకొనుచుండునప్పు డుండుభయములో సహస్రాంశమయినను నిజముగా విపత్తు వచ్చినప్పు డుండదు.

గీ. అందుచేతనె జగతిలో నఖిలజనులు
నాపదలచేతఁ బొందెడు వ్యథలకన్న
నాపదలువచ్చు నన్నభయంబుచేత
శతగుణము లెక్కువగఁ గాంత్రు వెతల నెపుడు. 10

హరి—మీ రిప్పుడేమో యీబయలితో మాటాడుచున్నారు. మీమాటలను వేనిని నావీనులు వినకున్నవి. నాకన్నులు మూఁతలుబడుచున్నవి. నాయింద్రియములు నాకు వశములుగాక యెక్కడికో పరుగువాఱుచున్నట్లున్నవి. విశ్వామిత్రుఁడు వచ్చి కోపము చూపకమునుపే యీయింద్రియములవలెనే మనము పాఱిపోదమా?

చంద్ర—నిద్రచేతను గాఁబోలును మీరు జోగుచున్నారు. ఎండలో బడలివచ్చిన మీయవయవములు విశ్రాంతిఁగోరుచున్నవి. మీరు విశ్వామిత్రునిమాట మఱచిపోయి క్షణకాలము నాతొడ తలగడఁగాఁ జేసికొని యీశయ్యమీఁద శయనింపుడు. (అని పాన్పు మీఁదఁ జేర్చుచున్నది)

హరి—హృదయము కలఁగియున్నవారికి నిద్ర రాదని చెప్పుదురు. నాకంటి కిప్పుడేమో నిద్ర కూరుకొనివచ్చుచున్నది. నన్ను జోకొట్టి నిద్రపుచ్చుటకో యనఁ గోయిలలును దుమ్మెదలును మధుర స్వరముతో జోలలు పాడుచున్నవి. నాచిత్తశాంతికయి యీశ్వరుఁ డంపిన దూతవలెవచ్చి యిప్పుడీనిద్ర నన్నోదార్పఁ జూచుచున్నది. నేనొక్కనిమిషము నిద్రించి యామనోవేదనను మఱచిపోయెదను. (అని చంద్రమతి తొడమీఁద శిరస్సిడి పరుండి నిద్రపోవుచున్నాడు)

చంద్ర—ఓహో! నిద్రయెంతదొడ్డది! నాప్రాణనాథుఁడు మహావ్యాకులదశలోనుండ మాంపాలిఁటి భాగ్యదేవతవలెఁ బ్రసన్నమయి దుఃఖోపశమనము చేయుచున్నది. ఏమి యీ యాశ్చర్యము! దివ్యభవనముల యందు బంగరు తూగుటుయ్యెలలో హంసతూలికా తల్పముమీఁద బరుండియప్పుడును రాజకార్యచింతాపరత్వముచేత నే వేళకును గన్ను మూయకుండునా మనోవల్లభుఁ డిప్పుడీ చెట్టునీడలో గటికినేలను జిగురాకులమీఁద నెంతలో గన్నుమూసినాఁడు!

సత్య—అమ్మా! నిద్రసుఖ మెఱుఁగ తన్నమాట మీరు వినియుండలేదా?

గీ. ధనికుల గృహంబులందు నిద్రావధూటి
హంసతూలికాతల్పంబులందుఁ దాను
నిలువనొల్లక బీదలనెలవు చేరి
కటికినేలనె సుఖయింపఁగనమె మనము?

గాల—అమ్మా! నాకితఁడు చెప్పినది స్వానుభవసిద్ధము. ధనికులైన మా పొరుగువారు పట్టెమంచములమీఁదను పట్టుపరుపుల మీఁదను బరుండి చోరభీతిచేత నిద్రపట్టక పొరలుచుండగా, ధనము లేని నేను మా నులకమంచముమీఁద మేనుచేర్చుటయే తడవుగా గుఱ్ఱుపట్టి హాయిగా నాదమఱచి నిద్రపోవుచుండును. ఆవల నా చెవిలో మాఱుభేరులు మ్రోగుచున్నను నాకు మెలఁకువరాదు. నాగుఱ్ఱు మీ రెప్పుడును వినలేదుగదా! ఏల వినగలుగుదురు? మంచమెక్కి, మాయింట గుఱ్ఱుపట్టితినా మీయింట మీరు నిద్రమేలుకొనవలసినదే.

చంద్ర—ఓయీ! నీయతిభాషిత్వము కొంతసేపు కట్టిపెట్టుము. ఓ సత్యకీర్తీ! అదియేమోకాని నాచిత్తము చేయిపెట్టి కలఁచినట్లు వ్యాకులపడుచున్నది. ఈ నట్టడవిలో మాకేమికీడు మూడనున్నదో!

సత్య—అమ్మా! దంపతులు మీరిరువురును భగవదనుగ్రహము కలవారు. మీరితరుల కెప్పుడును గీడుచేసి యెఱుఁగరు. మీకే కీడును రాదు. విశ్వామిత్రుఁడు మీకొక యెగ్గుతలఁచినను, చిరకాలముండక మీకది యీశ్వరకటాక్షమువలన సూర్యునిముందు మంచు విడి పోవునట్లు విడిపోవును.

హరి—(ఉలికిపడిలేచి) ఓ బ్రాహ్మణోత్తమా! నా కిరీటము తన్నకు తన్నకు. నే నపరాధిని గాను (అని వడఁకుచున్నాఁడు)

చంద్ర—(వీపుచఱచి) ఓ ప్రాణనాయకా! భయపడకుము. మీకేదో పీడకల వచ్చినది కాఁబోలును. ఈశ్వరుఁడు మీకీదుస్వప్న ఫలము కలుగకుండఁ జేయునుగాక.

హరి—ఔరా! బ్రాహ్మణుఁడు నన్నెంత తన్ను తన్నెను. నాతలయంతయు నొచ్చుచున్నది. ఈబ్రాహ్మణుఁడు నన్ను సింహాసనమునుండి పడఁద్రోచి రాజ్యమంతయు నపహరించి, పురము వెడల నడఁచి, ఈ యడవిలో నన్నెంత లేసిబాధలు పెట్టినాఁడు! ఓయీశ్వరా! నీవే దిక్కు నన్ను రక్షింపుము.

చంద్ర—ప్రాణేశ్వరా! ఇందుఁ బరులెవ్వరును లేరు. భయపడఁబోకుము. ఇది కలకాని సత్యముకాదు. కలలోఁదోచినయర్థము లెప్పుడయిన సత్యమగునా? మీరు తెలివి తెచ్చుకొని మా మొగముల వంకఁ గన్నులువిచ్చిచూడుఁడు. నేను మీ ధర్మపత్నిని జంద్రమతిని. వీఁడు లోహితాస్యుఁడు. ఈతఁడు మీమంత్రి సత్యకీర్తి. మేమందఱమును మీ యొద్దనే యున్నాము.

హరి—(కన్నులువిచ్చిచూచి) స్వప్నములు సత్యములు కావు గాని యిప్పుడు ప్రత్యక్షముగా జరిగిన యిదిమాత్రము స్వప్నము కాదు. అతఁడు తన్నిన తన్నుచేత శిరస్సింకను నొచ్చుచున్నది. మీ రందఱు నిక్కడ నుండఁగనే యెంతలో నయోధ్యకుబోయి సింహా

సనమును గోలుపోయి, అడవులలో నిడుమలుపడిచి మరల మిమ్ముం జతిని గలసి కొన్నాను! ఆబ్రాహ్మణుడు కోపముతో నన్నిన్నియాప దలం బెట్టియుం గట్టకడపట నా సింహాసనము నాకు విడిచియే పోయి నాడు.

సత్య—ఓమహారాజా! మీ రిప్పుడు చెప్పినదంతయు మీరు కలలోఁగన్న వార్త. ఇంత యల్పకాలములో మీకెంత పెద్దకలవచ్చి నది! ఇంక మీరీకలను మఱచిపొండి. దీనినే మరల మగలఁ దలిప్ప తలపోయుచున్న యెడల, మీ మనస్సునకు లేనిపోని చింతకలుగును.

హరి—ఇది స్వప్నమా? నిజముగా జరిగినట్టే యున్న దే! (తలతడవుకొనుచు) నన్నతఁడు తన్న లేదా? ఇదికల కాదు. నిజము గానే యతఁడు నా కిరీటమును తన్నినాడు.

చంద్ర—అయ్యో! నా హృదయేశ్వరుని హృదయము చెదిరి పోయినది. ఈ మనోవ్యథ మాన్పుట కేదియుపాయము? ఇందెవ్వ రయినఁ గర్ణరసాయనముగా సంగీతము పాడఁగలవారయిన నున్న యెడల, నా ప్రాణవల్లభుని మనస్సు కలంక కొంత దీరునుగదా?

సత్య—ఇది మహారణ్యము. శ్రావ్యముగా ఝుంకారములు చేయు మధుపాంగనలుతక్క నిక్కడ సంగీతము పాడువా రెవ్వరుం దురు? మన యాస్థానమందలి గాయకు లెవ్వరును మనవెంట రాలేదు.

గాల—ఎవ్వరును రాకపోనేల? సంగీతశాస్త్ర ప్రవీణుడను నేనే వచ్చియున్నాను. నే నిప్పుడు నా యపూర్వ సంగీతముచేత మనస్సు కలఁకతీర్చి నా మిత్రుని దేర్చెదను. గాంధర్వస్వరమును పరిహసింపఁ జాలిన నాగాత్ర మాధుర్యమును జిత్తగింపుఁడు. (అని పాడుచున్నాఁడు.)

క. కలలో గాంచిన యర్థము
 లిలలో సత్యములుకావు హితమిదివినుమా

కలలోన వదుకులాడినఁ
గలుగునె గాయంబు లెందుఁ గాయమునందున్?

ఓ సభ్యులారా! నా గాత్రమెట్లున్నది?

సత్య—ఎట్లుండవలెనో యట్లున్నది. అర్థాంతరముచేత నీ వన్నట్లు గాంధర్వస్వరమే.

హరి—ఈగాలవుని పాటవలన మనస్తాపము పోయి నాకిప్పుడు కొంత స్వస్థత గలిగినది. ఇంతవఱకును మీరు చెప్పినమాటలు నా చెవిని చొరనే లేదు. ఓహృదయేశ్వరీ! మీ రింతకు ముందేదో యన్నారే, అదియేమి?

చంద్ర—మ రేమియును లేదు. దేవరవారిమనస్సు కలతఁ దీర్చుటకు హృదయరంజకముగా గానముచేయువా రెవ్వరయిననుండిన బాగుండుననుకొన్నాము.

హరి—ఓమధురభాషిణీ! నీవు చెంతనుండి మాటాడుచుండఁగా వేఱుగ సంగీత మేలకావలెను? నాకు నీమాట లేసంగీతము. ఆపయిని పాటపాడి నవ్వించుటకు సంగీతశాస్త్రపండితుఁడు గాలవుఁ డొకఁడు మనయొద్ద నున్నాఁడు.

గాల—అట్లయిన నిప్పుడిక్కడ నిద్దఱుపాటకు లున్నారు.

పాల—ఓమహాప్రభూ! శుభమగుగాక! మాతంగాంగనలఁట! ఇద్దరుముద్దియలు యాచనార్థమువచ్చి, యిచ్చట చెట్టునీడను నిలిచి పాటలుపాడి వినోదింపఁ జేయఁగలమని విన్నవింపుమనుచున్నారు. సెలవయ్యెనేని వారిని గొనివచ్చెదను.

హరి—వారిపాటలచేతనైన నా మనసులోని యారాటము తొలగునేమో! పాడింతము తీసికొనిరమ్ము.

[ఇద్దఱు మాలెతలు ప్రవేశించుచున్నారు.]

మాలె—(చేతులుజోడించి మ్రొక్కి) ఓరాజసార్వభౌమా! దేవరవారికి మేలగునుగాక! ఇంతకుముందప్పుడప్పు డేలినవారిసుగుణ

సురూపాగులను శ్రీవణానందముగావిని సంతోషించుచుండుటయే కాని కన్నులపండువుగా సందర్శించి యానందించు భాగ్యమీవఱ కెన్నఁడును లభింపలేదు మీదివ్యసుందరవిగ్రహము మాకన్నుల నిండఁ గూడఁ గాంచుటచే నేఁడు కదా మేము భూమిమీఁద జన్మ మెత్తినఫలము పొందఁగలిగితిమి! మాకన్ను లిప్పుడు ధన్యము లయినవి. మేము చేసినపుణ్యము మఱి యెవ్వరును జేయలేదు.

హరి—(సత్యకీర్తితో రహస్యముగా) ఓమంత్రిపుంగవా! దృష్టి మిఱుమిట్లు గొలుపుచున్న యీపొందయానలసుందరాకార మును జూచినను వీనులకు విందులుగొలుపు మృదుమధురవచోర చనా చమత్కారములు విన్నను వీరు విహారార్థముగా ధారుణి కవతరించిన లక్ష్మీసరస్వతులో, గానకళాకౌశలమును జూపవచ్చిన రంభోర్వశులో, రూపముధరించి సంచరించుచున్న పంచసాయకుని సమ్మోహనవిద్యలో యన్నట్లున్నారు గాని మాతంగకాంతలుగా నెంతమాత్రమును లేరు.

ఉ. వా తెలఱ లల్ల కెంపులకు వన్నియ వెట్టగ, ముద్దుమోములుం
బ్రాఁతిగఁ బూర్ణి మాశశికి వంకలు దిద్దఁగ, నవ్వు చంద్రికా
వ్రాతము తెల్విఁ బెంపఁ, గనుపట్టెద రింతులు నల్లరూపునన్
జేతన దాల్చి క్రుమ్మరెడు చెల్వపు నీలపు బొమ్మలో యనన్. 18

మానవజాతిలో నిట్టిలావణ్యవతులను మన మెన్నఁడయినఁ జూచి యెఱుఁగుదుమా?

సత్య—ఒక్కమానవజాతిలోనే కాదు గంధర్వకామిను లలోఁ గూడ వీరిని బోలిన యందకత్తెలుండుట దుర్లభము. వీ రలంకారములు లేకయే నిసర్గమనోహరాకారములతో నెట్లు ప్రకాశించు చున్నారో!

హరి—స్వభావచారుమనోహరశరీరములకలంకారము లక్క
ఱలేదు.

చ. తళుకు మెఱుంగు సోయగపుఁదావిశరీర మలంకరింపఁగా
వలయునె రత్నభూష లవి వట్టి వికారము లౌను గాక? మిం
చులకు మెఱుంగిడ న్వలెనె? శుద్ధసువర్ణము పూఁతఁ గోరునే?
యిలపయి రంగిడన్ వలెనె యింద్రధనస్సునకింత యేనియున్? 14

ఓసత్యకీర్తి! సర్వసంగపరిత్యాగు లయినయోగులకును భ్రమలు పుట్టించు వీరి యసమానరూపకళావిభ్రమములు చూడఁగా విశ్వామిత్రుఁడే తనతపోబలముచేత వీరిని సృజించి మనలను వంచించుటకయి యిట్లు పంచి యుండునేమో యని యించుకసంశయ మంకురించుచున్నది. ఇది యాసంయమి చేసినమాయ యయియుండదు కదా?

సత్య—ఓ రాజేంద్రా! మీ రిఁక విశ్వామిత్రుని పేరు మఱచిపోవలెను. అప్పుడు లేడిని గొట్టినప్పటినుండియు విశ్వామిత్రుఁ డేమి చేయునో యన్నభయము మీమనస్సునబట్టి విడువక యన్యచింత పోఁగొట్టినందున మీకిప్పుడు సర్వమును విశ్వామిత్రమయముగా నే తోఁచుచున్నది. మీ రంతకుముందు నిద్రయందును విశ్వామిత్రునే చూచి యుదరిపడి లేచితిరి. ఇప్పుడు మేలుకొని యుండియు విశ్వామిత్రునే పలవరించుచున్నారు. మీరొక్కసారి యిటు తిరిగి యించుకసేపు వీరిపాట యాలకింపుఁడు.

మాతం—ఓభూలోకదేవేంద్రా! అర్థు లడిగిన దానిని లేదనక యిచ్చెడుదొడ్డదాత లని దేవరవారి నెల్లవారును వేయినోళ్ళ శ్లాఘింపఁగా చెవులు చల్లఁగా విని, మీవలన మాయభిమతార్థసిద్ధి యగు నన్నయాశతో మిమ్మిట వేఁడవచ్చినారము. మేము నృత్తగానవిద్యలయం దించుక ప్రవీణురాండ్రము. రసికజనశిఖామణు

లయిన యేలినవారు మావిద్య కొంచెము చిత్తగించి మాయభీష్ట మును దీర్చి మమ్ము సంతోషపెట్టి పంప ననుగ్రహింపవలెను.

హరి—లోకంబులో గానరసమానంబా బాలవృద్ధము నాదరము లేనివా రెవరుందురు? భువిలో సంగీతశ్రవణమునందు జవిలేనివా రొక్క చెవిలేనివారే. ఏ నీమీరొక్క మంచిరాగము నాలాపన చేసి మీరు వచ్చి నగీతము నొకదానిని వీణెమీఁద జక్కఁగాఁబాడి మాకుగర్ణోత్సవము చేయుఁడు.

మాల—(వీణెలు శ్రుతిచేసి మీటుచుఁ గంఠ మెత్తి పాడుచున్నారు.)

ద్విపద. నాయక! నీమీఁద నాచుచిత్తంబు
పాయక యెప్పుడుఁ బగలునురాత్రి
చిరకాలమందుంటి చిక్కి వేరూని
మరలించుకొన్నను మరల దే మందు?
కనికర మొదనుంచి కావుము నన్ను;
నను నిట్లు కలఁచుట న్యాయంబుకాదు.
మనుజులు కొందఱు మహిమీఁదఁ దమకె
ధన మున్న దనియు సౌధము లున్న వనియు
సిరు లున్న వనియును జెలు వున్న దనియుఁ
బరువ మున్న దనియుఁ బట్టరానట్టి
గర్వాతిశయమునఁ గన్గాన లేక
యుర్విపై మావంటియువతీజనంబు
వెతపెట్టుదురు వారి వేఁడికొ ల్పినక
ఎల్లరు భూమిలో నేడుజేనలకై
యుల్లపు డధికారు లంత్యకాలమున,
తలఁ గట్టుకొని పోము ధరణిలో దేది;

యిలమీఁద నటువెన్క నెల్లవారలము
సములమే యాడుము సత్యంబునమ్ము.
సమయంబు మించినఁ జాలఁ జింతించు
కార్య మేమియు లేదు, కావున వేగ,
ధైర్యంబు విడనాడి తాళంగ లేక
ఘనసాహసమునకుఁ గడఁగకమున్న
ననుఁ బ్రోవు మోప్రాణనాయక! నీవు.
కడసారి ప్రార్థింతుఁ గాంతుతో నిన్ను;
విడువకు విడువకు విడువకునన్ను.
అఁడువా రను రన్న నవనిలోపలను
గీ డెంతవారికిఁ గెరలక కల్గు.
చెప్పితి ముమ్మాఱు చేయు మేదైనఁ
దప్పీక నామీఁదఁ దగదు ప్రోయంగ.

హరి—ఓహో! వీరిపాట యెంత ముచ్చటగా నున్నది!

చ. జిలిబిలిపాట లంగుళులఁ జిమ్మెడుతంత్రులసుస్వరంబుతోఁ
గలసి చెలంగె; హస్తముల గాజులచప్పుడు తాళమానమై
చెలఁగెను, లోచనాభినయచిహ్నము గీతములోని భావముం
దెలిపె; మనోజ్ఞమై లయను దెల్పె బదాభినయంబు చక్కగన్ 16

ఈగానరస మచ్చటి మోళ్ళను జిగురింపఁ జేయుచున్నను సంతోషాంకురము లేక మోడుపాఱియున్న నాయుల్లమును బల్లవింపఁ జేయ లేకున్నది.

సత్య—(తనలో) ఏమి! రాళ్ళుకరఁగెడి యీామనోహరసంగీతమువలనను రాజుగారి మనస్సు దుఃఖమును మఱచిపోకున్నది! ఇఁక నే నిందలి కథాంశమునకు దింపి మఱపించెదను. (ప్రకాశముగా) ఓ రాజేంద్రా! ఈగీతమునందలి నాయికవాక్యములను జిత్తగించినారా!

హరి—ఇవి చాతుర్యముచాలని ముగ్ధనాయికయొక్క యప్రౌఢవాక్యములుగానున్నవి. ఈనాయికయొక్క యీప్రార్థన నాకుఁ జూడఁగాఁ బ్రియుని మరలు కొల్పుటకంటె నిట్టితుచ్ఛసుఖములనుండి మరలుకొని ధర్మమునే చూచుకొమ్మని నాయకునకు వైరాగ్యములు బోధించుచున్నట్టు కనఁబడుచున్నది. తనువులు శాశ్వతములు కావన్న యీ హెచ్చరిక విశ్వామిత్రుఁ డెన్ని బాములు పెట్టినను ధర్మమును మాత్రము విడువవలదని నాకును హితబోధ చేయుచున్నది. ఇప్పుడు నామనస్సు వీరి పాటనుండి విముఖమగుచున్నది. ఓసత్యకీర్తీ! తగిన సత్కారముచేసి వీరిని బంపివేయుము.

సత్య—మనస్సులో దీర్ఘవిచారమున్నప్పుడు సర్వమునసహ్యముగానే తోఁచును.

హరి—అవునది సత్యమే. నామనస్సులోపలనే పరితాపముండి నన్ను బాధించుచున్నప్పుడు బాహ్యము లయినవస్తువులు నా కెట్లు సంతోషమును బుట్టింపఁగలవు? దుఃఖమునందు వస్తుగుణములను వ్యత్యస్త పఱచెడు యద్భుతశక్తియేదో యున్నది సుమా! అట్లు లేక పోయినయెడల నాకింతవఱకును హృదయరంజకముగానున్న యీవస్తుజాలమంతయు నిప్పుడింతలోనే యేల యసహ్యమగును? కర్ణరసాయనమయిన గానరసమేల చెవులకు రుచియింపక పోవును? ఆహా! దుఃఖము బ్రహ్మసృష్టిని మార్చి నాకుఁ గ్రొత్త సృష్టిని జేయుచున్నది! ఓసత్యకీర్తీ! వీరికి రత్నభూషణాదులు బహుమానమిచ్చి వేగిరము పంపివేయుము.

మొదటివారాలె—ఓసీ! ఈవింత చూచినావా? ఈరాజు రూపమునుజూచినప్పటినుండియు నామనస్సు నాకు వశముగాక సంచలించుచున్నది. అందుచేతనే చేతనముల నచేతనములను జేయవలసిన నాపాట యిప్పుడీరాజుమనస్సున కెక్కినది కాదు.

రెండవమాలె—నీమనస్సు చలించినదే కాని నిన్ను విడిచి పోయి నది కాదు. ఇంక నామనస్సో నన్నప్పుడే విడిచి నాలోపల నిలువక పరుగువాఱి పాటపాడినంతసేపును రాజుమీఁదనే యున్నది. నేనిప్పు డేమి పాడితినో యే నెఱుఁగను.

సత్య—ఓగోసంగిపడుచులారా! ఇవిగో కాంచనాంబరా భరణములు రాజుగారనుగ్రహించి దయచేయుచున్నారు. వీనిని పుచ్చుకొనుఁడు.

మాలె—ఓమంత్రిచంద్రా! మేమీభూషణముల నొల్లము. ఈమందు వేసవికాలములో దుస్సహమయిన యాతపముచేత మా దేహమంతయు లోపలను వెలుపలనుగూడ దహించుకొనిపోవు చుండఁగా మాకిప్పుడీయలంకారము లెందుకు? బాహ్యతాపమయిన నించుక శాంతించుటకు మీ రాజుగారి శ్వేతచ్ఛత్రము నిచ్చినను గొంత తలదాఁచుకొని సంతోషించెదము.

సత్య—ఓరాజేంద్రా! ఈమాలపడుచు లిప్పుడు కోరరాని కోరికలను గోరుచున్నారు. ఏమి చేయుదము?

గాల—మంత్రివైన నీయాలోచన తోఁచనిపక్షమున వీరిని నాకప్పగింపుము. చెఱినాలుగు లెంపకాయలు బహుమాన మిప్పించి, వీరు ముం దెవ్వరి నిట్టికోరికలు కోరకుండఁ జక్కఁజేసి సాగనంపె దను. వీరికి బాహ్యతాప మడఁగవలెనఁట! నేను జేసెడి యుప చారముచేత బాష్పవర్షము కురిసి యున్న తాపములును దీఱును. అయ్యో! నేను వీరిని దాఁకఁగూడని బ్రాహ్మణుఁడ నయిపోతినిగాని, కాకపోయినయెడల వీ రీపాటి యిల్లాండ్ర కేశఖండనమహోత్సవము నాటి రాగములు తీయుచుఁ బరుగెత్తి యిల్లు ద్రొక్కఁజూడరా?

హరి—ఓయి వెఱ్ఱిబ్రాహ్మణుఁడా! తప్పుచేసినప్పటికిని స్త్రీల యెడలఁ గోపముచూపరాదనుమా. నీ వూరకుండుము. నేను మంచి

మాటలతో వీరిని సమాధానపఱిచి సంతోష పెట్టి పంపివేసెదను. (అని మాతెలవంకఁ దిరిగి) ఓకాంతలారా! మీరజ్ఞానముచేత నడుగరాని వస్తువడుగుచున్నారు. యాచకులెప్పుడును రాజులను ఛత్రచామరము లడుగరాదు. ఇయ్యఁదగిన మఱి యేవస్తువునయిన వేఁడుఁ డిప్పించెదను.

మాతె—అట్లయిన మేము మఱియొక వస్తువునే వేఁడెదము లెండి. ఈపయితాపమును మే మేశీతలవస్తువులచేత నయినను బాపుకొఁగలము. అడఁచుకొన్నను నడఁగక 'పయికిఁ' బొంగివచ్చెడి మాయంతస్తాపమును నీదయారసవృష్టిచేతఁ గాక మఱియెట్లు వారించుకొనేర్తుము? నిన్నుఁ జూచినప్పటి నుండియు మాహృదయములలో బెరుఁగుచున్న దురాపమయిన మన్మథతాపము పోవునట్లుగా మాకొక్కసారి నీచల్లని కౌఁగిలిదయచేయుము.

హరి—హరిహరా! (అని చెవులుమూసికొని) పాపము శమించునుగాక! ఔరా! ఏమి వీరి కండ కావరము! ఈచండాలాంగనలు యౌవనమదముచేతఁ గన్నుగానక కండక్రొవ్వున నోర నుడువరాని పాపపుఁ గోరికలను గోరుచున్నారు. వీ రసలేపర కాంతలు. అమీఁద ముట్టను ముచ్చటింపను గూడని చండాలాంగనలు నా మనస్సు స్వప్నమందయినఁ బరసుందరులమీఁదికిఁ బోవునా? ఇఁక వీరితో మాటలాడినదోషమువచ్చును. పాకము మఱింత ముదురకమునుపే వీరినిక్కడనుండి సాగనంపింపవలయును. ఓసత్యకీర్తీ! ఉచితానుచితపరిజ్ఞానము లేక తప్పఁద్రాగి నోరికి వచ్చినట్లు కారులు పేలుచున్న యీమదవతులను మనభటులచేత మాయెదుటనుండి సాగఁ దోలింపుము.

సత్య—దేవరవారి సెలవుప్రకారము చేసెదను. ఓభద్రా! ఓపాలకా! మీరిద్దఱు నూరక చూచుచున్నారేమి? సురాపానవికార

ముచేత శరీరములు వఱచి యస్వతంత్రప్రలాపములు చేయుచున్న యీతుచ్ఛక్రాంతలను దక్షిణమావలికి గెంటివేయుఁడు.

పాల—మేము దేవరవారి యాజ్ఞకొఱకే యెదురు చూచుచున్నాము. ఓ చండాలులారా! గుండెబెదరులేక రాజుగారి నిట్టిదుండగపుఁగోరికలు కోర మీకెట్లు నోరువచ్చినది? ఇఁక మీరిక్కడ నోరెత్తినపక్షమున నేనీ కత్తితో మీనాలుకలు కోసెదను. లేచిపొండి.

(అని కొట్టుచున్నాఁడు.)

భద్రు—సంకోచము లేక వెఱ్ఱిపోకలు పోవుచున్న యీనీచురాండ్రమదము నేనడఁచెదను. (అని కొట్టుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—ఓసత్యకీర్తీ! ఈయబలలవీపులమీఁదబడిన దెబ్బలు నాహృదయము మీఁదఁ బడినట్లు తాఁకి నామనస్సు నొప్పించుచున్నవి. ఈబాధ నేను సహింపలేను. భటులను వెంటనేవారించి యజ్ఞానముచేత ననరానిమాట లన్నయీకన్నియలను గొట్టకుండఁ జేయుము.

హరి—ఓమంత్రివరా! దిక్కుమాలిన యీయాఁడువారిని జేయిచేసికొని నొప్పించుట నేను జూడలేను. నేనువీరిని దృష్టిపథము నుండి తొలగింపు మంటినే కాని యిట్లు దయమాలి చబుకులపాలు చేయుమనలేదే. సమయమువచ్చినప్పుడు శత్రురాజులమీఁద మన ప్రతాపముఁ జూపవలెనుగాని యిట్టి యబలలమీఁదనా చూపుట? ఎదిరింపఁజేతకాని మానవతులను మొత్తుటలో నీవీరభటుల కేమి పౌరుషమున్నది?

ఉ. అర్థులమీఁదఁ జూపనగునా? తనశౌరత వీరుఁ డెందుఁ బ్ర
త్యర్థులమీఁద యుద్ధసమయంబునఁ జూపఁగఁ జెల్లుగాక! సం
వర్ధితదీర్ఘవృక్షములపైఁ దనశక్తి మహాబలుండు తా
నర్థిని జూపుఁగాక యడుగంటినతీఁగెలమీఁదఁ జూపునే?

మ. అలుగం గాంతల యూరుయుగ్మములు మత్తారిభ హస్తంబులే?
లలనాపాంగనిరీక్షణంబు లరిరాడ్భాలోగ్రబాణంబులే?
తిలకింప న్విరిబోండ్లకన్బొమలు శత్రుత్వోగ్రచాపంబులే?
వల దీక్రొవ్విరిబోండ్ల నంట, నిపు డీబంట్ల న్నివారింపుమా.

సత్య—ఓవీరభటులారా! వీరి నావలకు గెంటుఁడని నేను నియోగింపఁగా మీరు మీశూరత్వమంతయు నీయూఁడువారిమీఁదనే కనఁబఱుచుచున్నారేమి? ప్రభువువారు కోపపడుచున్నారు. వీరిని గొట్టక విడువుఁడు.

పాల—ఓమంత్రిపుంగవా! రాజుగారిమనస్సు కలఁగియుండుటచేత వారికాగ్రహము తెప్పించి చిత్తమును జింతనుండి మరలింపవలయునని యిట్లు చేసినారమే కాని యూఁడువారిని జేయిచేసికొని కొట్టుటకు హరిశ్చంద్రునిబంట్లమయిన మేము మాత్ర మంతక్రూరచిత్తులమా?

మా. లె—(ఏడ్చుచు) ఓరాజాధమా! నీవాఁడుతోడునఁ బుట్టలేదా? కిరాతుఁడవా? యాచింపవచ్చిన మావంటిపుష్పకోమలులను గొట్టుఁడని యీయమకింకరులవంటి క్రూరులను గరుణమాలి నియోగింప నీకు నోరెట్లు వచ్చినది? మామెత్తని దేహములు దెబ్బలచేత నెట్లు కందినవో చూడుము. మాకొప్పులు వీడి యీనేలమీఁద, పువ్వులెట్లు చిందినవోచూడుము. ఓదయావిహీనా! ఇప్పుడయిన నీకన్నులు చల్లపడినవా? అఁడువా రుసురుసురని క్షోభపడినఁ దత్ఫలము కట్టికుడుపక యూరకపోదు. మమ్ము బిడ్డలవలె జూచుకొనుచున్న విశ్వామిత్రునికి నీదుర్ణయమును నివేదించి నిన్నేమిచేయించెదమోచూడుము. ఇంకొక్కనిమిష మోపికపెట్టుము. (అని వెడలిపోవుచున్నారు)

హరి—ఓసత్యకీర్తి!

ఉ. కొప్పులువీడ, మోములనుగ్రొంజెమరెంతయుఁగూడ, బాష్పముల్
చిప్పలు గూరి యూరి కనుఁగొల్కుల జాలుగ నోడ, నయ్యొడ
లొప్పు తొలంగివాడ గవు నొక్కట నల్లల నాడఁ జేడెలా
చొప్పునఁ జూడ బోయెదరు శోకము రూపము దాల్చినట్లుగన్

నిష్కారణముగా స్త్రీలను గొట్టించి మనము పాపమునకొడి గట్టుకొన్నాము. ఇట్లాడువారి నేడిపించిన క్షోభము మనకుఁదగులక పోదు. వారు విశ్వామిత్రునిగూడ జేర్కొనుచున్నారు. నాకిదియంతయు నేదో కపటనాటకముగాఁ గనఁబడుచున్నది. కాని సత్యము వలె లేదు. ఋష్యాశ్రమములెక్కడ? చండాల స్త్రీలుండుటెక్కడ?

సత్య—దేవరవారూహించినది యథార్థము. తపోవనములయం దెక్కడను మాతంగాంగన లుందురని యీవఱకెన్నఁడును విని యుండలేదు. నాకుఁ జూడఁగా వీరేదో కపటము మనస్సులో నుంచుకొని యీప్రకారముగా వేషములు వేసికొని వచ్చినట్లుగాఁ దోఁచుచున్నారు కాని నిక్కంపుమాలెతలుగాఁ దోఁచరు.

చంద్ర—ఇదియేమో నాకును మహేంద్రజాలముగానే యున్నది. మనము భూతభూమికి వచ్చియుండలేదుగదా? లేక విశ్వామిత్రుని మాయకులమై యుండుమా? తాళుఁడు మేఘగర్జనమువలె దూరమున నెవ్వరిదో గంభీరఘోషణము వినవచ్చుచున్నది.

హరి—(ఆలకించి) మాలెతలమాటలు విని దురాగ్రహముచేత మండిపడుచు మనమీఁదికి వచ్చుచున్న విశ్వామిత్రుని కోపవాక్యమువలెనున్నది వినుండి.

అందఱు—(చెవిలొగ్గి వినుచున్నారు)

(తెరలో)

శా. ఏమేమీ! తనబంట్లచేత మము రాజీరీతి మొత్తించెనా?
యామూఢుండు తపఃప్రభావమును నావంతేనియు న్నన్నని

శ్వామిత్రుం డెలియం డీకం డెలియు సస్మచ్ఛండకోపాగ్నిచే;
భీమోద్యత్ప్రళయాగ్నిమీఁద శలభంబే సూఁక నుంకించెనే? 20

సత్య—అవు నతఁడు విశ్వామిత్రుఁడే. మాలెతలుపోయి నేరములు చెప్పి యాతనిని దీసికొనివచ్చుచున్నారు. ఓ రాజేంద్రా! మీరు ధైర్యము వహింపవలసిన సమయమిది. దూరభీరుతయు నాసన్నధీరతయు మహాత్ములకు సహజగుణములు.

చంద్ర—ఓ ప్రాణనాథా! గాధేయుఁ డెట్లు కోపప్రకంపమానుఁడయి మనదిక్కునకు వచ్చుచున్నాఁడో చూచితిరా? మీరించుకయు సంచలింపఁగూడదు.

హరి—ఓ సత్యకీర్తీ! ఆవంకం జూడుము.

మ. కనుల న్నిప్పులు రాల నద్దెసలు రూక్షప్రౌఢి నీక్షింపుచున్
ఘనదండాగ్రముతోడఁ బల్మఱును వీఁక న్నేల తాటింపుచున్
వనదంష్ట్రిక్రియఁ బండ్లు దీటుచు జటాభారంబు తూఁగాడ గ్ర
క్కున నేతెంచెడుఁ జూడు మాతఁ డదిగోఁ గోపంబు రూపొందె
నాఁ 21

అతఁడు మనమీఁదఁ గోపము చూపకమునుపే మనమిప్పుడెదురుగాఁ బోయి భక్తిఁ జూపి శాంతచిత్తుఁ జేయుదము. దుర్వారమయిన కోపాగ్నిని శాంతిజలముచేతనే యార్పవలయును.

చంద్ర—సలసలఁ గాఁగుచున్న చమురులోఁ బోసిన చల్లని నీరువలెనే మనశాంతవచనములు కోపపరవశుఁడయి యున్న యా తాపసుని మఱింత మండఁజేయునేమో! అయినను మనము శాంతత విడువరాదు. శాంతాత్ములయెడఁ గోపముచూపి యాతఁడే దుష్టుఁడు కానిండు. మన మెదురుగాఁ బోయి పాదాక్రాంతుల మగుదము.

విశ్వా—(ప్రవేశించి పండ్లు పటపట కొఱుకుచుఁ గన్ను లెఱ్ఱచేసి) నీతండ్రినిమిత్త మెంతో కష్టపడి నాతపస్సు ధారపోసి

క్రొత్తగా స్వర్గమును నిర్మించి నీజనకునికి బొందితో స్వర్గ మిప్పించిన మేలునైనఁ దలఁపక యిప్పు డెంతపని చేసితివి రా? ఓరికృతఘ్నుఁడా! (అని చేతిలోని యక్షమాలను క్రిందఁబడవైచి కాలు నేలఁజఱచు చున్నాఁడు)

హరి—(ఎదురుగాఁబోయి పయిబట్ట మొలకుఁజుట్టుకొని సాష్టాంగపడి) ఓమునిసార్వభౌమా! నమస్కారము.

విశ్వా—(తల కాలితో తన్ని) ఓరిపాపీ! ఈవఱకుఁజేసినది చాలక యిప్పుడు నీశిరస్సుమోపి నాపాదములనుగూడ నంటుచేయు చున్నా వేమిరా? తొందరపడకు. నీవుచేసిన పాపఫల మిప్పుడే యనుభ వించెదవు.

హరి—స్వామీ! దేవరవా రింతయాగ్రహము చేయుటకు దాసునియెడ నేమితప్పువచ్చినది? నవరత్నఖచితమయిన యీకఠిన కాంచనకిరీటము సోఁకి దేవరవారి మృదుపాదము నొచ్చినదేమో యని చింతిల్లుచున్నాను.

విశ్వా—ఓరిద్రోహీ! ఇప్పు డొక్కపాదముమాత్రమే కాదు నీదుశ్చరిత్రముచేత నాసర్వాంగములును నొచ్చుచున్నవి. నీవు మా యాశ్రమమృగమును నొప్పించితివన్న దుఃఖముతోనే కోపాగ్నిరగుల నీకిదిబుద్ధి కాదని చెప్పవచ్చుచుండఁగా నింతలో గోలుగోలున నేడ్చుచు దారిలో వీరెదురుపడి గోరుచుట్టుమీఁద రోకలిపోటు వేసినట్లు తమ్ముఁగొట్టించితివన్న పిడుగువంటి దుర్వార్తను నాచెవులవేసి రాఁజు చున్న నాకోపాగ్నిని భగ్గునమండఁజేసి కారు. ఆశ్రమమృగముల హింసించు దుర్బుద్ధి నీకేలపుట్టినది? ఇల్లునోరు లేని సాధుజంతువులను తపోవనములుదాఁటి సంహరింపుమని నీకునీగురుఁడుపదేశించినాఁడా?

ఉ. రాజులు మున్ను వేఁటలకురారె? మదించినదుష్టజంతులన్
దేజముచూప కానలను దీవ్రశరంబుల రూపు మాపరే?

యా జనవాధు లేయెడల నాశ్రమభూములు చొచ్చినీవ లెం
నైజమదోద్ధతిన్ మునివనంబుల సాధుమృగాళిఁ గూల్చి రే?

హరి—ఓ తాపసోత్తమా! ఈవిషయమున నే నేపాపము నెఱుఁగను. బాల్యచాపలముచేత వీఁ డాడుకొనుటకయి నన్నొలేడిని బట్టియిమ్మని వేఁడఁగా సామాన్యకురంగ మనుకొని తఱిమితి నే కాని నేనప్పుడది యాశ్రమమృగ మని యెఱుఁగను. ఎఱుఁగక చేసిన యీయపరాధమును క్షమింపుఁడు.

విశ్వా—మృగమును గొట్టుటయున్న నెఱుఁగక చేసితి నని బొంకితివి. వేఁడవచ్చిన యీనిరపరాధిను లయినకన్నియలను గొట్టించిన యపరాధము నేమని బొంకెదవురా? నీకీచక్రవర్తిత్వమువచ్చుట యడవులలోఁ గందమూలాదుల నేఱుకొని తిని బ్రదుకు మావంటి సాధులను బాధించుకొఱకా? శిరీషపుష్పకోమలు లయినయీముద్దరాండ్రను కఱకుకశలతో మోఁదు మన నీకు నోరెట్లువచ్చెను.

హరి—ఓమునీంద్రా! ఇఁక మాట లెందుకు? నేను జేసిన వన్నియు నపరాధములే నేనపరాధములు లక్ష చేసినను శరణంటిని గనుక నన్ను మన్నింపుఁడు. శరణన్నమాత్రమున శత్రునకైన నభయ మియ్యవలెను. తన్నునఱకవచ్చినవారికిఁగూడ వృక్షమునీడనియ్యదా? ఓదయామయా! శాంతింపుము, శాంతింపుము.

విశ్వా—శాంతిపరు లయినయాఋషులు వేరు, మేము వేరు. మమ్ము వారివలెఁ దలంపకుము. నీవు చంకముద్దను శరణార్థియ ననుచున్నావు. నీ విఁక లక్ష చెప్పినను నీమీఁద మాకు దయ రాదు. నాదుర్వారకోపాగ్నికి నిప్పుడు నిన్ను మిడుతనుజేసెదఁజూడు.

గాల—ఓబీద తాపసీ! మారాజు వెఱ్ఱివాఁడయి బతిమాలుకొన్న కొలఁదిని నీవంతకంతకు బిఱ్ఱబిగిసి మిట్టెక్కుచున్నావు. దయా

లేకము లేని ఈ నీ తపమెందుకు? జప మెందుకు? దమ మెందుకు? స్వాధ్యాయ మెందుకు? కాల్పనా.

చ. అరయఁగ నంతరాత్మను దురాగ్రహపాపమునుండి పాపి సు
స్థిరమతి నిష్కళంకముగఁ జేసినఁ గాక, జపంబు వల్కలాం
బరములు, మౌనమున్, జడలు, వహ్నులుఁ, గృష్ణమృగాజినంబు
లున్
బురుషుఁ దపస్వి చేయునె? సమూలము వమ్మగుఁగాక యున్నియుఁ

సత్య—ఓగాలవా! పెద్దల నట్లనరా దూరకుండుము, ఋషులు మాటలలోఁగాక నను జూపినను క్రియలలోఁ జల్లదనమునే కనఁబఱు తురు. వీరి పలుకులు వజ్రకఠినములు లయినను హృదయములు నవ నీతకోమలములు.

గీ. కఠినముగ ముందు కోపవాక్యంబు లన్న
ఋషులు మేలునె చేయుదురు రెండుఁ బిదప;
మొదల మేఘంబు లుఱిమినఁ బిదప నవియె
వానఁ గురిపించు గాదె యీవసుధమీఁద. 24

విశ్వా—ఓరీ! విప్రాధమా! మమ్ము దయమాలిన క్రూరులమని చెప్పసాహసించుచున్నావుగా! మాకోపమునకు బ్రహ్మ రుద్రాదులయినను దలంకుచుండఁగా నీవెంతనిర్భయముగా మమ్ము నిరాకరించుచున్నావురా? మాక్రోధవహ్నిని నీవును జవిచూతువు గాని నిమిషము తాళుము.

గాల—క్రౌర్యము మీవంటి మునివ్యాఘ్రములు చూపినప్ప టివలె వ్యాఘ్రములు చూపినప్పుడంత బాధాకరముగా నుండదు. వేడుకొన్నను నిరపరాధులమీఁద దయరాదేని, నిర్దయుఁ డయిన యామనుష్యుఁడు కేవల క్రూరమృగమే. కాదు, కాదు. క్రూర మృగమే వానికంటెను సహస్రగుణములు శ్రేష్ఠమయినది, నీ కెట్ల

రింపులకు జడియుటకు నేనడవిలో ముక్కుమూసుకొని కూరుచుండెడు వశిష్ఠుఁడనుగాను. నన్నెవ్వనిగా భావించుచున్నావు? నీకంటెను బది రెట్లెక్కువ నేర్చిన యాస్థాన పరిహాసకుఁడను జుమీ నేను.

హరి—మునిచంద్రా! తాను బరిహాసకుఁడనని యీబ్రాహ్మణుఁడే చెప్పుకొనుచున్నాఁడు. అట్టి పరిహాసకు నవ్వులాటమాటలను మీరుపాటిగాఁబట్టిరోషము చూపఁదగదు. కాలకూటవిషాగ్నినిమించెడు మీకోపానలమునకు బ్రహ్మేంద్రాదులును దాళఁజాలరన, మేమే పాటివారము? మీవంటిఘనులు పిచ్చుకమీఁద బ్రహ్మాస్త్రము వేయుదురా? కొడుకు లెప్పుడయిన బుద్ధిలేక తప్పుచేసినచో, తండ్రి శిక్షచేసి రక్షింపఁడా? ఇఁక మీకు దయవచ్చువఱకు మీ పాదములనుండి లేవను. నన్ను నీటముంచినను పాలముంచినను దేవరదే భారము. (అని మరల పాదములమీఁదఁ బడుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—ఓమహాత్మా! మారక్షణభారము మీది. ఈతప్పు బుద్ధిపూర్వకమైనది కాదు. ఎఱుఁగక చేసినతప్పును మీవంటిసత్త్వగుణప్రధానులయిన మునిసత్తములే క్షమింపకపోయినయెడల మఱి యెవ్వరు క్షమింతురు?

విశ్వా—(శాంతతతో) ఓరాజేంద్రా! పాదములమీఁదనుండి లెమ్ము. ఋషులకెప్పుడును దీర్ఘరోషము గూడదు. నీవిప్పుడు పశ్చాత్తాపముగలవాఁడవయి భార్యాపుత్రులతో మాపాదములమీఁదఁ బడి యింతగాఁ బ్రార్థించుచున్నావు గాన నీదీనత్వమును జూచి కరుణించి నీయపరాధముల నన్నిటిని మఱచిపోవుచున్నాము. నీకు మా యెడల నిజమైనభక్తి యున్నయెడల, నీవుచేసిన యపరాధమునకుఁ బ్రాయశ్చిత్తముగా మాకూఁతులైన యీమాలెతలను వరించి మాకు మనఃప్రీతి చేయుము. నిన్నిప్పుడు క్షమించెదము.

హరి—(చేతులు జోడించి నిలిచి) సర్వధర్మవిధులయిన దేవరవారికి నేను ధర్మములు చెప్పునంతటివాఁడను గాను. ధర్మతత్త్వము లన్నియు మీకుఁ గరతలామలకములయి యుండును. లోకములో మీ రెఱుఁగని ధర్మములు లేవు. అట్టి సకలధర్మవేత్తలయిన మీరే ధర్మవిరుద్ధమయిన యీపని చేయుమని నియోగించుట యర్హమగునా నామనసునకని పెట్టవలెనని మీ రిట్లానతిచ్చియుందురు. కానివర్ణాశ్రమ ధర్మపరిపాలన పరులయిన తమరిటు మానసపూర్తిగాఁ బలిచియుండరు.

విశ్వా—ఏమి? నీ వేమాకిప్పుడు ధర్మోపదేష్టవుగా, గనఁబడుతున్నావు! నీకుమాకంటెను ధర్మము లెక్కువ తెలియునుగా? నీవు సుఖపడఁగోరుదువేని, అన్యచింతమాని వీరిని వరింపుము. మామాట దాటక వీరి నిప్పుడు చేపట్టితివా, నీతండ్రికివలెనే నీకును బొందితోనే స్వర్గలోకసుఖము ను గలిగించెదము.

హరి—ఓమునివర్యా! ధర్మబాహ్యమయిన కార్యమును గురువు విధించినను జేయఁగూడదని మీవంటిపెద్దలు చెప్పుదురు. ఇఁక నామనోనిశ్చయమును వినుఁడు, కులధర్మమును మీఱి పొందు స్వర్గసుఖముకంటెను ధర్మమార్గము నవలంబించుట చేత లభించెడు నరకదుఃఖమయినను నాకుఁ బరమప్రియము. నాకున్న రాజ్యమును సర్వసంపదలను విడువుమన్నను విడుతునుగాని ధర్మమాత్రము నేనెన్నఁడును విడువఁగలవాఁడను గాను. మీ రిఁక నన్నేమి చేసినను జేయుఁడు. ఇదిగో నాయర్థమును దేహమును మీయధీనములు.

విశ్వా—నీప్రతిజ్ఞకు మేము సంతసించినారము. నీవు సత్యసరస్వతివి. నీవిప్పుడన్నమాట తప్పఁగూడదు. ఏదీ నీరాజ్యమును ధనమును సర్వమును మాకు ధారపోయుము. మేమింతటితోఁ దృప్తి పొంది యాశ్రమమునకుఁ బోయి రాజ్యసుఖమునయిన ననుభవింపుచుండెదము.

హరి—(చంద్రమతివంకఁజూచుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—ఓప్రాణేశ్వరా! మీరనుమానింపక వెంటనే మీ రాజ్యమునుమిగిలిన సర్వస్వమును యాచకోత్తముఁడయిన యీముని సత్తమునకు ధారాదత్తముచేయుఁడు. మీధర్మపత్నినయి యుండి నేనుమాత్రము మీసత్యమునకు ధర్మమునకును భంగము గలిగింతునా?

హరి—ఓమునిచంద్రా! ఈభూమి మొన్నమొన్నటిదాఁక మీ కేలి నిస్సారమని విడిచిపెట్టిన దేకాని క్రొత్తదికాదు. దీనినిమరల ననుభవింపవలెనని మీకుఁ గోరికపుట్టినయెడల మీరాజ్యమును మీరు మరల గ్రహించి నన్నుఁగృతార్థుని జేయుఁడు.

విశ్వా—నీ చమత్కారవాక్యము లింతటితోఁజాలును. ఈ తేనెమాటలకు మోసపోవువా రిం దెవ్వరును లేరు. ఇఁక జాగు చేయక ముందుగా నీసర్వసామ్రాజ్యమును మాకు ధారపోసి తరువాత మఱి మాటాడుము.

హరి—పాత్రదానముచేత నేను ధన్యుఁడనగుచున్నాను. ఇదిగో స్వీకరింపుఁడు. గాలవా! ఆజలకలశ మిటు తెమ్ము.

గాల—(ఇచ్చుచున్నాఁడు)

హరి—(పుచ్చుకొని) అస్మత్సకలసామ్రాజ్య ధనకనకవస్తువాహనాని శ్రీపరమేశ్వరప్రీత్యర్థం ధారాపూర్వకం బ్రాహ్మణాయ తుభ్య మహం సంప్రదదే నమమ. (అని చేతిలో ధారపోయుచున్నాఁడు)

విశ్వా—(గ్రహించి) ఓరాజేంద్రా! నే నిప్పుడు కొంతవఱకు సంతుష్టాంతరంగుఁడయినాను. మీశరీరములయందున్న యీయాభరణములుకూడ నీవు మాకిప్పు డిచ్చిన సర్వస్వములోనివే గనుక నీ యలంకారములును నీభార్యాపుత్రుల యలంకారములునుగూడ నిప్పించి మమ్ము సంపూర్ణసంతోషులఁ జేయుము.

హరి——నేను ధన్యుఁడ నగుచున్నాను. ఇవిగో పుచ్చుకొనుడు. (అని తీసియిచ్చుచున్నాఁడు)

చంద్ర & లోహి——(తమనగ లిచ్చుచున్నారు)

విశ్వా——(పుచ్చుకొని) ఇది యంతయు సరేకాని మేమయో ధ్యకుఁ బోయిన తరువాత నీమంత్రులు మొదలయినవారు మమ్ముఁ జేరనీక తఱిమి రాజ్యమియ్యకపోయిన యెడల, మేమేమి చేయఁ గలము? నీ విప్పుడు మాతోఁగూడ స్వయముగా వచ్చి రాజ్యము మాకిప్పించి తరువాత నీయిచ్చవచ్చినచోటికిఁ బొమ్ము.

హరి——స్వామీ! అంతకంటెను నాకుఁ గార్యమేమున్నది? మీచిత్తమువచ్చినట్లు చేసెదను. పట్టణమునకుఁ బోవుదము విజయం చేయుఁడు. (అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు)

తృతీయాంకము

రంగము——అరణ్యమార్గము

[చంద్రమతీ లోహితాస్య సహితముగా హరిశ్చంద్రుఁడును, జనమిత్రుఁడు కామపాలుఁడు మొదలయిన పౌరులును ప్రవేశించుచున్నారు]

హరి——ఓపౌరజనులారా! ఈయరణ్యమార్గములయం దింకను మీ రెంతదూరము నాతోవచ్చెదరు? నాప్రార్థన విని మీరిక్కడ నుండి మరలుఁడు.

జన——(కన్నుల నీరు పెట్టుకొనుచు) ఓ మహారాజా! చిన్న నాఁడు కన్న తల్లిదండ్రులను మఱచిపోయి తల్లియుఁ దండ్రియు జుట్టు

ములును సమస్తమును మాకు నీవే యనుకొని, కలలోను గష్టము లన్నమాట యెఱుఁగక చిరకాలము నుండి మేము తల్లిచాటుబిడ్డల వలె మీపాలఁబడి సుఖంపుచున్నాము. అట్టిమే మిప్పు డెట్లు మిమ్ము విడిచి మరలి పోగలము? మేమును మీపాదసేవ చేయుచు మీ వెంటనే వచ్చెదము.

కాము—ఓసార్వభౌమా! అనాథులమయిన మమ్మెవ్వరికొప్పగించిపోయెదవు?

చ. తడవుగఁ జిల్కలం బెంచి దారుణలీలను గండు బిల్లికిన్
కడపట నప్పగించి చనుకైవడి, మమ్మిటు లింత కాలముల్
గొడుకులకన్న నెక్కుడుగఁ గూరిమి నారసి మీరిప్పుడీ
చెడుమునివాతఁ ద్రోచినఁ జెల్లునె నిర్దయవృత్తి నక్కటా!

చ. నిలువఁగ నీడయుఁ గుడువనిచ్చలుఁ దియ్యనిపండ్లనిచ్చి, గాడ్పులకును నెండవానలకుఁ బ్రోవయి ప్రాపయియున్న వృక్షముల్
దొలఁగిన మేపమేలి ధృటిదూలక పక్షులు నిల్వఁ జాలునే?
పలుకు లిఁకేల? దిక్కఱిన పక్షులమే యయినార మియ్యెడన్.

ఇన్ని నాళ్ళును గష్టపాటన్న నెట్టిదో యెఱుఁగక మీచాటున బ్రతుకుచున్న గంగిగోవులవంటి మమ్మీదురాగ్రహశీలుఁ డయిన మునిశార్దూలునిపాల విడిచిపోవ మామీఁద మీకింతకరుణ యేల లేకపోవలెను?

హరి—ఓపౌరజనులారా! మిమ్ము నేను దయలేక విడుచుచున్నానని మీ రెప్పుడును స్వప్నమందును జింతింపఁబోకుఁడు. ఈ విశ్వామిత్రుఁడు తపోధనులలో నెల్లను బరమపవిత్రుఁడు; విశుద్ధచరిత్రుఁడు. ఈమునిసత్తముని మహాత్మ్య మెఱుఁగనివారగుటచే మీరీలాగునఁ దెలియనిమాటలు పలుకుచున్నారు. ఈతఁడు పూర్వము చిరకాలము సకలజనరంజకంబుగాఁ బ్రజాపాలనము చేసిన మహానుభావుఁడు. ఈయన

సత్పరిపాలనముచేత మీరును ముందత్యల్పకాలములోనే యనంత సౌఖ్యముననుభవింపుచు నన్నుమఱవఁగలరు. నిర్విచారముగా మీరు మీయిండ్లకుఁబొండు.

జన — అకారణముగా రాజ్యమంతయుఁబుచ్చుకొని, నగలప హరించి, కట్టుబట్టలతో నరణ్యములకు సాగనంపి, మీవంటిపరమ సాధువులకే యింతలేసియపకారములుచేసిన మహాత్ముఁడు మమ్ము మాత్రమునసంరక్షించి మాకుపకారము చేయునన్న మే మెట్లునమ్మ గలము? గోహింసకు సంకోచింపని క్రూరవ్యాఘ్రము మేఁకలనుమేపి కాపాడునా! మాకీవట్టిభ్రమలు కల్పించి యడియాసలు పెట్టక మమ్ము మీవెంటఁ గొనిపొండు.

కాప — ఓ మహారాజా! సాధుబాధకు వెనుదీయని యీయన దయాగుణమును మావద్దఁ జెప్పఁబోకుము. మీధనకనక వస్తువాహ నాదులకు క్రూరచిత్తుఁడంబు కయికొన్న యీతనికి దయయెక్కడిది? సర్వసంగపరిత్యాగినని యడవులలోఁ దపస్సు చేసెడి యీతని కీ యిహలోకసంపద లేలకావలసి వచ్చెను?

చ. ఒనరుగృహాదిభోగములు యోగములే? ప్రతివృత్తి వేల్ప నిం
　ధనము లె యాధనంబులు? రణన్మణిభూషలు వేదఘోషలే?
　మొనసినపూవుఁదోఁటలు తపోవనవాటులె? రాజ్యమాజ్యమే?
　మునికి నివేల భూవిభవముల్? వెత పెట్టఁగఁ గాక సాధులన్.　　3

హరి — ఓపౌరులారా! పెద్దలను మీరట్లనఁగూడదు. మహా త్ముల చిత్తవృత్తులు మనవంటివారికి విదితములు కావు. మమ్ముఁ గృతార్థులను జేయఁదలఁచియే వారీధనకనకాదిసంపదలు స్వీకరించిరి కాని, ముముక్షువు లయిన తమకుఁగావలసి కాదు.

క. జనకులు నగ లిడఁ గొడుకుల
　కును జెవుల నొప్పి యెత్తఁ గుట్టించుగతిన్

నను ధన్యునిఁ జేయునె యీ
ఘనుఁడును గష్టములు నాకుఁ గల్పించుఁ జుఁడీ. 4

ధనముపోయినప్పుడే పురుషుని యోగ్యతలు లోకములోఁ దెలియనగును. కాఁబట్టి నాధన మాతఁడు గ్రహించుట నామేలుకొఱకే. ఇఁకముందు నేను మీకందఱకును నాస్వచ్ఛగుణముతో నగపడుదును.

చ. వినుఁడు ధనంబు భీరులను వీరులఁ గాఁగను దోఁపఁ జేసెడున్,
ఘనతరబుద్ధిమంతులఁగఁ గన్పడఁ జేయును బుద్ధిహీనులన్;
బనుపడఁ దోఁపఁ జేయు గుణవంతులఁగా గుణహీనులన్, సదా
జనులను మోసపుచ్చి ధనసంపద చిత్తము మత్తుగొల్పెడున్. 5

ఇట్లు మోసము చేయని దొక్కబీదతనమే.

చ. కనకము శుద్ధ మాటయును గల్మషదూషిత మాట తిన్నఁగా
ననలముచేతనే యెఱుఁగ నయ్యెడుకైవడి, భూమిలోపలన్
జనుఁడు విశుద్ధుఁడౌటయు నిజంబుగఁ దాఁ గలుషాత్ముఁడౌటయున్
వినికిడి చేయు స్పష్టముగ బీదతనంబె జగజ్జనాళికిన్. 6

జన—దేవరవారు సెలవిచ్చినట్లు పేదవారిని మంచివారినిగఁ జేయ లేకపోయినను మంచివారిని సహితము చెడ్డవారినిగాఁ దోఁపించెడి దుర్గుణ మొకటి బీదతనమునందుఁ గూడ నున్నది. కాఁబట్టి బీదతన మెప్పుడును మంచిదనరాదు.

చ. సిరులు తొలంగినన్ సఖులు చేరరు, చేరువ రారు బంధువుల్;
కరముఁ దిరస్కరించుఁ గులకాంతయు; లోకులు సద్గుణంబులన్
సొరిదిని దుర్గుణంబులుగఁ జూతురు; పేదరికంబుకంటెఁ దా
మరణమె శ్రేయ మంచుఁ బలుమాఱును నేమదిలోఁదలంచెదన్. 7

క. జీవించినంత కాలముఁ
దా వేదనలన్ ఘటించు దారిద్ర్యమిలన్;
చా వన్న సౌఖ్యనిమిష మె
యా వేళను బాధ పెట్టు నవనీజనులన్. 8

హరి—నీవన్నమాట కొంతవఱకు సత్యమే కాని ఎూమగ జనులవలన గౌరవము పోవు నని బీదతనము వచ్చినంతమాత్రముచేత నెవ్వఁడును సిగ్గు పడవలసిన పని లేదు. లోకములో ధనికుఁ డన్న స్థిరమయిననీతిసంపద గలవాఁడే కాని చంచల మయిన కాంచన సంపద యున్నవాఁడు కాఁడు. బీదవానియొద్దనున్నను ధనికునియొద్ద నున్నను నీతి యెప్పుడును నీతియే. దానిగౌరవముదానిదే.

ఉ. నీతికి హేమభూషణమణిప్రకరంబుల వన్నె రాదిలన్;
నీతికి వన్నె పోదు ధరణిన్ వెలమాలినచింపిగుడ్డలన్;
నీతికి గౌరవం బెపుడు నిల్చుఁ జుమీ సహజంబుగానె; వి
ఖ్యాతిగ నీతివర్తనము నందఱు మానక యుండఁగావలెన్. 9

ఈరీతిగా బీదతనము వచ్చినందుకు నేను లేశమును జింతపడనుగాని ఇఁక నతిధులును నభ్యాగతులును మునుపటివలె నావలన సత్కారమును గానక శూన్యమయిన నాగృహమును జూచి యుస్సురని పోవలసినవా రగుదురుగదా యని మాత్రము విచారపడుచున్నాను.

జన—ద్యూతాదులచేతఁ గాక యోగ్యదానముచేత ధనము గోలుపోయిన మీరంతగాఁ జింతిల్లవలసిన పనిలేదు.

క. సరి లేని దానమహిమన్
సిరులం బోఁగొట్టుకొన్న శ్రీమంతుఁడొగిన్
ధరలోన సానఁ బట్టిన
వరరత్నముఁ బోలి మిగుల వన్నెకు నెక్కున్. 10

అయినను దారిద్ర్యము మిక్కిలి దుస్సహమయినదే. అందులోను గష్టపడి సుఖపడవచ్చునుగాని సుఖపడి కష్టపడుట మిక్కిలి దుర్భరము. కటకటా! మహారాజపదవినుండి నిరుపేదతనము నొంది మీరీకష్టముల నెట్లు సహింపఁగలుగుదురు? ఋషివేషముననున్న క్రూరచిత్తుఁ డయిన యాకిరాతుఁడు నిర్నిమిత్తముగా మీకిట్టిపాట్లు తెచ్చిపెట్టెనుగదా?

హరి—ఓజనమిత్రా! నీవు విశ్వామిత్రుని బరోక్షమున నిందింపఁ బోకుము. ఆమహర్షియే యిప్పుడిక్కడఁ బ్రత్యక్షమయిన పక్షమున మీ గతి యేమి గావలసియుండును?

(తెరలో విశ్వామిత్రుఁడు)

ఉ. పోకర పోకు మెచ్చటికిఁ బోయెదు మమ్మిటు మోసపుచ్చి? నీ
వాకలుషాత్మ! నిల్వు మిట నొక్కనిమేషము; పోయినంత నే
నీకడు నైన దక్కఁగను నేర్చునె బ్రాహ్మణవిత్తమోరి దో
షాకర! విప్రవిత్త మపహర్తలఁ జంపుఁ జుమీ విషాభమై. 11

జన—విశ్వామిత్రుఁడు రౌద్రాకారముతో నిక్కడకే వచ్చుచున్నాఁడు. నేనిప్పు డన్నమాట విని యుండఁడుగదా!

హరి—ఓపౌరులారా! విశ్వామిత్రునికంటఁబడక మును పే మీరు దాటిపొండు. మీ వ్యర్థప్రయత్నములు మాని యిల్లు చేరి సుఖింపుఁడు. పొండు.

జన—ఇకుములు గుడువుఁ డని విధి మానొసట వ్రాసిపెట్టగా, మే మెట్లు పోకుండఁగలము? అమ్మా! చంద్రమతీ? మేము పోయి వచ్చెదము. మమ్మ్మమరచిపోకుము. ఇన్నాళ్ళను మిమ్ము మాకన్న తల్లివలెఁ జూచుకొని మీ చల్లదనముచేత మీచాయను సుఖించుచుంటిమి. దైవమోర్వలేక మాకిప్పుడా భాగ్యము లేకుండఁజేసినాఁడు. (అని యేడ్చుచుఁ బౌరులు పోవుచున్నారు.)

[అప్పుడు విశ్వామిత్రుఁడును శిష్యుఁడగు నక్షత్రకుఁడును బ్రవేశించుచున్నారు.]

విశ్వా-ఉ. పోకర పోకు మెచ్చటికిఁ బోయెదుమమ్మిటుమోసపుచ్చి?నీ
వాకలుషాత్మ!నిల్వుమిట నొక్కనిమేషము; పోయినంత నే
నీకడు నైన దక్కఁగను నేర్చునె బ్రాహ్మణవిత్తమోరి దో
షాకర!విప్రవిత్త మపహర్తలఁ జంపుఁజుమీవిషాభమై 12

నేను మఱియెవ్వఁడను గాను! విశ్వామిత్రుఁడను జుమా! నాసొమ్ము నీకు దక్కనదనుకోకు.

హరి—ఓమునికులతిలకా! ఇదియేమి? నేను నాసామ్రాజ్యమును వస్తువాహనములును సమస్తమును మీకే సమర్పించి పట్టపగలు కట్టుబట్టలతో లేచివచ్చుచున్నను మీధన మపహరించినాఁడనని నావెంటఁ బడుచున్నారు!

విశ్వా—ఏమీ! ధనరాజ్యమదాంధత! నాఁడు మాకు యజ్ఞార్థము ధనమిచ్చిన మాటకూడ నీవప్పుడే మఱచిపోయినావుగా! ఆధన మప్పుడు మేము నీయొద్దనే, యునిచిపోలేదా? మాధనమును మరల మాకప్పగింపక పాఱిపోవుట నీకు న్యాయమగునా? మేము పరాకుపడినను నీవు మాకు స్మరణకుఁ దేనక్కఱలేదా?

హరి—ఓమునిసార్వభౌమా! లేనిపోనియప్పు నామీఁదబెట్టి యన్యాయముగా నన్నిట్లు చిక్కులుపెట్టుట మీకు ధర్మము కాదు. మీయజ్ఞమునిమిత్తము నేనిచ్చెదనన్నసొమ్ము మీకింతకు మునుపప్పగించిన ధనములోనే యున్నది.

విశ్వా—ఏమిరా! నీకెంత క్రొవ్వు! నీవన్యాయమున కొడిగట్టి యెదురుకెదురు మేమే న్యాయము తప్పినవార మయినట్లు చెప్పుచున్నావు! నీవు మొన్న యరణ్యములో నీవద్దనున్న సర్వస్వమును నాకు దానమిచ్చి నప్పుడు దానవాక్యములో నే నప్పుడు దాచనిచ్చినధనము తక్కఁ దక్కినదానినిమాత్రమే యిచ్చినానని చెప్పినావా? ఈధనము నిమిత్తమయి నీ వేల బొంకులుపలికెదవు? ఇంతకన్న నాకు దానమే యియ్యలేదని చెప్పరాదా? నీవట్లు బొంకినపక్షమున నీవద్ద నేను దాఁచుకొన్నధనమంతయు విడిచిపెట్టుటయే కాక నేఁడు నీవద్దనైకొన్న రాజ్యమునుగూడ నీకిచ్చివేసి నే నీ గోచిపాఁతతో లేచిపోయెదను.

హరి—ఓమునీంద్రా! ఈరీతిగా విపరీతార్థకల్పనము చేసిన చో నే నేమియు మీయెదుట బదులు చెప్పఁజాలను. మీరుఁ బుచ్చుకొనుట న్యాయమని తోఁచినపక్షమున మీధనమును మీకు నాతలతాకట్టుపెట్టియైనను, నెలదినములలో సమర్పించెదను. అంతే కాని ప్రాణము పోయినను నాజిహ్వ యసత్య మెప్పుడును బలుకదు. నాతండ్రి సత్యవంతుడు; సత్యమే నా కతఁడు విడిచిపోయిన ముఖ్య దాయము. జంగమస్థావర రూపమయిన నాపితృధన మంతయుఁ దృణప్రాయముగా మీకు విడిచితినిగాని మీవంటివారు పదివేలువచ్చి యాచించిననుపీడించినగూడ సత్యరూపమయిన యీపితృ ధనమును నేను విడువఁ గలవాడను గాను.

విశ్వా—మేమిన్ని మాటలవారముగాము, మాకు న్యాయముగా ధనమురావలసియే యున్నది. మేము శాంతిధనుల మయిన మునుల మగుటచేత నిన్ను నిర్బంధించి క్రౌర్యము చూపలేము. నీవు కోరినట్లు ముప్పది దినములును గడు విచ్చినారము. మా శిష్యులలో నెల్లను సదాచారుఁడయినయీమునికుమారుని మీ వెంటఁ బంపుచున్నాము. మాధనము నీ వీతనిచేత నిచ్చి పంపివేయుము.

నక్ష—ఓగురువర్యా? నాబత్తెముమాట చెప్ప మఱచిపోయినారు.

విశ్వా—నేను జెప్పనక్కరలేదు. ఉచితజ్ఞుఁడై నయీతఁడే నిన్ను సంతోషపెట్టును.

హరి—ఓమునిసార్వభౌమా! అనుగ్రహించి మమ్మింతటితో విడిచిపెట్టుము. మితిదినములలోపల మీ ధనమును మీకు సమర్పించుకో లేకపోయినయెడల మమ్ముమ్మివిక్రయించియైన మీఋణమీవిత్తము రాబట్టుకోవచ్చును.

విశ్వా——నీవేది చెప్పినను దానికెల్లను మే మొప్పుకొనుచున్నాము. ఈబాలుఁడు నాప్రియశిష్యుఁడు, ఈతని పేరు నక్షత్రకుఁడు ఇతఁడు కొంచెము కోపస్వభావుఁడు. మీరు వీనిపరుషభాషణములకు రోషపడక కుండఁగట్టుకొని రావలెను. ఇతఁడు బహుసుకుమారుఁడు; ఎన్నఁడును మార్గాయాసమున కోర్చినవాఁడు కాఁడు. వేళపట్టున వీనికన్నపానాదు లిచ్చి వీనిని మీరెట్లాదరించెదరో ! నేనుబోయి వచ్చెదను. (అని విశ్వామిత్రుఁడు బోవుచున్నాఁడు.)

హరి——ఓమునికుమారా! నీవు ముందు నడువుము. మన మిప్పుడు బయలుదేఱి యీమార్గంబునఁ గాశీకాపురమునకుఁ బోవుదము. ఓప్రాణేశ్వరీ! నామూలమున నీ కెంతదురవస్థ తటస్థించినది! ఆగర్భశ్రీమంతురాల వయిననీవిప్పు డీకటికినేలను ముండ్లలోను నడువవలసినదాన వయినావుగదా? (అందఱు నడుచుచున్నారు.)

చంద్ర——ఓప్రాణనాథా ! నానిమిత్తమై మీ రెంతమాత్రమును విచారింపఁబనిలేదు. మీతో నుంటచే నాకిక్కడ సుఖముగానే యున్నది. మహారాజ్యభోగ మనుభవించిన మీరిట్లు దివ్యభవనములు విడిచి మహారణ్యములలో సంచరించుచు నెట్లుకష్టపడఁగలరాయని మాత్రము నామనస్సు ఖేదపడుచున్నది.

హరి——(కన్నీరునించుచు) పరిచారికాశతములు సేవచేయ, సదా యంతఃపురములయందుండి, ఎండకన్నను నెఱుఁగకుండెడి నీది కాని నా దేమికష్టము? నీవు నాతో నెక్కడనుందువో నాకదే దివ్యభవనము; నీవు లేనిచోటే నాకు మహారణ్యము.

చ. అనవరతంబు ప్రాణపద మైనపదార్థముఁ గూడి యుండినన్
వనమును మందిరం బగు; విపత్తులు సారసుఖప్రదంబు లౌ
తనప్రియవస్తువున్ విడిచి దవ్వుగ నుండెడివాని కొప్పుఁగా
విను సుఖ మియ్యఁజాలరు భువిం దనప్రాణమె భారమౌ జుమీ.

అయ్యో! నీకష్టములకుఁ దోడు నాకష్టములనిమిత్తమయి కూడ దుఃఖపడుచున్నావుగదా!

సీ. పికనాదముల కింత భీతిల్లిపటుచెదు
ఫులులయార్పుల కెట్లు నిలిచెదీవు?
విరిదోఁటలో నింత విహరింప వలసెదు
నట్టడవుల నెట్లు నడచెదీవు?
శశికాంతములపైనె చరణముల్ కందును
మొనరాళ్ళపై నెట్లు మోపెదీవు?
పసిఁడిమేడలమెట్లపయి నెక్కనోడెద
విచటిమెట్టల నెట్లు లెక్కెదీవు?
గీ. అలరుదీఁగె యింత తోలఁకఁద్రోయఁగ లేవు
పాలుపొదల నెట్లు దూఱె దీవు?
కేళిశుకముఁ దడవు కేలఁ దాల్పఁగ లేవు
కొడుకు నెటు వహించి నడతు వీవు? 14

కటకటా! ఈశ్వరునకును మనమీఁద దయ లేదు కాఁబోలును!

చంద్ర—ఈశ్వరునకు మనమీఁద దయయున్నదని మన సంరక్షణనిమిత్తము కత్తులును గటారులును దెచ్చి యిచ్చునా? మనయెడల నాతని కనుగ్రహ మున్నందుననే మన కాతఁడు నీతిపథమునుండి మరల మంచిబుద్ధిని దయచేసినాఁడు. ఆబుద్ధిని యెప్పుడును మన సహాయుధముగా నుంచుకొని ప్రవర్తించితిమా రాళ్ళమీఁదఁ బరున్నను సుఖనిద్ర పొందుదుము. ఓప్రాణవల్లభా! ఇవి కష్టములని తలఁచి యేల చింతిల్లెదరు? ఈశ్వరుఁడు మనకు మనస్థైర్య మున్నదో లేదో పరిశీలించుటకయి యేర్పరచిన శోధనలే కాని యివి వేఱు కావు.

హరి——అవు నవును. నీవు చెప్పినది పరమసత్యము. ఆపదలు లేని సుఖదినములయందు మనుష్యుని యోగ్యతను దెలిసికొనుట కవకాశ ముండదు.

ఉ. ఆపద లొక్కటం దగులునప్పుడె ధీరుఁడు సుస్థిరుం డగున్;
కాపురుషుండు కష్టముల గాసిలి నిల్వక సంచలించెడుం
డాపునఁ దీవ్రమారుతము దండడి ముట్టిన, బెండు నిల్వగా
నోపక పాఱుచో నిలిచి యుండవె గ్రావములు సుస్థిరంబులై? 15

నక్ష——మీరు మహాపండితులవలె ధర్మోపన్యాసములు చేయుచుఁ బెండ్లినడకలు నడుచుచున్నారు. నాకుఁ గ్రింద కాళ్ళు కాలుచున్నవి; పైని నెత్తిమాడుచున్నది. నేను మిమ్ము వదలి ముందయినను నడువవల్లఁగాదు. మీరు నాకు గుదెకఱ్ఱలవలెఁ దగులుకొని నాకాలు సాగనీకున్నారు. మీసుకుమారత యంతయు నాయొద్దనే కనబఱుప నక్కఱలేదు. నాలుగడుగులు వేగిరము పెట్టుఁడు. ఇంతలోనే మీకాళ్ళు నొచ్చిపోవు.

హరి——ఓమునికుమారా! కోపపడకుము. మున్నెప్పుడును వీధిలోఁగాలుమోపియెఱుఁగని యీకోమలి పిల్లవాని నెత్తుకొని నడవలేక మెల్లఁగా నడుచుచున్నది.

చంద్ర——ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! ఇదిగో నేనునడుచుచున్నాను. మీరునానిమిత్తమయి మెల్లఁగా నడువవలసిన పనిలేదు. వేగిరము కాలు సాగనిండి. అయ్యో! నాకాళ్ళ కీరాళ్ళు ముళ్ళవలె గ్రుచ్చుకొనుచున్నవి. (కాలు చూచుకొని) నాయీకాలి నెంతలేసిపొక్కులెక్కినవి! పిక్కలంతకంతకు లావయి నొచ్చుచున్నవి.

హరి——ఓప్రాణనాయికా! నీవెండబడి మిక్కిలి యలసినట్లున్నావు. నీమొగము వాడుపాఱినది, చెక్కులఁ జెమ్మటలు కాలువలు కట్టుచున్నవి. లోహితాస్యు నొకసారి నాచేతికిమ్ము. కొంచెము దూరము నేనెత్తుకొని నడిచెదను.

సత్య—(తనలో) ఈసమీపమున నెక్కడను నీళ్ళు దొరకవు నేనిప్పు డలసినట్లు నటించి, త్రాగుటకు నీరుతెమ్మని యీతనిని మఱింత చిక్కులుపెట్టెదను. (మిట్టనేలను గూలఁబడి నిట్టూర్పు విడిచి) ఓరాజా! నేనిఁక నడుగుదూర మయినను నడువలేను. దాహముచేత దేహము తాప మొందుచున్నది; కాళ్ళు తేళ్ళు కుట్టినట్లు మండుచున్నవి; నో రెండుకొనిపోవుచున్నది; నానాలుకను తడిలేదు; నా దురవస్థ నీతోఁబూర్ణముగాఁ జెప్పుకొనుటకు నోటమాటకూడా రాకున్నది. (హీనస్వరముతో) ఓమూలదైవమా! నన్నీయడవిలో దిక్కుమాలిన చావుచావుమని విధించితివా? ఓతల్లీ! నేనిఁక నిన్నుఁ జూడను గాఁబోలు! ఓగురువర్యా! ఇఁక మీకు శుశ్రూష చేయు భాగ్యము నాకు లభింపదు.

హరి—ఓఋషిపుత్రా! అధైర్యపడకు. నేనిప్పుడే పోయి యెందైనను మంచినీరు వెదకి తెచ్చి నీదప్పి తీర్చెదను. ధైర్యము తెచ్చుకొమ్ము.

సత్య—(తడఁబడుచు) ఓరాజా! నీవు మరలి వచ్చినదాఁక నాప్రాణములు నిలువవు. నామన స్సిప్పుడు వృద్ధురా లయిన నా తల్లిమీఁదికి బోవుచున్నది. నాతల్లికి నే నేకపుత్రుఁడను. నీవు నా కియ్యఁదలఁచిన బత్తెమును బుత్రశోకముచేత విలపించుచుండెడు నా తల్లి కిచ్చి యాదార్పుము.

హరి—అయ్యో! ఊరుచేరకుండ మునికుమారుఁడు దారిలోఁ బడిపోయినాఁడుగదా! ఎంత ప్రమాదము సంభవించెను! ఇప్పుడితని నొక్కయూరుచేర్చి రక్షించు నుపాయ మేది?

చంద్ర—ఓప్రాణవల్లభా! మీ రక్కడ విచారించుచు నిలుచున్న కార్యములేదు. ఆలస్యమయిన నితఁ డేమగునో! మీరు శీఘ్ర

ముగాఁ బోయి యెంగ్డైన వెదకి నిర్మలోదకములు తెచ్చి బ్రాహ్మ హత్యాదోషము రాకుండ నీతని ప్రాణములు నిలుపుఁడు.

హరి—ఇదిగో నే నుదకమునిమిత్తము పోవుచున్నాను. నేను వచ్చినదాఁక నీ వీతని కుపచారములు చేయుచుండుము. (అని పోవుచున్నాఁడు)

చంద్రి—(పైటచెఱఁగుతో విసరుచు) ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! నీవు వ్యసనపడఁబోకు. ఈమహారాజుగా రిక్కడ నున్నట్టె నీకు కొనివచ్చి నీకు దాహశాంతి చేయుదురు. ఆయన వచ్చులోపల నీవీ పండు తినుము. (అని యొకనారింజపండొలిచి తొనలిచ్చుచున్నది)

వటు—(తొనలు తిని లేచికూరుచుండి) అమ్మా! ఈఫల రసముచేతను నీవచనామృతముచేతను గొంతవఱకు దాహశాంతియై మరల నానోట మాటవచ్చుచున్నది. బ్రాహ్మణసేవచేత మిక్కిలి పుణ్యము గలదు. నా కాళ్ళు నొచ్చుచున్నవి. కొంచెము నీవుపట్టుము. (అని కాళ్ళు చాచుచున్నాఁడు)

చంద్రి—(కాళ్ళు పిసుకుచు) ఓవిప్రోత్తమా! కొంచెముప శమనముగానున్నదా?

వటు—ఓపతివ్రతాశిరోమణీ! నీయనుగ్రహముచేతఁ బ్రాణ ములు మరల మెల్లగా నాదేహము నిప్పుడు చేరుకొనుచున్నవి. నీవు దొడ్డఇల్లాలవు. ఆజన్మశ్రీమంతులయిన తల్లిదండ్రులకడుపునఁబుట్టి, మహారాజునింటఁ జొచ్చి, కష్టము లెట్టివో యెఱుఁగక నిత్యసుఖము లనుభవించుచుండెడు నీభర్తమూలమున మహారణ్యములలో దుస్సహకష్టములు పొందవలసినయోగము సంభవించినదికదా! అయ్యో! నీవెంత యభాగ్యురాలవు?

చంద్రి—ఓయి వెఱ్ఱిబ్రాహ్మణుఁడా! నీవు తెలియనిమాటలు చెప్పుచున్నావు. పెనిమిటితోఁగూడ నుండుటవలన నాకీకష్ట

ములు కష్టములు కావు. మహారాజకుమారుఁడయినను భర్తకు బరిచారికయేనుమా ఈయరణ్యములకిట్లు రాఁబట్టియేస్వయముగా భర్తకు సేవచేసెడుభాగ్యమిప్పుడు నాకు లభించినది. నేనెంతమాత్రము భాగ్యహీనురాలను గాను. వేయి యాపదలు వచ్చినను నీతి తప్పక ప్రవర్తించెడు సద్భర్త పూర్వపుణ్యముచేత నాకు లభించుటచేత, ఇట్లాండ్రలో నన్ను మించిన ధన్యురాండ్రెవ్వరును లేరు.

నక్ష—అమ్మా! నీవు నావిషయమయి మిక్కిలి శ్రమపడుచున్నావు. నీయవస్థచూడఁగా నాకు జాలియు దయయుఁ బుట్టుచున్నవి. బ్రాహ్మణసేవ యెప్పుడును నిష్ఫలము కాఁగూడదు. నీవును నీపుత్రుఁడును నావెంట రండు. నేను విశ్వామిత్రుని కాళ్ళను గడుపును బట్టుకొని బతిమాలి యొప్పించి నీకొమారునికిఁ బట్టాభిషేకము చేయించి మీరాజ్యమును మరల మీకిప్పించెదను. నీభర్త విషయమయి చెప్పిన యెడల మాఁగురువు నామాట వినునో వినక పోవునో కాని నీకుమారునివిషయమయి నామాట తీసివేయఁజాలఁడు.

చంద్ర—ఓబ్రహ్మచారీ! ఇప్పుడు నీవుచెప్పినఁ జెప్పితివి కాని యిఁకముం దెప్పుడును నీవు నాతో నిటువంటిప్రసంగములు చేయఁ బోకు. నాకు భర్తయెక్కడనుండునో యదియేరాజ్యము. అరణ్యము లోనయినను నాకాతఁ డున్నచోటనే సమస్తసౌఖ్యములును గలుగును. ఎవ్వఁడో రాక్షసుఁడు పలుకవలసిన యీమాటలు బ్రాహ్మణుఁడవైన నీనోటినుండి వెడలఁగూడదు.

[అప్పుడు దంతఘాతకుఁ డను రాక్షసుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు]

దంత—(తనలో) నా రాక్షసమాయచేత హరిశ్చంద్రుని దారి తప్పించి యీరాత్రి యూరుచేరకుండ బేతాళవటముక్రిందఁ బరుండునట్లు చేయుమని నన్ను విశ్వామిత్రుఁడు పంపినాఁడు. ఈ రాత్రి యిక్కడశయనించిరా మఱ్ఱిచెట్టుమీఁది బేతాళుఁడు వీరిని హింసింపక విడువఁడు. నామునివేష మిప్పుడు సరిగానున్నదా? నా

చేతిలో రుద్రాక్షమాల మఱచిపోలేదు. కంపటిలోని బూడిదతోఁ ద్రిపుండ్రములు దిట్టముగాఁ దీర్చినాను. ఈవ్యాఘ్రాజినమునకు సమీపమున దండమును కమండలమును పదిలపఱచినాను. హరిశ్చంద్రుఁడు వచ్చెడి యీమార్గములోఁ దావళము త్రిప్పుచు, ముక్కుపట్టిఁ కన్నులు మూసికొని, జపము చేసికొనుచున్నవారివలె నభినయించెదను. హరిశ్చంద్రుఁ డిప్పుడే వచ్చుచున్నాఁడు! (అని వ్యాఘ్రచర్మముమీఁదఁ గూరుచున్నాఁడు)

హరి—(ప్రవేశించి) నేనెంతదూరము తిరిగినను వృథాప్రయాసమే కాని నీటికొలఁకెక్కడను గనఁబడలేదు. నేనాలస్యము చేసినయెడల నింతలో మునికుమారుఁ డేమగునో! వెళ్ళిన తరువాత నేనేపాపముమాట వినవలసివచ్చునో! హాదైవమా! ఈమునికుమారునకుఁ బ్రాణాపాయము రాకుండ రక్షించి మరల నీతనిని సుఖముగా గురువున కొప్పగించెడు సుకృతము నాకు లభింపఁజేయుము. అదుగో సమీపమున నెవ్వఁడో యొకఋషి తపస్సు చేయుచున్నాఁడు. కన్నులు తెఱచి నావంకఁ జూచుచున్నట్టున్నాఁడు. అతఁడింతలోనే మరలఁ గన్నులు మూసికొన్నాఁడు. అతని కమండలములో జలముండక మానదు. ఈఋషిని బ్రార్థించి కొంచెము జలము కొనిపోయి ఋషికుమారుని బ్రతికించెదను. (అని సమీపించి) ఓ తాపసోత్తమా! నీకు నమస్కారము.

దంత—(కన్నులువిచ్చి చూచి) ఎవఁడురా యిప్పుడు మా తపస్సునకు విఘ్నముచేసి మాయనుసంధానమును జెడఁగొట్టుచున్నాఁడు? (అని కన్నులు మూసి యాలోచించి తలయూఁచి) ఆహా! తెలిసినది. (కన్నులు తెఱచి) ఓరాజోత్తమా! కూరుచుండుము. నీ వృత్తాంత మంతయు మే మిప్పుడు దివ్యదృష్టిచేతఁ జూచినారము. నీవుహరిశ్చంద్రుఁడవు. సత్యపరిపాలనము నిమిత్తమయి నీసామ్రాజ్య

మంతయు విశ్వామిత్రునికి ధారపోసి భార్యాపుత్ర సహితముగా నరణ్యములలోఁ దిరుగుచున్నావు.

హరి—(తనలో) ఈమహానుభావుఁ డీశ్వరానుగ్రహముచేత మమ్ము దరిచేర్చవచ్చిన పరమతపోధనుఁడు కాఁబోలును! నా వృత్తాంత మంతయుఁ జూడఁగానే చెప్పినాఁడు. (ప్రకాశముగా) ఓమహాత్మా! నాకిక్కడఁ దడయఁగూడదు. అవలఋషి—

దంత—ఓరాజేంద్రా! నీవు వచ్చినసంగతియు మాజ్ఞాన దృష్టిచేతనే తెలియవచ్చినది. నీవు విన్నవింపవలసిన పనిలేదు. సొమ్మునిమిత్తమై మీవెంటఁ దరువువచ్చిన ఋషికుమారుఁడు పిపాసాతురుఁడయి పడిపోఁగా నీవు జలమునిమిత్తమై వెదకుచువచ్చి యెందును గానక జలమున్న చోటు చెప్పుఁడని మమ్మడుగవచ్చినావు.

హరి—సర్వవిదులైన మీతో మనవి చేసికోవలసినపనిలేదు. మీకమండలములోని పావనోదకములను గొంచెముదయచేసి విప్రబాలునికిఁ బ్రాణదానము చేయుఁడు.

దంత—ఓరాజోత్తమా! ఈకమండలములోనివి మంత్రోదకములు. ఇవి యెవ్వరికి నియ్యఁగూడదు. జలమక్కఱలేకయే మా తపోబలముచేత ఋషికుమారుఁడు నీవు పోవునప్పటికి సుఖముగా మాట్లాడుచుండును. సూర్యాస్తమానము కావచ్చుచున్నది. మీరు పోయి చేరుటకు సమీపములో నూరేదియులేదు. ఆలుబిడ్డలతోఁ గ్రూరమృగబహుళమయిన యీమహారణ్యములో నీ వీ రాత్రి యెట్లు వేగింపగలవు?

హరి—ఓమునివర్యా! ఈ రాత్రి భార్యాపుత్రాదులతో మేము విశ్రమించుటకు సురక్షితమయిన తావొక్కటి యనుగ్రహించి మమ్ము ధన్యులఁ జేయుము. మీరాపే రానతిచ్చినయెడల, మీయాశ్రమమునకు వచ్చి యందీరాత్రి తల దాఁచుకొనెదము.

డంఠ—నాపేరు డంత. (తనలో) అయ్యో! ప్రమాదము సంభవించినదిగదా! తడవు మాటాడినయెడల నాగుట్టు బయలఁ బడకమానదు. నేను వేగిర మిక్కడనుండి తప్పించుకొని పోవలెను. నేను వచ్చినప్పుడు పేరు పెట్టుకొన మఱచిపోయినాను. ఏమని చెప్పను? జాబాలి యని చెప్పెదను. (ప్రకాశముగా) ఓరాజ చంద్రా! నీవేమో యడుగుచున్నావు. మాదృష్టి యంతయు నీశ్వర ధ్యానముమీఁద నున్నందున మాచెవులు నీమాటలను వినకున్నవి. మాపేరు జాబాలి; మాయాశ్రమము హిమవత్పర్వతమం దున్నది. మీరక్కడకు రాలేరు. మేము మాతపోమహిమచేత దివ్యమార్గ మున క్షణకాలములోఁబోయి చేరుదుము. మాకనుష్ఠానసమయము సమీపించినది. ఇఁక మాటాడఁదీరదు. మీరువచ్చి నాకుఁదిన్నఁగా నెదుటనున్న యీమఱ్ఱిచెట్టుక్రిందఁ బరుండుఁడు. (అని వ్రేలితోఁ జూపి యదృశ్యుఁ డగుచున్నాఁడు.)

హరి—ఋషీశ్వరుఁ డంతర్ధానమయినాఁడు. పొద్దును వ్రాలిపోయినది. పక్షులును మేఁతలనుండివచ్చి కొలకొలకూయుచు గూళ్ళు చేరుచున్నవి. ఇఁక జీఁకటిపడక మునుపే ఋషిపుత్రిని భార్యాపుత్రులను గొనివచ్చి యీచెట్టునీడకుఁ జేర్చెదను.

(అని నడచుచున్నాఁడు)

నక్ష—అమ్మా! చంద్రమతీ! రాజదేపోకగాఁ బోయినాఁడు. అతఁడు మనమిక్కడ నున్నవార్త మఱచిపోయినాఁడేమో! చీఁకటి పడుచున్నది. ఈయరణ్యమును దలఁచుకొనఁగా నాగుండెలు బద్ద లగుచున్నవి.

చంద్ర—ఓమునికుమారా! భయపడకుము. ఆఁడుదానిని నేనే భీరురాల ననుకొన్నాను. నీవు నాకంటెనుభీరుఁడవుగానున్నావు! అగిగో

నా ప్రాణేశ్వరుఁడు వచ్చుచున్నాఁడు. లేచిసిద్ధముగానుండుము. ఆతఁడు మరల నిప్పుడు భద్రమయిన చోటికిఁ దీసికొనిపోవును.

హరి—ఓనక్షత్రా! జలము—

నక్ష—ఓరాజా! నాకు జల మక్కరలేదు చీఁకటి పడకము నుపే నన్ను సురక్షిత మయిన శయనస్థలము చేర్చి బ్రతికింపుము.

హరి— ఓమునికుమారా! నా వెంట రమ్ము మనముపరుండఁ దావు చూచి వచ్చినాను. ఓప్రాణేశ్వరీ! లోహితాస్యుని వెంటఁబెట్టు కొని రమ్ము. మనము శయన స్థలమునకుఁబోదము.

(అందఱును నడుచుచున్నారు.)

చంద్ర—నక్షత్రకా! దారి చూచి నడువుము. అప్పుడేచీఁకటి పడినది. దారితిన్నఁగాఁ గనబడకున్నది.

హరి—అప్పుడే గాఢాంధకారము క్రమ్మి కన్నును మిన్నును గానరాకున్నది. ఓనక్షత్రకా! వచ్చుచున్నావా? ఈచీకటి యిప్పుడు మిట్టపల్లముల నేకము చేసినది.

నక్ష—నా దేహము కంపమెత్తుచున్నది.

క. పాములు కడు బుసకొట్టెడు;
నా మూలను గాండ్రు గాండ్రు మనియెడుఁ బులుల్;
నామన సగలెడు భయమున
భూమీశా! పట్టుకొమ్ము పొదిగిట నన్నున్.

హరి—ఓమునికుమారా! నీకు వచ్చినభయము లేదు. ఇదిగో నేను చేయి చాఁచుచున్నాను. నన్ను వచ్చి పట్టుకొనుము. ఇదిగో నీహస్తము దొరకినది.

లోహి—నాన్నగారూ! ఈ చేయి నాది.

నక్ష—(తడవుకొనుచు) ఓ రాజేంద్రా! నన్ను గిల్లుచున్నా వేమి? నీహస్తము ముళ్ల కంపవలె నెంతకఱకుగా నున్నది!

హరి——నీవు కంపమీఁదఁ జేయి వేసినట్లున్నావు. నాకంఠస్వరమునుబట్టి కొంచెము కుడివైపునకుఁ దొలఁగి నడువుము.

నక్ష——(ఏడ్చుచు) ఓరాజేంద్రా! నన్నుఁ బాము కఱిచినది కాఁబోలును! నా నడిమివేలు చిమచిమలాడుచున్నది. ఏమిబుద్ధి? నాకిక్కడ విషవైద్యులెవ్వరు దొరకుదురు? మందు వేయువారెవరున్నారు? ఓయీశ్వరుఁడా! నే నీరాజుమూలమునఁ జూచుచుట్టమును మ్రొక్కదైవమును లేక మహారణ్యమధ్యమున దిక్కుమాలినపక్షి నయి చచ్చి నక్కలపాలగుచున్నానుగదా! అయ్యో! తుదకు నాకు దహనసంస్కారమయిన లేకపోయెనా?

హరి——ఓమునీంద్రా! నీవు లేనిపోనియాయాస మేల పడియెదవు? పాములు క్రింద నుండును గాని పయి నెక్కడ నుండును? నీకు గ్రుచ్చుకొన్నది. ముల్లు నీపిఱికి తనమును విడిచిపెట్టుము. చా విన్నిసారులు వచ్చునా?

ఉ. భీరుఁడు చావు చావనుచు వేమఱునున్ మరణార్తి నొందెడున్;
ధీరుఁడొ యొక్కసారియె మృతిం గనునప్పుడు బాధ నొందెడున్
ధారుణి దేహధారులకుఁ దప్పక చా వొకప్డైన నుండఁగా;
నూరక చావుకై వగపు నొందఁగ నేటికి మాటి మాటికిన్?

నక్ష——ఓరాజా! బ్రాహ్మణోత్తముఁడ ననియైనఁ జూడక పిఱికివాఁడు చావులేకయే గడియగడియకును మరణవేదన నొందుచుండునని నన్నాక్షేపించుచున్నావుగా? ఈయాక్షేపణ మఱచిపోకుము. నేనే యుత్తమబ్రాహ్మణుకొడుకు నయినపక్షమున నే నెప్పటికైన నీపగ తీర్చుకొనకపోను. నేను బట్టుకొన్న యీహస్త మెవరిది?

హరి——నాదే. నీవిఁక గుండెబెదరు తీఱి యుండుము. ఓలోహితాస్యా! నీవు మాయమ్మను విడువకున్నావా?

చంద్ర—లోహితాస్యుఁడు నాచంకనున్నాఁడు. మునికుమారుని మీఁకు వదలకుఁడు. మనమునిలువవలసిన చోటెం తదూరమున నున్నది?

హరి—ఇదిగో సమీపించినారము. ఈచెట్టుక్రిందనే మన మీరాత్రి విశ్రమింపవలెను. ఈయంధకారమునకుఁ దోడు నీలమేఘములు కూడ మనలను జుట్టుకొన్న మాయాంధకారమువలెనే యాకాశమునఁ గాలుక్రమ్ముకొన్నవి.

నక్ష—నాకలికాలు మొదలు శిరస్సువఱకును వ్యాపించి శీతజ్వరమువచ్చినట్లు కుదుపు వచ్చుచున్నది. మీ మాటలు చాలించి చలిపోవ నాకేవైన బట్టలుకప్పుఁడు.

హరి—ఓప్రాణేశ్వరీ! ఈమునికుమారునిశరీర మొత్తుకొన కుండఁ గొన్నిబట్టలు మెత్తగాఁ బ్రక్కవేసి, కొన్నిబట్టలు మీఁదఁ గప్పి మనమధ్యను బరుండఁబెట్టుము.

చంద్ర—అలాగే చేయుచున్నాను.

(అని చెప్పినట్లు చేయుచున్నది)

నక్ష—(పరుండి నిద్రపోవుచున్నాఁడు)

హరి—ఈతఁ డెంతలో నిద్రపోయినాఁడు! అహా! ఏమి ఈతనిగుఱ్ఱు పయియుఱుములతో వియ్య మందుచున్నది!

చంద్ర—వర్ష మారంభ మయినది. ఆకులమీఁద జినుకులు పడుచున్నవి.

హరి—లోహితాస్యునిగూడఁ బరుండఁబెట్టి పయిని బట్ట కప్పినావా?

చంద్ర—నాచీర చెరఁగు కప్పినాను. ఈవాన సంతతధారగాఁ బడుచున్నది. ఈయుఱుములును వర్షధారలును జూడఁగా, ఆకాశము మనకష్టములనుజూచి యేడ్చుచు గన్నీరు విడుచుచున్నట్టున్నది.

హరి—ఓప్రాణేశ్వరీ! ఈమఱ్ఱికొమ్మలనుండి దిగజాఱెడి వర్షధారలను జూడుము.

క. మెఱుముల వెలుఁగున నల్లని
వఱలెడుఁ గొమ్మలను జాఱువర్షపుధారల్
మఱిమఱి లావై నిడుపై
యొరపగుచున్నట్టిమఱ్ఱియూడ లనంగన్. 18

(కొంచెమునే పూరకుండి) నాప్రియురాలికిఁగూడ నిద్ర పట్టినట్టున్నది. వాన యింకను దిన్నగాఁ బోకపోయినను మార్గాయాసపడియున్నప్రాణము లగుటచేత వీరి కందఱికి గొడుగువలె నున్న యీవిశాలశాఖక్రిందఁ గునుకుపట్టినది. ఇఁక నే నీ కత్తిని ధరించి వీరికిఁ గావలి కాచెదను. ఈబ్రాహ్మణునిగుఱ్ఱు చూడఁగా, నాకీచెట్టుమీఁదఁబిశాచములున్నను బెదరి దిగిపాఱిపోవునని తోఁచుచున్నది. ఈమఱ్ఱియూడనుండి భల్లూకమో యేదో దిగుచున్నట్టున్నది. (అని నిలిచి చూచుచున్నాఁడు.)

భూతము—పెద్దకాలమునకు నాకు మనుష్యమాంసము లభించినది. ఈబాలకు నెత్తుకొనిపోయెదను.

హరి—ఓహోహో! ఇది భూతమువలె నున్నదే! (అని చేరఁబోయి యొకభూతమును జుట్టు పట్టుకొని యీడ్చుకొను వచ్చుచున్నాఁడు.)

భూత—ఓమహాప్రభూ! నన్నువిడిచిపెట్టుము. నేనీవృక్షము నాశ్రయించియుండు కపాలకుండలుఁ డనుపిశాచరాజు సేవకుఁడను. సంచారార్థము పోయియుండిన మారాజీపాటికి వచ్చుచుండును.

హరి—మేమున్నచోట భూతములుండఁగూడదు. భయార్తుని సంహరించుట ధర్మము కాకపోయినను నీవు మావారిమీఁదికి దిగి వచ్చినందునకయి నిన్నూరక పోనియ్యరాదు. ఈకత్తితో నీముక్కిప్పుడు కోసి మఱి వదలిపెట్టెదను. దిక్కున్న యెడల నీవుపోయి నీనాయకునితో జెప్పుకొమ్ము. (అని ముక్కుకోయుచున్నాఁడు.)

భూత—(పెద్దపెట్టున నేడ్చుచు ముక్కు చేతఁబట్టుకొని పరుగెత్తుచున్నాఁడు.)

హరి—అదియేమి ? ఈ చెట్టుకొమ్మలనుండి కోఁతులవలె గుభిల్లునదుమికి భూతములు కాఁబోలును నానాముఖములఁ బరుగెత్తు చున్నవి. ఆవైపున నాకోలాహలమేమి?

[తెరలో బేతాళుఁడు.]

శా. ఔరౌరా! యొకమానవాధముఁడు మిమ్మత్యంతగర్వంబునన్
దోరింపం గమకించెనే? యితని నార్తు న్నాసికం గోసెఁగా?
వీఁడుండై నకపాలకుండలుని నన్ విన్నాఁడె? యీశుంఠ దు
ర్వారం బైనమదీయకోపశిఖిలో ద్రుంచు న్నిమేషంబునన్.

హరి—ఇప్పుడు నాచేత ముక్కు చెక్కఁబడినవాఁడు పోయి తనప్రభువైన బేతాళుని గొనివచ్చుచున్నాఁడు. వీరికి విద్యాభంగము కలుగకుండ నేను వీనిని దూరముగాఁ గొనిపోయి యీశితాసిచే శిరస్సు ఖండించెదను.

[కపాలకుండలుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు]

కపా:—

శా. ఓరీ! నీ విటు కండ క్రొవ్వున మదీయోర్వీజముం జేరి శం
కారాహిత్యమునన్ మదీయభటులన్ గారించినా వేమిరా?
ధీరుల్ మెచ్చఁగ ని న్వధించి యివు డర్థి న్మద్భటశ్రేణికిన్
గూరల్ చేసెద నీదుమాంసచయమున్ గొంతుబ్బ భక్షింపఁగన్

హరి:—

శా. ఓరోరీ! వదరంగఁ బోకు మిట గర్వోద్వృత్తిఁ దుం ద్రేలినన్
గ్రూరాసింగొని యీకరంబున నె నేఁద్రుంతున్ శిరంబిమ్మెడన్;
ఘోరాకారత నున్ననీతను విటన్ ఖుత్పీడ పోవంగ నా
హారం బౌఁ బదివేలనక్కలకు నత్యంతంబు సంతృప్తిగన్. 21

పంచచామరము. కరంబు గూర్కి యున్న వీరు గాసి చెందకుండఁగా
బిరాన దవ్వుగాఁగఁ బొమ్ము ప్రేల కింక నిచ్చటన్
దరంబు మాలి నిల్చితేని దవ్వుగొంచుఁ బోయి నీ
శిరంబు ద్రుంచువాఁడ గత్తిచేత నొక్క వ్రేటునన్. 22

కపా:—

ఉ. ఏమిర! కండకావరము? హీనమనుష్యుఁడె నన్నుఁ ద్రుంచుఁగా
యీమహి నేఁడు నేనుభుజియింపఁగఁగంటి మనుష్యమాంసమున్
సోమరి యేమి వంటయిలు చొచ్చెను గుండెలు; తప్పిపోవునే
చీమలు భల్లుకంబువలెఁ జెంగున మ్రింగెద మిమ్ము నందఱన్
(అని మీఁదికి వచ్చుచున్నాఁడు.)

హరి—(వారిని జుట్టు పట్టుకొని పిడికిలియెత్తి)

మ. ఇదిగోఁ జూడుము వజ్రపాతనిభమౌ యీముష్టిఘాతంబునన్
బదియార్వక్క లగున్ శిరం బిచటఁ గాల్వంగట్టఁ గ్రొన్నెత్తురుల్
ముదముం జేసెద నింక నీవటమహాభూజంబుక్రింద న్నిశల్
నిదురం జెందెడు పాంథలోకమునకు న్నేఁ డాదిగా దుర్మతీ? 24
(అని యీడ్చుకొని పోవుచున్నాఁడు.)

[తెరలో]

కపా-ఉ. భూతములారా! రండు; పెనుభూత మొకండిదె నన్నుఁ బట్టి ని
ర్ఘాతసమానముష్టిహతి వ్రచ్చె శిరంబు; కరంబు ముక్కునన్
వాతను నెత్తురుల్ వఱదవాఱెను; బాపప్రభు నన్నుఁగావరే;
భీతి వడంకెడున్ దనువు; పెల్లుగఁ బ్రాణము తల్లడిల్లెడున్ 24

నక్ష—(ఉలికిపడి లేచి) అయ్యో! పిడుగువంటిశబ్ద మేదో నా చెవులఁబడి గుండెలు పగులుచున్నవి. నా దేహము కంపమెత్తుచున్నది; ఈ వెలుతు రెక్కడిది? వీరందఱు దేహము తెలియఁగక పడి నిద్రపోవుచున్నారు. హరిశ్చంద్రుఁడు మమ్మువిడిచి పారిపోయినట్లున్నాఁడు.

ఎవ్వఁడో యీయూడలనుండిదిగి పాఱిపోవుచున్నాఁడు. ఓచంద్రమతీ! ఓలోహితాస్యా! లెండు లెండు. మన మీ యర్ధరాత్రి నిద్రిపోయి మోసపోయినాము.

చంద్ర—(లేచి కన్నులు నలుపుకొనుచు) ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! చెడుకలగని పలవరించుచున్నావా యేమి? మేము నీచెంత నే యున్నాము. భయపడకు నీకు నిద్రలోను భయమే.

నక్ష—నన్నొంటివానిని జేసి మీరందఱు నిద్రిపోవుచున్నారు. ఏదో భూతము చెట్టుమీఁదినుండి దిగి నామీఁదనుండి పరుగెత్తినది. నేనెట్లు భయపడకుండఁగలను? నాభయమే నన్ను రక్షించుచున్నది.

చంద్ర—భూతమును లేదు పిశాచమును లేదు. మరల ముసుఁగుపెట్టుకొని మాటాడక పరుండుము. నీ కేదో పీడకలవచ్చినది.

నక్ష—కలకాదు. నేనీకన్నులతోఁ బ్రత్యక్షముగాఁ జూచినాను. ఈమఱ్ఱియూడనుండి దిగి పరుగెత్తినది.

చంద్ర—(తేఱిపాఱఁజూచి) అమ్మో! నాప్రాణనాథుఁడెక్కడనున్నాఁడు?

హరి—(ప్రవేశించుచు)

మహాస్రగ్ధర.

అలఘూద్యత్ఖడ్గధారా హతఘనగళుఁడై యద్రిరాజంబనంగా
నిలఁగూలె న్వైరి పేరుండిటు రుధిరచయంబేరులై నేలఁబాఱెన్;
గలఁకం దద్భ్రాత్యులెల్లన్ గడురయమున శాఖామృగవ్రాతరీతిన్
బలశాఖల్దూఁకి భీతిన్ బఱచెద రదె దిగ్భ్రాంతి నల్దిక్కులందున్. 26

చంద్ర—ఈబ్రాహ్మణునికల యూరకపోలేదు. మాకపాయము చేయవచ్చిన దురాత్మునెవ్వనినో సంహరించి భర్తవచ్చుచున్నాఁడు. నే నెదురుగాఁ బోయెదను. (రెండడుగులు నడిచి) ఓప్రాణేశ్వరా!

హరి—హృదయేశ్వరీ! తొందరపడఁబోకుము. చిమ్మచీఁకటిలో మీరు శరీరములు మఱచి నిద్రపోవుచున్నప్పుడు మీ కపాయము చేయ వచ్చిన యామఱ్ఱిచెట్టుమీఁది భూతాదులను దఱిమిపాఱద్రోలి, భూతనాయకుఁడగు బేతాళుని నేనిప్పుడే భూమికి బలిచేసివచ్చినాను.

నక్ష—భూతములపేరు చెప్పిన నా మేను వడఁకుచున్నది. ఇఁక నొకయర్ధనిమిషమయినను నేనీదయ్యములమఱ్ఱిక్రింద నుండను. నన్నా వెలుతురు కనఁబడుచున్నదిక్కునకుఁ దీసికొనిపొండు.

హరి—అర్ధరాత్రమప్పుడీ యీఁదురుగాలిలో దారిలేని మహారణ్యమధ్యమున మనమిప్పు డెక్కడికిఁ బోఁగలము? ఆకనఁబడునది దవానలమేమో! అది గార్చిచ్చెనపక్షమున స్త్రీలతోను శిశువులతోను గటికిచీఁకటిలో బరుగెత్త లేక త్రొక్కులాడి, ముల్లుతీసి కొఱ్ఱడచుకొన్నట్లు మఱింతశ్రమపడవలసివచ్చును. నీ వేలాగునైన మా ప్రార్థన విని మానిమిత్తమయి కొంచెము ప్రయాసపడి నేఁడు తెల్లవాఱినదాఁక నీ చెట్టుక్రింద శయనింపుము.

నక్ష—మీరింక లక్ష చెప్పినను నేను వినను. ఏభూతమయినను నన్ను నోటవేసికొని పోయినపక్షమున, నప్పు తీర్పుమని యడుగువారు లేక సుఖపడవచ్చునని మీరనుకొన్నారు. నాముందఱ యీయాటలు సాగిరావు. ఇప్పుడా మంటయొద్దకుఁబోయి చలికాచుకొని పొలములోనిపర్ణశాలలో నేనీ రాత్రి పరున్నఁగాని బ్రదుకను. మీరు రానిపక్షమున నురిపెట్టుకొని యిప్పు డిక్కడఁ బ్రాణములు విడిచెదను.

చంద్ర—ఓభూసురోత్తమా! ఆమంట కార్చిచ్చేమో!

నక్ష—అది కార్చిచ్చు కాదు. పొలములోఁ గాపులుచలినిమిత్తము వేసికొన్నమంట.

హరి—అట్లయినఁ బోదము రండు.

అందఱు—(కొంచెము నడుచుచున్నారు)

నక్ష—ఇదియేమి? మన వెనుకవంకఁగూడ మంట కనఁబడు చున్నది.

చంద్ర—ఒక్క వెనుకదిక్కుననే కాదు. మనకుడియెడమ గూడ దూరమున మంటలు లేచుచున్నవి.

నక్ష—(నలుదిక్కులుచూచి) మీరు కార్చిచ్చు కార్చిచ్చని మొదటనే వాక్యముపెట్టితిరి. మీరెట్టిపాపపునోరో కాని మీమాటే నిజమయినది. మీపాలమున బీదబ్రాహ్మణుఁడ నయిన నేనిప్పు డగ్నిహోత్రమున కాహార మగుచున్నాను. ఓవైశ్వానరా! బ్రాహ్మణ హత్య మహాపాతకముసుమా! నీవీపేద బ్రాహ్మణునిజోలికి మాత్రము రాకుము. అయ్యో! ఏమిచేయుదును? మంట లాకాశమంటుచున్నవి.

హరి—ఓహో! అగ్నిహోత్ర మెంతలో వ్యాపించుచున్నది!

గీ. దుష్టులిద్దఱు తమలోన దొమ్ములాడి
సాధుజనులకు మహిఁ గీడు సలుపునట్లె
యెండువెదురులు రాచుకొం చిట్లు వహ్నిఁ
గలుగఁజేసి వనంబెల్ల! గాల్చఁదొడగె.

చంద్ర—ఓప్రాణేశ్వరా! మంట లన్నిప్రక్కలనుండియు వచ్చి చుట్టుకొనుచున్నవి. మన మీ దవాగ్నినుండి తప్పించుకొనుమార్గము కానరాకున్నది. మీరొంటిగానున్నయెడల నెట్లయినను దప్పించు కొని యుందురు. నానిమిత్తమున మీరును భాగ్యహీనులగుచున్నారు. ధనబంధము వీడినట్లే కాలిసంకిలివలె నున్నభార్యాబంధముకూడ వీడియుండినపక్షమున మీకీచిక్కు లేకపోవునుగదా?

హరి—ఓప్రియురాలా! అట్లనఁబోకు. నీవు నన్ను విడువ కుండఁబట్టియే నేనిప్పుడు మహాగ్నిమధ్యమున నుండియు సంతోషము పొందుచున్నాను. నేను భాగ్యహీనుఁడనుగాను; ధనహీనుఁడనుగాను.

మహాపదలు వచ్చినప్పుడును విడువని బహిఃప్రాణమగు భార్య చెంత నుండఁగా లోకములో నాకంటెను భాగ్యసంపన్నుఁ డెవఁడు? నీ స్నేహధనమే కాక నీతిధనముకూడఁ గావలసినంత యున్నప్పుడు. నే నేల ధనసంపన్నుఁడను గాకపోదును? అందఱిలోను నే నే ధన్యతముఁడను.

నక్ష—కావలసినవా రందఱు నొక్కచోట నుండుటచేత మీ రందఱు ధన్యతములే. ఎవ్వరును లేక యొంటిగాఁడ నైన నే నొక్కఁడనే యింక మందభాగ్యుఁడను. మాతండ్రియైనను బ్రతికి యున్నపక్షమున మరణకాలమునందు నందనుని విడిచిపెట్టక కొంచె మోదార్చునుగదా? ఓ దైవమా! నన్నింత కాకిని జేసితివా?

హరి—ఓ మునికుమారా! దుఃఖపడకుము. మా ప్రాణములు పోయినతరువాతగాని నీకుఁ బ్రాణాపాయము రాదు. మేమీ చిచ్చులోనుఱికి వీపుమీఁద మోసుకొనిపోయి యయినను, నీ ప్రాణరక్షణముఁ జేసెదము. అక్కటా! అగ్ని యంతకంతకు సమీపించుచున్నది! ఈ ప్రాణరక్షణ మెట్లు సంభవించును?

చ. చిటచిటవిస్ఫులింగములు చెంతల నెంతయు వింత మీఱఁగాఁ,
పెటపెటనాదము ల్పొదలఁ బెక్కులు పండువెదుళ్లు ప్రేలఁగాఁ,
పుటపుట ధూమసంచయము భూమియు నింగియు నావరింపఁగాఁ,
గటగట! యన్నిప్రక్కలను గ్రమ్మెను మమ్ము దవాగ్ని యియ్యెడన్.

చంద్ర—ఓ ప్రాణేశ్వరా! ఇప్పుడు మన మీ మునికుమారుని ప్రాణరక్షణము చేయకపోయినయెడల మన కపకీర్తి వచ్చును. ధన మియ్యవలసివచ్చునని మన మీతని ప్రాణముల కెగ్గు చేసితిమని లోకము తలంచినను దలఁచును. ఋషీశ్వరుని ఋణము తీర్చి ధర్మము నిలుపుకొనుటకయి మీరును సర్వవిధముల నాత్మరక్షణము చేసికొన వలయును. మనుష్యుఁడు ప్రపంచమునకు వచ్చునప్పుడు దానొంటిగానే వచ్చును. ప్రపంచమునుండి పోవునప్పుడును దానొంటిగానే పోవును.

ధర్మ మొక్కటిమాత్రమే మరణానంతరమునను వెంటవచ్చును. కాఁబట్టి మీరు దారాదిబంధమును గోసివేసి ధర్మ రక్షణోపాయ మున కనుజ్ఞ యియ్యవలెను.

హరి—ఓ ప్రాణనాయికా! నా కేమియు నపాయము తప్పించు కొనుట కుపాయము తోఁచకున్నది.

చంద్ర—నాకొక్క చక్కని యుపాయము తోఁచుచున్నది. మీ రందున కొడఁబడవలెను. ఈప్రక్క నొక్కనిలివెడుమేర మా త్రమే నిప్పుమండుచు, దీని కావలదారి కనఁబడుచున్నది. నే నడ్డ ముగాఁ బరుండి యగ్నిహోత్రమున కాహారము నయ్యెదను; మీరీ యిరువురును దీసికొని నామీఁదనుండి నడిచి మార్గమునఁబడి ప్రాణ రక్షణము చేసికొనుఁడు. ఇన్నిప్రాణము లొక్కసారిగాఁబోవుటకంటె నొక్క ప్రాణము పోవుట శ్రేయస్కరముకదా!

హరి—హరహరా! ఎంతపాపపుమాట యివ్వడీచెవులఁబడి నది! ఈ మాటలు నా చెవులయందు సూదులకంటెను దీక్ష్ణముగా నాటి మనస్సుకలంచి యింద్రియముల నవశము చేయుచున్నవి. ఇట్టి దారుణవాగ్విషబాణము నాటియు నా ప్రాణములుపోకున్నవి. (అని మూర్ఛపోవుచున్నాడు.)

చంద్ర—ఓ బ్రాహ్మణోత్తమా! మూర్ఛతేరినతరువాత నా ప్రాణవల్లభుఁడు నా చావున కంగీకరింపఁడు. ఇఁక జాగుచేయుట కవకాశములేదు. నేనీ యగ్నిహోత్రమున కడ్డముగాఁ బడెదను. నీవు నాప్రాణవల్లభునిఁ బుత్రునిఁ గొని నా మీఁదనుండి నడిచి మీప్రాణ ములను రక్షించుకొనుఁడు. (అని అగ్నికెదురుగా నడుచుచున్నది.)

లోహి—అమ్మా! నేనుగూడ నీతోనే వచ్చెదను. నన్నుఁ దీసికొనిపొమ్ము.

చంద్ర—నాయనా! నేనిప్పు డీ యగ్నినార్చి నిన్నావలకుఁ దీసికొనిపోవుటకయి త్రోవచేసెదను. నీవు నాన్నగారివద్దకుఁబొమ్ము. (అనికన్నీరు నించుచున్నది.)

నక్ష—లోహితాస్యా! మీతల్లినివిడిచి నీవిటురా.

చంద్రి—నాకుఁ దల్లిదండ్రులు చెప్పించినవిద్య సార్థకమగున ట్లాశుకవిత్వముగా దండక మొకటి చెప్పి యిప్పు డీపాపని మెప్పించెదను. (అని యగ్నిహోత్రుని కభిముఖురాలయి నమిస్కరించి చేతులు జోడించి దండకము చదువుచున్నది.)

దండకము—శ్రీమన్మహావాయుమిత్రా! పవిత్రా! లసద్దీపహోత్రా! జగత్ఖ్యాతచారిత్ర! నేనీమహత్త్వంబు వర్ణింపఁగానెంతదానన్? కృపాదృష్టివీక్షించి రక్షింపుమోహవ్యవాహా! చలజ్జ్వాలికాజాలజాజ్వల్యమానోన్నతత్వాన్సజసందోహ! లోకంబులెల్లన్ భవన్నిస్తుల ప్రేమచేఁ గాదె సంపూర్ణసౌఖ్యంబులంబొందు? నీవెల్లచో స్వస్వరూపంబులం దెల్లగూఢంబుగా నుందు వత్యంతిముల్; మానవుల్ తాము రుచ్యంబు లౌభక్ష్యముల్ శాకపాకాదులున్ జిహ్వకుం దృప్తిగాఁ జేసికొంచున్ సుఖం బొందఁగాఁ గల్గుటల్ నీప్రసాదంబునంగాదె? శీతంబుచే బాధ పొందంగ నీవెంతయున్ బీడలన్ సాదలన్ బ్రోవవే? రాత్రులం జీఁకటుల్ క్రమ్మినన్ దేశ్వరుండిచ్చియున్నట్టి నేత్రంబులన్ వ్యర్థముల్ చేయదీపాళిరూపంబునన్నేత్రసాఫల్యముంజేసి కారుణ్యముంజూపవే వ్యాధివర్గంబుఁ బుట్టించు నానావిధాశుద్ధవస్తుప్రపంచంబు భక్షించి లోకాళికారోగ్యముం గూర్పవే? చాలఁగా నిన్ను నేస్తోత్రముల్ చేయఁగాఁ జాల; నేనీధరిత్రిన్మహాసాధ్వి నౌదేని, నాభర్త సత్యవ్రతుండేని, యోపావకా! వేగనా మొఱ్ఱయాలించి పాలింపుమా యిమ్మహీదేవపుత్రున్

పవిత్రుఁడ, ధరిత్రీకళత్రుఁడ, మదీశమైకపుత్రుఁడ; నమస్కారముల్ నీకు నే వేలు గావింతు; దేవా! నమస్తే నమస్తే నమస్తే నమః

నక్ష—ఓహో! ఈ మొసహితుచేత దవాగ్ని యెంతలో మరలి పోయినది! ఓమహారాజా! మనము బ్రతికినారము. కన్నులు విప్పి చూడుము.

హరి—(కన్నులువిచ్చి) అయ్యో! నావ్యథ యధికము చేయుట కయి నన్నిప్పు డెవ్వరు మూర్ఛ తేర్చినారు? ఈ మూర్ఛాకాలము నయినను నిమిషకాలము దుఃఖముఁ మఱచి యుండఁగా నింతలోనే యిట్టిపాపమును గట్టుకొంజెల్లునా? హా! ప్రాణనాయికా! నేనిఁక నెట్లుజీవనములు నిలుపుదు నే?

చంద్ర—ఓహృదయేశ్వరా! ఈశ్వరానుగ్రహముచేత నేను సుఖముగా నేయున్నాను. నానిమిత్తమయి మీరు చింతపొందఁ బోకుఁడు. (అని చేరవచ్చి కౌగిలించుకొని లేవఁదీయుచున్నది.)

హరి—చల్లని నీహస్తస్పర్శమువల్ల నాయుల్లమిప్పుడు చల్ల పడినది. నీవుబ్రతికి నన్ను బ్రతికించినావు.

నక్ష—ఓమహారాజా! నిన్నొక్కనినే కాదు. మమ్మందఱిని గూడ నిప్పుడీపతివ్రతాతిలకమే బ్రతికించినది.

చంద్ర—ఇప్పుడు మాటల కెడము లేదు. ఈ కార్చిచ్చింకను మనదిక్కున మండుచు నేయున్నది. ఈవంకను మనకుఁ ద్రోవ యిచ్చి నది గనుక, మన మీ చోటుదాటి దారిలోఁబడి యావల సావ కాశముగా మాటలాడుకొందము రండు.

(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

చతుర్థాంకము

రంగము—కాశీకాపురవీథి.

[హరిశ్చంద్రుఁడును, చంద్రమతియు, లోహితాస్యుఁడును; నక్షత్రకుఁడును, ప్రవేశించుచున్నారు.]

చంద్ర—ఓప్రాణనాథా! ఈదివ్యక్షేత్రమునకు వచ్చి యిరువదిదినములయినను, మనమింకను గాశీకాపురమునందలి దివ్యస్థలములనేకములు సేవింపనేలేదు. అవిముక్తక్షేత్రమున జూడలేదు; కేశవస్వామిని దర్శింపలేదు; జ్ఞానవాపిని గనలేదు; కేదారశంభులింగదర్శనము చేయలేదు; ఢుండివిఘ్నేశ్వరుని బొడగనలేదు; వరుణానదియందు స్నానము చేయలేదు. వచ్చినతరువాత నాలుగయిదుదినములు మార్గాయాసముచేత నిల్లుకదలలేకపోయినాము. నక్షత్రకుని యుపచారములమూలమునఁ గొన్నిదినములు తీఱలేదు.

హరి—ఓహృదయేశ్వరీ! మనమిప్పుడ విముక్తక్షేత్రమునకుఁ బోవుచున్నాము. ఉన్నదివ్యస్థలములనన్నిటిని నేటరేపటఁ బోయి సేవింతము.

క. హరుఁ డిటఁ దారకమంత్రము
మరణించుచు నున్నజంతు మండలిచెవులన్
బరువడి నుపదేశించును
గరుణమెయి న్నిత్యముక్తిఁ గలిగించుటకున్. 1

ఉ. ఓలిని సప్తవాయువులు నొక్కట వీవఁగ ద్వాదశార్కులా
భీలత నెండఁ గాయఁగను, భీకరపుష్కలముఖ్యమేఘముల్
చాలఁగ వర్షముల్ కురియ, సప్తసముద్రము లొక్కపెట్టునన్
వేలనుమించిరాఁ, బ్రళయవేళను గాశినశింపఁ దింతయున్, 2

చంద్ర — నిస్సందేహముగా మన మీ కాశీకాపురసందర్శనముచేతనే ధన్యులమైనాము. ఇప్పుడు మేఘగర్జనమువలె నాచెవులకేదో మ్రోఁత వినవచ్చుచున్నది. అది యేమయి యుండును?

హరి — అది గంగాప్రవాహఘోషము ఆవంకఁజూడుము.

ఉ. అల్లతరంగడోలికల హంసము లూఁగెడు మెల్లమెల్లఁగాఁ;
దెల్లనినీరు కూలనిహతిన్ బెనుముత్యము లట్టులే చెదరున్;
జల్లనిగాలి వీచెడును సౌరభముల్ వెదచల్లు చల్లనన్;
నల్లలితప్రశస్తినదె జాహ్నవి పొల్చెడు నేత్రపర్వమై. 3

ఓప్రియురాలా! నాచెయిచాయఁ దిన్నఁగాఁ జూడుము.

ఉ. మేలిమిపైడి పూఁతలను మెచ్చులుగుల్కెడు చిత్రజంతులన్
జాలఁగ నొప్పిమిన్నలముచక్కని గోపురమందుఁ గుంపులై
చాలుగఁ బావురంబు లవె సందడిచేయఁగ విశ్వనాథు దే
వాలయమాదెసన్ దవుల నల్లదె చూడ్కికి వేడ్కఁగొల్పెడున్. 4

(చూపుచున్నాఁడు.)

సత్య — ఓరాజా! మీరు కృతార్థులయినారు.

క. వినుమీ కాశీపురమున
నొనరంగా నైదుదినము లుండినఁ జాలున్
జనుఁడఘము లెల్లఁ బోనిడి
యనఘుంబగు ముక్తినొందునందురు పెద్దల్. 5

చ. ఇరువదినాళ్లు నేఁటితుద కీపురి నీవు వసించియుంట నీ
కరగతమయ్యె ముక్తి; యటుగావున నీవిఁకలక్ష బొంకినన్
బరము నిహంబునుం జెడవు; నమ్ముము కాసయినన్ లభింపదీ
పురమున నీకు; నప్పెలుఁగ బొమ్మని బొంకుము నేను బోయెదన్. 6

హరి — ఓబ్రాహ్మణోత్తమా!

చ. తలఁపగ బోకు విశ్వేశ్వరుఁడు తా నొక చోటనె యుండునంచు, నీ
స్థలమె పవిత్రమై జనులఁ దద్దయు శుద్ధులఁజేయునంచు; నె
ల్లెడలను నిండియుండుఁ బరమేశుఁడు; వానికి విశ్వమంతయున్
నిలువఁగ నాలయంబె యగు; నిక్కమె యీతని యాజ్ఞ యెల్లెడన్ 7

క. సత్యముపలుకని మనుజుఁడు
నిత్యంబుగఁ గాశి నున్న నిజముగ నఘరా
హిత్యముపొందఁడు; తెలిసి య
సత్యముపలుకుదునె యల్పసౌఖ్యము కొఱకున్? 8

కొంచెంసేపు తాళుము. నేఁ డెట్టులయిన సూర్యుఁ డస్తమించులోపల నీధన మిచ్చి ఋణవిముక్తుఁడనయ్యెదను.

నక్ష—ఓహో హో! నీమాటలు పాటముగానున్నవి.

సీ. విశ్వేశ్వరునిఁ బోయి వీక్షింతునీ వేళ
నుండు నేఁటి కటంటి వొక్కనాఁడు
మణికర్ణికను గ్రుంకి ప్రణుతింతునీ వేళ
నుండు నేఁటి కటంటి వొక్కనాఁడు
తల్లిభాగీరథి దర్శింతు నీ వేళ
నుండు నేఁటి కటంటి వొక్కనాఁడు
చేరి విశాలాక్షి సేవింతునీ వేళ
నుండు నేఁటికటంటి వొక్కనాఁడు

గీ. కాలభైరవు నీ వేళఁ గాంచఁ జనుదు
నుండు నేఁటికటంటి వీవొక్కనాఁడు
నేఁడు నేఁడని సొమ్మీకనీవుగడప
నెంత కాలంబు తాళుదు నింక నేను? 9

ఉ. రాజ్యసుఖంబుల న్మరగి రాజసవృత్తిని నున్ననీకు వా
ణిజ్యము చేతఁ గా దలవణిక్కులరీతిని; బ్రాహ్మణాకృతిన్

బూజ్యత భిక్షమెత్తి ధనముం గడియింపఁగలే! విఁ కెట్టలీ
రాజ్యములోనఁ దేఁగలవు ద్రవ్యము మాఋణ మెల్లదీర్పఁగన్? 10

చ. గడవుదినంబు నేఁడె, యుఱ కాసయినం జెఱుచేర్పలేవు; నీ
యెడ మొకమోటముం గదిరి యేనిట నూరక యున్నమద్గురుం
డుడుగని కిన్కతోడ ననునొక్కట త్రింగును; నిన్ను నింక నే
నడుగటు పెట్టనీన? ధనమంతయు నిక్కడఁ గ్రక్కఁగావలెన్. 11

(అని త్రోవకడ్డమువచ్చి మొలలో చేయివేసి నిలువుచున్నాఁడు.)

హరి—మహాత్మా! నీవు చెప్పినట్లు బ్రాహ్మణ వృత్తిచేతను వైశ్యవృత్తిచేతను ధనమార్జించుట నాచేతఁగాదు. నారాజ్యము సర్వమును మీగురువుగారికి ధారపోసి రాజవృత్తి నీవఱకే విడిచి యున్నాను. ధనార్జనమునకిఁక నాకొక్క సేవకవృత్తి మాత్రమే కనఁబడుచున్నది. పట్టువిడిచి నాలుగడుగులు సాగనిమ్ము. ఏను గాను భావుని యొద్దనైనను గొలువు కుదిరి నీఋణము తీర్చివేసెదను.

నక్ష—నేనట్లుపోనియ్యను. నెలదినములనుండి నిన్ను మంచి మాటలతో నడుగుచుండినఁ గార్యము లేకపోయినది. నిష్ఠురవృత్తి చూపి నిన్నాయాస పెట్టినంగాని నీవు ధనమియ్యవు. నెలదినముల నుండి నీమూలమున నా స్నానసంధ్యాద్యనుష్ఠానము మంటఁగలిసి పోయినవి, ఇంతకాల మోపిక పట్టినను నేను నీకేమయిన మంచి వాఁడనయితినా? ఆవలమాగురువుగారి యాగ్రహమునకుఁ గూడ నే నేల పాత్రుఁడను గావలెను? ధన మిప్పుడు నా ముందు పెట్టి మఱిమాటలాడుము.

హరి—ఓమహాత్మా! నన్నేల నిర్హేతుకముగా నడివీధిలో సిగ్గుపఱిచెదవు? ధనసంపాదనమునిమిత్తము నేను పడుచున్నపాట్లను నీవు కన్నులారఁ జూచుచునేయున్నావుగదా! ధన మెవ్వరినైనను వేఁడుట కయినను ముందు సాగనిమ్ము.

నక్ష—కార్యములు కావలెను గాని నీ తియ్యమాటలు నాక క్కఱలేదు. ముందుగా నీయొద్దనున్న సొత్తును విక్రయించి కూడి నంత ధనము నాచేతఁబెట్టి మిగిలినదాని నిమిత్తమయి యేసేవక వృత్తియందో ప్రవేశింపుము.

హరి—ఓవటువర్యా! కట్టుబట్టలతో లేచి వచ్చిన నావద్ద నీ వెలుఁగని సొత్తేమున్నది?

నక్ష—నీభార్యాపుత్రులు నీసొత్తు కారా? వారిని విక్రయించి వచ్చినసొమ్ము నాచేతిలోఁ బోయుము.

హరి—హరహరా! ఎంతపాపపుమాట వినుచున్నాను!

(అని తలవంచుకొని దీనత్వముతోఁ గ్రిందు చూచుచున్నాఁడు)

చంద్ర—ఓ ప్రాణేశ్వరా! మీరీప్రకారముగాఁ జింతాక్రాం తులయి ధైర్యమును విడుచుచున్నారేమి? ఈ మునికుమారుఁడు చెప్పినయుపాయము చక్కఁగా నున్నది. ధర్మము చెడిపోవునప్పుడే భర్తకు సాయపడదేని, ఆ భార్యయెందుకు? మనఃపూర్తిగా నేనే మిమ్ము వేఁడుచున్నాను గనుక మీకు భార్యావిక్రయపాతక మంటు మాత్రమునురాదు. మీరాలస్యము చేయక నన్ను దాసినిగా విక్ర యించి వచ్చినధనముతో మీ ఋణముతీర్చి మిమ్ముబొంకింపఁ గంక ణము కట్టుకొన్న విశ్వామిత్రుని ప్రతిజ్ఞ బొంకు చేయుఁడు.

హరి—ఓ హృదయేశ్వరీ! నీమాటలు నా హృదయమునకు బాణములకంటెను దీక్షణముగా నాటుకొనుచున్నవి. ఈ దుస్సహ పరుషవాక్యాగ్ని శిఖలను నామనస్సునందుఁ జొనిపి యేల బాధ పెట్టెదవు?

క. ఒక్కట నీవాగ్వహ్నియుఁ
జిక్కక చిత్తముఁదపింపఁ జేసెడునింతే
గ్రక్కున దహింపఁ జేయఁగ
నక్కటకట చేతఁగాని దయ్యెను నిధియున్. 12

క. ఇలలో నెందయినను దన
కులకాంతను విక్రయించుకూళయుఁ గలఁడే!
పలుకను దలఁపను గూడని
కొలమేటికిఁ గట్టెదీవు కొమ్మరో నాకున్?

(అని కన్నీరు విడుచుచున్నాఁడు.)

చంద్రి—ఓ ప్రాణనాథా! దుఃఖింపఁబోకుము. విధియిప్పుడు మనకిద్దఱకును వియోగము కలుగవలయునని విధించినాఁడు. ప్రతిబంధము చెప్పక దేవర నాప్రార్థన మంగీకరింపవలయును. భార్యారక్షణముఁధర్మరక్షణమునకంటె నధికమయినది కాదు. మరణానంతరము ధర్మమొక్కటియె సఖునివలె వెంటవచ్చి సుఖపెట్టునుగాని బ్రతికినన్నాళ్లును దెమ్మని తినితిని యనుభవించెడి యీ భార్యలును బంధువులును దా మొక్కరును వెంటరారు. మృత్యువెప్పుడు వచ్చునో మనతోఁజెప్పిరాదు. కాఁబట్టి భార్యపోయినను బిడ్డలుపోయినను లోకములోనిదిమఱియేదిపోయినను బుద్ధిమంతుఁడు ధర్మముఁదప్పక శాశ్వతానందము కలుగుమార్గమునుజూచుకొనవలెను. కాఁబట్టి మీరు ధర్మరక్షణార్థమయి నన్నుఁద్యజింపవలయును.

హరి—ఓ ప్రాణేశ్వరీ! అప్పుతీర్పలేని దుఃఖాగ్నిచేతనే తాపమొందుచున్న నాడెందమును నీదుస్సహవాక్యాగ్నిచేత మఱింతతపింపఁజేయకుము. సత్యవర్జనమెంత ధర్మవిరుద్ధమో ధర్మపత్నీ విక్రయమును బురుషున కంత ధర్మవిరుద్ధమే. ధర్మబాహ్యమయిన నీ ప్రార్థనకు నే నెట్లొడంబడనేర్తును?

చంద్ర—ఓ ప్రాణేశ్వరా! మీచింతమాని నామనవిసాంతముగాఁ జిత్తగింపుఁడు. ఆపత్కాలమునందు దనదేహము నయిన విడిచి భర్తనుద్ధరించుట కులసతికి ధర్మము. అంతేకాక వివాహవిధిచేత భార్య భర్తసొత్తనుట లోకప్రసిద్ధముగదా! ఆపన్నివారణము

నకయి యట్టిగొత్తునన్యులకు విక్రయించుటచేఁ బాపమేమున్నది? అదిగాక నేను మనఃపూర్వకముగా నన్యులకు దాసినయి మిమ్ము ఋణవిముక్తులను జేయుటకయి యొప్పుకొనుచున్నాను. మీరు సంకోచింపక ప్రేమానుబంధము కోసివేసి నన్ను దాసినిగా నమ్మివేసి యీ ఋణబాధను దప్పించుకొని శక్తియున్నప్పుడు నన్ను మరలమీ ధనముగాఁ జేసికొనుఁడు. మీరంగీకరింపకపోయినను నాకు దాస్యము తప్పదు. పూర్వము దుర్వాసుఁడొకసారి నన్ను మూడుమాసములు దాసినిగా నుండ శపించినాఁడు.

హరి—అయ్యో? మౌను లెప్పుడును దయావిహీనులుగదా? నీవేమియపరాధము చేసితివని నీకతఁడట్టి ఘోర శాపమిచ్చెను?

చంద్ర—నా చిన్నతనములో నే నొకనాఁడు వాకిటనిలుచుండఁగా నొకకిరాతుఁడొక చిలుకపిల్ల నాదారిని గొనిపోవుచు నా కన్నుఁ జూపెను. ఆకీరపోతము మిక్కిలి మనోహరముగా నున్నందున నేను దానిని ముచ్చటపడి కొని ప్రతిదినమును పండ్లను బంచదారయుఁ బెట్టి పద్యములు చెప్పుచుఁ బ్రాణతుల్యముగాఁ బెంచు కొనుచుంటిని. ఇట్లు మూడుమాసములు చెల్లిన తరువాత నొకనాఁడాకస్మికముగా దుర్వాసుఁడు మాతండ్రిని జూడవచ్చి నాచేతినున్న చిలుకను జూచి యిదియెక్కడదని యడిగెను.

హరి—ఋషు లెక్కడకుఁ బోయినను జోలిమాలిన ప్రశ్నలడుగుదురు. అటుతరువాత—

చంద్ర—ఒకనాఁ డొకకిరాతుఁ డీచిలుకను మాయింటి మార్గమునఁ గొనిపోవుచుండఁగా నాపుత్రికయైన యీచిన్నది మక్కువపడి కొని వినోదార్థముగాఁ బెంచుకొనుచున్నదని చెప్పఁగానే యతఁడు మండిపడి—అతనిరూపము తలఁచుకొన్న నాకిప్పుడు భయమగుచున్నది. (అని భయము నభినయించుచున్నది.)

హరి—ఓహో! ఈమూర్ఖముని కోపముచేత విశ్వామిత్రుని గూడ మించిపోయినాఁడే! ఇంతమాత్రము కోపమాపుకోలేని యాతనితపమెందుకు? అశక్తులకోపముండినను నాగ్రహమునకును విలువ లేని తపస్సులకంటె శాంతులయి యింట నుండు గృహస్థులే యుత్తములు.

ఉ. కానలనుంట నిష్ఫలముగాఁ జను నింద్రియనిగ్రహంబు లే
దేని; మనుష్యుఁ డింట వసియించియు నింద్రియనిగ్రహంబొగిన్
దానొనరించు నేని, సతతంబును సత్ఫలమొందు; శాంతుఁడౌ
మానవుఁ డెందు నున్న వినుమా యదె యాశ్రమరాజమౌఁజుమా.

అటుపయి నేమిజరిగినది?

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) అతఁడు మండిపడి, కనుబొమ లదర, ముక్కుపుటములు చెదర నావంకఁ గన్నులనిప్పులొలుకఁజూచుచు మాయాశ్రమవృక్షమునుండి కిరాతుఁ డపహరించి తెచ్చిన శుకపోతమును బంజరబంధము గావించి బాధించితివి గావున నీవును దాసివై సేవాబంధమనుభవింపుమని ఘోరశాపమిచ్చి చివాలున లేచెను.

హరి—ఏమి యీతాపసుని మూఢగుణము! ఎఱుఁగక చిలుకను గొన్నదిది మహాపరాధమని యెంచి నిర్దోషురాలి నూరక శపించుట దోషముగా నెంచకున్నాఁడు!

క. తెలియఁగఁజాలఁడు మనుజుఁడు
తలఁపఁగ గిరులంతలైనఁ దనదోషములన్;
తిలకించుఁ బరులతప్పుల
నలుకఁగ సన్నావగింజ లంతటివైనన్ 15

ఓహృదయేశ్వరీ! నీశాపమునకా మునీశ్వరుఁడు [illegible] యావధి పెట్టనే లేదా?

చంద్ర — మొదటమితిపెట్టలేదు. అప్పుడు నాయకుఁడాతని పాదములమీఁదఁబడి, ఓమునితల్లజా! బాల్యచాపలముచేత నెఱుఁగక చేసిన యీ నేరమును క్షమింపవేయని బహువిధముల మనసు కరఁగఁ బ్రార్థించెను. అంతట నామునితల్లజుఁడు కొంతప్రసన్న హృదయుఁడయి మూఁడునెల, లీచిలుకకు స్వేచ్ఛావిహారభంగము గలిగించినది గనుక, ఈమెందాస్యమును మూఁడుమాసములే యుండు నని యనుగ్రహించి కోలుపునిడిచి వెడలిపోయెను.

హరి — ఈయుపకారమున కాతనికి మన మనేకాభివందనములు చేయవలసినదే. ఇది యెఱిఁగియే కాఁబోలును మన కులగురువులైన వశిష్ఠులవారు మనవివాహకాలమునందు నీకు దాసీయోగ మున్నదని నాతో సెలవిచ్చినారు. నీమీఁదఁగల ప్రేమచేత నాకామాటలప్పుడు చెవిని నాటినవి కావు.

చంద్ర — ఈసంగతి నేను నేఁడు క్రొత్తగా దేవరవారితో విన్నవించుట కాక యీనడకే వశిష్ఠులవారు సెలవిచ్చి యున్నారు గదా? మీరిఁక సందేహముమాని నన్నెవ్వరికైన విక్రయింపుఁడు. ఇందువలన నమోఘమయిన బ్రాహ్మణశాపహతిచేత నాకవశ్య భోక్తవ్యమయియున్న దాస్యమునుం దీఱును; మీ ఋణమును దీఱును.

హరి — ఓప్రాణేశ్వరీ! పుష్పకోమలివైన నిన్నిట్లు కాఱడవులలోఁ గష్టపెట్ట సంశయింపని కఠినచిత్తుఁ డెట్టిదారుణకర్మమున కయినను లోఁబడును. నామూలమునఁగదా,

చ. చెలువపు హేమసౌధముల స్నిగ్ధశశాంకశిలాతలంబులన్
మెలఁగెడునీవు ఘోరవనమేదినిలోపల సూదిరాళ్ళలో
నడుగులు పొక్కఁ గంటకచయంబులు గ్రుచ్చుకొన న్మెలంగుచున్
బలుమఱు సిట్టిపాట్లుపడఁ బాలితి వక్కట మిక్కుటంబుగన్. 16

క. పరిచారికాశతంబులు
పరిచర్యలు చేయ నతుల వైభవలీలన్

జరియించెదు నీవిపు డే
కరణిం బరిచర్య చేయఁ గల వన్యులకున్? 17

క. ప్రాణములు నిల్పఁ గలనే
యేణాక్షిరో నిన్నుఁ బాసి యేనిమిషంబున్?
రాణీ! నినువిడిచిన నా
ప్రాణంబులు క్షణములోనఁ బాయును బొందిన్. 18

ఉ. ఈవు సమీపమందు వసించుట నాకునిశల్ పగళ్ళగున్,
బూవులతోఁట లౌను వనముల్, గిరిగహ్వరముల్ గృహంబులౌ,
గేవలజీర్ణపర్ణములు గెంజిగు రాకులమేలిపాన్పులౌ;
హా! వనజాస్య! తాళఁగల నా నినుఁబాసి నిమేష మేనియున్? 19

నక్ష—ఓరాజా! నీకీయాఁడుదాని కున్నంతవివేకమయినను లేదు. పెట్టిన మితిలోపల ఋణ మేలాగునైనఁ దీర్పవలెనని యీమె సదుపాయము చెప్పుచుండఁగా నీ వీమెమాటలను బెడచెవులఁబెట్టి కల్లయేడ్పు లేడ్చుచు భార్యమీఁద మహాప్రేమ యున్నవానివలె నటించి మాయప్పగి వేయఁ జూచుచున్నావు. నక్షత్రకుని ముందఱ నీ యాటలు సాగిరావు. నాకు నీకంటెను మాయలెక్కువ తెలియును. ఈబుడిబుడి యేడుపులుచూచి జాలిపడి విడిచిపోవుటకు నేను మఱి యెవ్వఁడను గాను; కరుణయున్న నేమో యెఱుఁగని విశ్వామిత్ర శిష్యుఁడను జుమా. రమ్ము. పోయినంతవట్టుకు నీభార్యనమ్మి వచ్చిన సొమ్ము నాచేతికిమ్ము. (అని లాగుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—ఓ ప్రాణేశ్వరా! ఈతనిచేత నీడుపులు పడక విధికృతమయిన నా దాసీత్వమునకు మీరును సహకారులు కండు.

హరి—(గ్రుడ్లనీరు గ్రుక్కుకొనుచు) భార్యావిక్రయము చేయు పాతకిని కమ్మని విధి నానొసట వ్రాసియుండఁగా నేనెట్లుసహకారుఁడను గాకుందును? ఓ భూసురోత్తమా? నీ యభిమతమే చెల్లనిమ్ము.
(అని వెంటనడచుచున్నాఁడు.)

[అప్పుడు కొందరు పౌరులు ప్రవేశించుచున్నారు.]

నక్ష—ఓపురజనులారా! ఈతఁడు తనభార్యయైన యీ సుందరి నమ్మఁబోవుచున్నాఁడు. మీలో నెవ్వరికైనను దాసి కావల సినయెడలఁ దగిన రొక్కమిచ్చి కొనుఁడు.

హరి—ఓహో? ఈదారుణవాక్యము పిడుగువలెఁ గర్ణరంధ్రములఁ దూఱియు నాకఠినహృదయమును పగిలింపఁజాలకున్నది. నాహృదయము వజ్రముతోనో యినుముతోనో చేయఁబడినది.

ప్రథమపౌరుఁడు—ఓనరోత్తమా? నీకీ త్రిలోకసుందరి యయినభార్యను విక్రయింపవలసినంత దురవస్థ యేలపట్టినది ?

ద్వితీయపౌరుఁడు—హరహరా ? ఇటువంటి కులకాంతను విక్రయింప నెంతటి బుద్ధిహీనుని కయినను మనసుకొలుపునా? ఓ పుణ్యాత్మా? నీవు నిజముగానే కులాంగనా విక్రయపుణ్యమున కొడిఁగ ట్టుకొనఁ బూనినావా?

హరి—(కన్నుల నీరునించుచు నూరకున్నాఁడు.)

నక్ష—ఓరాజా? నీవు బేరమడుగువారిప్రశ్నల కుత్తరమియ్యక కార్యము చెడఁగొట్టుచున్నావు. ఈలాగున మౌనము ధరించివచ్చెదు బేర మెల్లను చెడఁగొట్టుటకంటె మీ యప్పపహరించెదనని మూఁగ తనము విడిచి స్పష్టముగానే చెప్పుము. ఈ యడియాస మాని నేను మాగురువునొద్దకుఁ బోయెదను.

హరి—(గద్గదస్వరముతో) ఓ మునికుమారా? వేగిరపడఁ బోకుఁ. లోకవిరుద్ధమైన యీవార్త చాటుటకొరకపట్టున నానోటమాట రాకున్నది. కొంచెము తాళుము.

నక్ష—అప్పపహరింపఁ దలచుకొన్న నీకుఁ దాళిక యుండును గాని సొమ్ముగోలుపోయిననేనెట్లు వేగిరపడకుండఁగలను? ఓపౌరజను లారా! ఈతనికి మీతోమాటాడ నోరురాకున్నదఁట! నేను జెప్పె

దను వినుఁడు. ఈతఁడు సూర్యవంశ జలధిచంద్రుఁడగు హరిశ్చంద్రుఁడు? ఇతఁడు మునికుల పవిత్రుఁడైన విశ్వామిత్రునకుఁ దన రాజ్యమంతయు దానమిచ్చి యావల యజ్ఞార్థ మిచ్చెద నన్న ధనమియ్యలేక ఋణబాధ తప్పించుకొనుటకయి యాలి నమ్మ జూపుచున్నాఁడు.

ప్రథమపౌరుఁడు—శివశివా! ఈ మాటలు విన్న పాపము వచ్చును. మనము పోదము రండు. మన మెక్కడ? మహారాజు భార్యను కొను టెక్కడ?

ద్వితీయపౌరుఁడు—ఈతఁడు తన రాజ్యమంతయు విశ్వామిత్రునకా ధారవోసినది? రాజ్యమంతయుఁ దనకు ధారవోసిన మహాదాతను మున్నిచ్చెదనన్న స్వల్పధనము నిమిత్తము యిటు లినవల్లె బాఁచఁబెట్టినట్లు బాధపెట్టుచుండుట చేత నతఁడు విశ్వామిత్రుఁ డనఁదగినవాఁడే! తనవంటి పాత్రుని వెదకి దానమిచ్చిన యీ సాధుచరిత్రుని చిక్కులు పెట్టెడియతఁడు విశ్వమున కమిత్రుఁడు గాక మిత్రుఁ డెట్లగును?

ప్రథమపౌరుఁడు—ఎవ్వరును లేనట్లు పరమకోపి యను పేరు పొందిన యీ కౌశికుని కేల దాన మిచ్చితివి? ఇచ్చినను దగుమాత్రపు దానము చేయవలెనుగాని శక్తికి మించిన దానము చేయ వచ్చునా?

ఉ. కొందఱు యాచకాధముల క్రూరముఖస్థితి నబ్బియావిచే
ముందట నేమొ సుకృతముఁ బొందెదమన్ భ్రమ దాతలంచుఁ బే
రందఁగ నాలుబిడ్డల గృహంబున నంగడఁ బెట్టి దానముల్
క్రందుగఁ జేయుచుండుదురు కారెకిరాతకు లట్టివారిలన్? 20

ద్వితీయపౌరుఁడు—ఇందులో రాజు ననవలసిన దేమున్నది! మన బ్రాహ్మణోత్తములే యంతకయినను దగినవారు. వారు సమయము వేచి తమ కుపకారము చేసినవారికే యపకారము చేయుదురు. (అని పోవుచున్నారు.)

నక్ష—ఓ రాజా! అప్పువలసినవాఁడవు నీవు నోరెత్తకపోవుట చేత కొనఁదలఁచివచ్చిన వీరందఱును తొలఁగిపోవుచున్నారు. నీమౌనము చూచి నీవేమో ముగ్ధుడవని భావించి మీఁదుమిక్కిలి వీరు మాగురువుమీఁదనే తప్పుమోపి దూషించుచున్నారు. పరమపవిత్రుఁడయిన యీవిశ్వామిత్రునిఁ వీరిచేత నిట్లు తిట్టించుట నీకుధర్మమా? నీవిప్పు డాలి నమ్ము నని తెగఁజెప్పుము. నీవసత్యవాది వని యెఱిఁగి, నా దారిని నేను బోయెదను.

హరి—ఓఋషిశిష్యుఁడా! నిష్ఠురము లాడకుఁ. నేనిదిగో చంద్రమతిని విక్రయించుచున్నాను. (పురజనుల నుద్దేశించి)

గీ. పౌరులార! సుస్థిరమహోదారులార!
మునిఋణముదీర్ప నాభార్యఁ బుణ్యధుర్య
దాసిఁగా విక్రయించెద దయదలిర్ప
వేగఁ గొనరయ్య నే గోరువిత్తమిచ్చి. 21

సీ. కలలోననైన నవ్వులకైన నసుమంత
బొంకి యెఱుంగని పుణ్యశీల
తప్పుఁ జేసిననైనఁ దన్ను దూఱిననైనఁ
గోపించి యెఱుఁగనిగుణధురీణ
పెద్దలను దనవారి వేఱుగాఁ జూడక
నారయునట్టిసదయహృదయ
కానిమాటలు తన్నుఁ గలుషాత్ము లాడినఁ
గలహింపనొల్లని గరితమిన్న

గీ. పసిఁడిసొమ్ము తృణంబుగ భావమందుఁ
దలఁచి యెప్పుడు వర్తించుధన్యచరిత
చంద్రమతి నాదుభార్య నీసాధ్వి మణిని
విక్రయించెదఁ గొనరయ్య విబుధులార! 22

[అప్పుడు వికృతవేషముతో కాలకౌశికుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

నక్ష—ఓరాజేంద్రా! నీవందఱికిని వినఁబడునట్లు బిగ్గరగాఁ జాటుచున్నావు. అందుచేతఁ బౌరు లిటురాక దూరదూరముల బోవుచున్నారు. ధాన్యపుమూటలును జంపిబట్టలును బంచాంగపుఁగట్టయును ధరించి యొక బీదబ్రాహ్మణుఁడుమాత్ర మీవంక వచ్చుచున్నాఁడు.

కాల—(ప్రవేశించి) అయ్యా? మీరు గుంపుగూడి యేమి చేయుచున్నారు?

నక్ష—ఈసుందరిని దాసినిగా విక్రయించుచున్నాము.

కాల—ఓకాంతా! నీ వేమిపనులు చేసెదవు?

చంద్ర—రెండుపనులు తక్కఁ దక్కిన పనులన్నియు నేను జేసెదను.

కాల—ఆరెండుపనులు నేవి? నీవు భోజనము చేసెదవుగదా?

చంద్ర—నేను బహోచ్ఛిష్టభోజనము చేయను.

కాల—అట్లయినఁ గొనువారి కందువలన లాభ మేదియు లేదు. ఇఁక నీవుచేయని రెండవపని యేది?

చంద్ర—పరపురుష—(అని చెప్పుటకు సిగ్గుపడుచున్నది.)

కాల—నీవు చెప్పనక్కఱలేదు. నాకది బోధపడినది. మంచిది యిప్పుడు నీభర్త యెక్కడ నున్నాఁడు?

హరి—ఇదిగో జీవచ్ఛవము నయి యిక్కడనే నిలుచున్నాను

కాల—నీ వెవఁడవు?

హరి—నేనవార్యశౌర్యధుర్యుఁడయిన త్రిశంకుని తనూజుఁడను; సూర్యవంశ—

కాల—నీవు చెప్పనక్కఱలేదు. నీవృత్తాంతము నేనీవఱకే యెఱుఁగుదును. సామ్రాజ్య మంతయు గాధిపుత్రుఁ డయినవిశ్వా

మిత్రునకు ధారపోసి యూతని కంతకుమున్న యర్ధార్ధ మిచ్చెద నన్నవిత్త మియ్యలేక చిక్కులు పడుచున్న హరిశ్చంద్రుఁడవా నీవు?

హరి—అవును. ఆ విత్తమునిమిత్తమే యిప్పు డీయిల్లాలిని విక్రయింపఁబోవుచున్నాను.

కాల—సరిసరి! సర్వమును దెలిసినది. ఇంతేకదా? ఆఋణ బాధ తప్పించుకొనుటకయి నేను నీ కిప్పు డొక్కయాలోచన చెప్పె దను వినుము. సుందరీమతల్లియగు నీ యిల్లాలిని పరుల కమ్మ నేల? నిష్కారణముగా నిందపాలు కానేల? నీవియ్యవలసినయర్థ మీబ్రహ్మచారి చేతి కిచ్చితినని యొక్కబొంకుబొంకుము. స్త్రీల విషయమునయి బొంకుట దోషము కాదుకనుక నీకు నేను సాక్షిగా నుండెదను. ఇప్పు డీతని చేతిలోనుండి తప్పించుకొని పోఁగలిగినయెడల, నీకసత్యమావల బాణమయినాటుకొనదు. నాబుద్ధి విని యీయొక్క యసత్యము పలుకుము. అసత్యభయము నీమనస్సును బాధించెడు పక్షమున, నాకల్పదక్షిణ యిచ్చితివా పాపపరిహారార్థముగాఁ దగిన ప్రాయశ్చిత్తము చేయించి నీయసత్యదోషము తొలఁగించెదను.

హరి—అసత్య మొక్కటియే యయినను నరుని నరక గామిని జేయకమానదు.

గీ. చిన్నసూది బెజ్జంబంతచిల్లి యున్నఁ
గడవెడుజలంబుఁ గ్రమముగాఁ గాఱునట్లు
పాపమున కింత యెడ సందు వదలునెడల
సర్వపుణ్యముల్ క్రమముగా సమసిపోవు. 23

కాఁబట్టి బుద్ధిమంతుఁ డెన్నఁడును బాపహేతువయిన యసత్యమునకుఁ దనహృదయము నందణుమాత్రమును చోటియ్యఁ గూడదు. వేయుప్రాయశ్చిత్తములు చేసికొన్నను, అసత్యదోషము పోదు.

కాల—నీవు వట్టిబుద్ధిహీనుఁడవు. ఋణవిముక్తుఁడ వగుటకు దగినసదుపాయమును నేనుపదేశించుచున్నను గ్రహింపఁజాలకున్నావు. లోకములో నసత్యమాడి బాగుపడి సంపదలలోఁ దులఁదూగుచున్న వారిని నీవు చూచుచుండలేదా? ఈలోకములోఁ గల్లలాడుటవలన గౌరవహాని యెంతమాత్రమును రాదు.

హరి—ఓవిప్రోత్తమా! నీయభిప్రాయములో నే నేకీభవింపఁ జాలను. నీతిమార్గవర్తనులగువా రొకవేళ దైవవశమునఁ గష్టముల పాలయి యడఁగినను వారికిఁ గౌరవమే వచ్చును, నీతిమాలినవా రొకా నొకప్పుడు సుఖ మనుభవించుచున్నను వారికి గొప్పతనము రాదు. తాత్కాలికసుఖ మొకసుఖము కాదు. మాన మెప్పుడును ధనము పోయినప్పుడును ముసలితనము వచ్చినప్పుడునుకూడ లోపల సంత రాత్మ పోరులేక సుఖపడునట్లుగా నడుచుకోవలెను. ఆసుఖము నీతి మార్గముచేతఁ దప్ప మఱిదేనిచేతను లభింపదు. నీవు చెప్పినగౌరవ మయినను సత్యవేషమును వేసికొని వచ్చినప్పుడే యసత్యమునకుఁ గొంతకాలము కలుగును గాని నిజస్వరూపముతో వచ్చినప్పు డెప్పు డును గలుగదు.

గీ. ధాత్రిలో గౌరవము పొందఁ దలఁచునేని;
ధర్మవేషంబె వేయు నధర్మ మెపుడు;
స్వస్వరూప మొక్కించుక బయలఁబడిన;
నడుచు నాగౌరవం బెల్ల నాటితోనె. 2.

ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! నాకిప్పుడు నీతో వాదమున కవకాశము లేదు. ఇఁక బహుభాషలుమాని నీకుఁ గావలసెనా నేను గోరినవిత్తమిచ్చి యీసాధ్విని బానిసనుగాఁ గొనుము. అక్కఱ లేనియెడల మాపని చెడఁగొట్టక నీదారిని నీవు పొమ్ము.

కాల—నీబాగుకొఱకే నేనిప్పుడు నీకుహితము చెప్పితిని గాని నామేలుకొఱకుఁగాదు. నీభార్యను విక్రయించుటకు నీకే చింత

లేకపోయినపక్షమున. మాకుమాత్ర మేమిటికి? ఈమె యోగ్యురా లని చెప్పుచున్నావు గనుక నీవీమె కెంతధనము కావలెనందువో కోరుము. ఇప్పుడె నే నారొక్క మిచ్చి కొనెదను.

హరి—ఏనుఁగుమీఁదనెక్కి నిలుచుండి రత్న మెగమీటి నంతమెత్తుధనమిచ్చినజాలును. దానితో నాకిప్పుడు ఋణవిమోచన మగును. నేను మరల నీధనమును నీకు వడ్డితో నిచ్చివేసినప్పుడు మరల నాభార్యను దాస్యమునుండి విముక్తురాలినిగాఁ జేయ వలెనుజుమా.

కాల—అందుకు నేనొప్పుకొన్నాను. ఆయెనుటి దే మాయిల్లు నాతోవచ్చినయెడల విత్త మీభూసురోత్తమున కిచ్చెదను.

హరి—నక్షత్రకా! నీ బాధన మప్పగించుకొమ్ము.

నక్ష—ఓ బ్రాహ్మణోత్తమా! ఇఁక నీవు నీబానిసయైన యీ చంద్రమతిని నీవెంటఁ గొనిపోవచ్చును.

కాల—హరిశ్చంద్రా! కొనిపోవచ్చునా?

హరి—(డగ్గుత్తికతో) కొనిపోవచ్చును. (అని కన్నులనీరు పెట్టు కొనుచున్నాఁడు)

చంద్ర—(కన్నుల నీరు నించుచు) ఓప్రాణేశ్వరా! నానిమిత్త మయి మీరడలఁ బోకుఁడు. నాశరీరము దూరముగా నున్నను, నాహృదయ మెప్పుడును మీయొద్దనే యుండును.

హరి—నాబహిఃప్రాణమా! నిన్నుఁబాసి నే నెట్లు తాళఁ గలను? జీవములను బాసి బొంది యెప్పుడైనఁ దల యెత్తఁగలుగునా! ఇఁక నా కెక్కడిబ్రతుకు? ఎక్కడిసుఖము?

గీ. అఖిలసామ్రాజ్యసంపద లనుభవించి
వైభవసమగ్రుఁ డగుసార్వభౌమునకును
దేవివై యుండి యొక్కని కీవు నేఁడు
దాసివైతివె కటకటా దైవగతిని. (అని యేడ్చుచున్నాఁడు.)

కాల—ఓరాజేంద్రా! నేను క్రొత్తగా దాసిని గొన్నపుడమంగళకరముగా నీవేల యేడ్చెదవు? ఈశోకము మాన నీహృదయము పదిలపఱచుకొమ్ము. నీ లోపలనున్న పంచేంద్రియములలో నొక్కదానిని జయింప లేనివాఁడవు లోకముల నెట్లుజయింపఁగలిగితివి!

హరి—అనుభవించువారు తాము కానప్పుడు పయినుండి పరుల కెన్నినీతులనైనను బోధింపవచ్చును గాని తమకే యాపదలు వచ్చినప్పు డెంతటిపండితులును ఖేదము నొందకుండజాలరు. ఎంతటి వేదాంతియైనను దేలుకుట్టినప్పు డేడువకుండునా?

కాల—అట్లయినపక్షమునఁ జైత్యవునీరు కాఱిపోవునట్లుగా నీవు కావలసినంతసే పేడువుము. మాదాసిని దీసికొని మాయింటికి నేనుబోయెదను. ఓ చంద్రమతీ! ఈమూటలను మోచుకొని నావెంట మాయింటికి రమ్ము ఏమి? కదల వేమి? (అని మూఁటలు మీఁద వేయుచున్నాఁడు)

చంద్ర—క్షణము తాళుము. నాభర్తముఖ మింకొక్కసారి కన్నులారఁ జూడనిమ్ము.

కాల—నీభర్తదెప్పుడును జూచెదుగ్రాఁతముఖమే. నడువు నడువు. (అని గెంటుచున్నాఁడు.)

లోహి—ఓబిచ్చపుబ్రాహ్మణుఁడా! బలవంతముగా మాయమ్మ నెక్కడకుఁదీసికొనిపోవుచున్నావు?

చంద్ర—ఓలోహితాస్యా! నీవు మీనాన్నగారియొద్దకుఁ బొమ్ము. నీఋణానుబంధము నాకు నేటితోఁ దీఱినది. (అని కన్నుల నీరు విడుచుచున్నది)

హరి—ఓలోహితాస్యా! ఆలిని విడిచిన పాపాత్ముఁడను నా యొద్ద కేలవచ్చెదవు? నీతల్లి వెంటనే పొమ్ము.

కాల—ఓబాలకా! నీతల్లి వెంబడినే రమ్ము. నీవును నేను కొన్న విలువలోనివాఁడవే.

హరి—ఇది యేమున్యాయము? నాభార్యను నీకమ్మఁజూపి నప్పుడు నే నీబాలకుని జెప్పలేదే. వేయుగ వెలయిచ్చి వీనినిగూడఁ గొని తల్లిబిడ్డల నేకము చేయుము.

కాల—నీ వీసుందరిని నాకమ్మినప్పు డీబాలుఁడు జట్టిలోని వాఁడు కాఁడని నాతోఁ జెప్పలేదు. అవును గొన్నప్పుడు లేగ దానితో రాదా? అట్లయినీ బాలుడును దల్లిని గొన్న నాసొత్తె యగును.

నక్ష—ఈవిషయమయి మీరిరువురును బరస్పరవివాదమేల పడియెదరు? మాగురుప్రసాదముచేత నేను ధర్మశాస్త్రము లనేకము లెఱిఁగినవాఁడను. నన్ను మధ్యస్థునిగాఁ గోరుకొన్నయెడల మీలో నెవ్వరికి నన్యాయము కలుగకుండ యథావిధిగాఁ దగవు తీర్చెదను.

హరి—నీవు నీయిష్టము వచ్చినట్లు న్యాయము తీర్పుము.

కాల—నేనును నీమధ్యవర్తిత్వమున కొప్పుకొని పుణ్యమును పాపమును నీమీఁదనే వేసెదను.

నక్ష—అట్లయినపక్షమున నాకుఁ దోచిననన్యాయమును జెప్పెదను వినుఁడు.

హరి—సావధానుల మయి యున్నాము చెప్పుము.

నక్ష—ఏధర్మశాస్త్రప్రకారముగా నే నిప్పుడీతగవు తీర్పవలెనో సందిగ్ధముగా నున్నది. సందిగ్ధమైన ధర్మశాస్త్రములను మాని నే నిప్పు డభ్యసించుచున్న వ్యాకరణశాస్త్రప్రకారముగా వ్యవహారము తీర్చెదను. వినుఁడు. ఈమె తల్లి! ఇతఁడుపిల్లఁడు. తల్లితోను పిల్లతోను కారద్వయమున్న సంబంధముచేతఁ తల్లియుఁ బిల్లఁడు నొక్కటే తండ్రిపిల్లల కట్టిసంబంధము లేకపోవుటచే నిద్దఱును వేఱు. కాఁబట్టి తల్లిని గొన్న సంబంధముచేత బిల్లవాఁడును గాలకౌశికుని సొత్తెయయినాఁడు. ఓరాజా! ధర్మాధికారినైన నాతీర్పు

నకు బద్ధుఁడ వయి మాఱుమాటాడక లోహితాస్యు నితని కిచ్చి వేయుము.

హరి—అయ్యా! వ్యవహారనిర్ణయమునకు ధర్మశాస్త్రములు ప్రమాణముకాని శబ్దశాస్త్రము కాదు.

నక్ష—నేను జెప్పినదే ధర్మశాస్త్రము ఋషులవాక్యములే ధర్మశాస్త్రములు. నేనును ఋషికుమారుఁడనే కాఁబట్టి జెప్పినది పిల్లధర్మశాస్త్రము. ఈపిల్లధర్మశాస్త్రమునుబట్టి యీపిల్లవానిని నీతని గొనిపోనిమ్ము.

కాల—ఓమునికుమారా! నీవు ధర్మశాస్త్రపారంగతుఁడవు. నాపాలిధర్మదేవతవలె వచ్చి న్యాయము చెప్పినావు. నేను నీమేలు మఱచిపోను. (అని కౌఁగిలించుకొనుచున్నాఁడు)

హరి—లోహితాస్యా! నీవు నీతల్లివెంట నీబ్రాహ్మణునితోఁ బొమ్ము.

కాల—ఓచంద్రమతీ! నాకు శివపూజాసమయ మయినది. వేగిరము నడువుము.

చంద్ర—నాప్రాణనాథుని సెల వడిగి రానిండు. ఓప్రాణేశ్వరా! (అని పాదములమీఁదఁ బడుచున్నది)

హరి—ఓప్రాణేశ్వరీ! లెమ్ము. విశ్వనాథుఁడు శీఘ్రముగా నీ దాస్యమును దొలగించి నీకు సుఖ మిచ్చునుగాక! (అని కన్నీరు నించుచున్నాఁడు)

చంద్ర—(లేచి) ఓప్రాణేశా! విధి పాపాత్ముఁడయి యిప్పుడు నాకు నీపాదసేవకూడ లేకుండఁ జేయుచున్నాఁడు. కటకటా! నిన్నెల్లుడఁ బాయ నేర్తును?

కాల—నాకావలఁ బ్రొద్దెక్కుచున్నది. నీచనువు చాలించి నడువుము.

చంద్ర—ఇదిగో! వచ్చుచున్నాను. ఇంకొక్క నిమిషము తాళుము—ఓ ప్రాణేశ్వరా! నీవు నానిమిత్తము ఇంత లేశమును జింతిల్లఁబోకుము. నన్ను మఱచిపొమ్ము; సత్యమునుమాత్రము మఱవకుము.

కాల—ఓవంచకురాలా! నీవే వేళకును గదలి రాకున్నావు! మాటలసందడిలో నన్నేమఱించి పాఱిపోవఁ జూచుచున్నావా యేమి! నేను నీమాయలకు మోసపోవువాఁడను గాను. పద పద. (అని లాగుచున్నాఁడు)

చంద్ర—ప్రాణేశ్వరా! పోయి వచ్చెదను. (అని రెండడుగులు నడిచి వెనుక తిరిగి చూచి) నాకు నడువఁ గాళ్ళు రాకున్నవి; హృదయము కొట్టుకొనుచున్నది. (అని తిరిగితిరిగి చూచుచు లోహితాస్యునితో మెల్లగ నడుచుచున్నది)

కాల—ఓదాసీ! నీ పెండ్లినడక లింకఁ గట్టిపెట్టి వేగిరము నడువుము. (అని నడుచుచున్నాఁడు)

నక్ష—ఓరాజా! బ్రాహ్మణుఁడుపోవుచున్నాఁడు. సొమ్ము తెచ్చుకోవలెను. నీవు మొగము వ్రేలవేసికొని నిలువఁబడక నాముందు నడువుము.

హరి—(కన్నీరు నించుచు) నాపాలిఁటి భాగ్యదేవతా! నా సామ్రాజ్యలక్ష్మీ!

నక్ష—ఏమి నామాట వినిపించుకోవేమి? బ్రాహ్మణుఁడు దాటిపోకుండ శీఘ్రముగా ముందు నడువుము.

హరి—నీతోడ నే నేల రావలెను? నీవు పోయి నీధనము తెచ్చుకొమ్ము.

నక్ష—ఇప్పుడు నీ వొప్పగించునది నాబత్తెపుసొమ్ము. నిన్ను విడిచిపెట్టెదుపక్షమున నింక నాగురువుగారిబుణ మెవ్వఁడు తీర్చెదరు? నాముందర నీవంచనలుమాని శీఘ్రముగా నడువుము.

హరి—ఇది యేమి యన్యాయము ? రెండుసువర్ణములిత్తురు మూడుసువర్ణములిత్తురు గాని యింతసొమ్మెవ్వరైన బత్తెమిత్తురా? పరులువిన్న నవ్వుదురు. ఈమాటలు మఱి యెక్కడను బలుకక యీసొమ్ము నీగురువు ఋణముక్రిందఁ గైకొమ్ము.

నక్ష—ఓరాజా! నీవు మాటలచేత నన్ను బెదరించి మోసపుచ్చఁ జూచుచున్నావు, నీమాటలకుజడిసి చేతఁబడినసొమ్ము విడుచుటకు నేనంత తెలివిమాలినవాఁడను గాను,అల్పసంతుష్టుఁడనుమంచివాఁడనుగనుక నేనీయల్పధనమునకొప్పుకున్నాను. ఎండవానలకు సహించి వేళపట్టున నన్నము గానక నీవెంట వనములు దూఱి పర్వతము లెక్కి, నదులుదాఁటి, జపతపస్స్వాధ్యాయములుకట్టిపెట్టి పాడుగుళ్ళలోను జెట్లనీడను శయనించి, పడరానిపాట్లుపడియు నిన్నాయాసపెట్టక యూరకున్నాను. నీవు నామంచితనము లేశమయినను గని పెట్టలేకపోయినావు. “అసంతుష్టాద్విజానష్టా” యన్న నీతినిబట్టి దొరికినదానితోనే తృప్తిపొందెడు నన్ను రవ్వచేయక విశ్వామిత్రుం డిప్పుడైనను సరే నా సొమ్ము నా కిమ్ము.

హరి—నీవు గురువుకొఱ కష్టపడితివి గాని నా నిమిత్తముకాదు. పరదేశులకుఁ బాడుగుళ్ళను జెట్లనీడలును గాక పట్టెమంచములును బట్టుపరుపులు దొరకునా? నామాట విని—

నక్ష—నీ విఁక వేయి చెప్పినను నేను నీమాట వినను. నా ప్రాణములైనను విడిచెదనుగాని చేతఁ జిక్కిన యీధనమును మాత్రము నేను విడువను. నాతల నఱికి బ్రహ్మహత్యాపుణ్యము కట్టుకొని మఱి యీధనమును గైకొమ్ము. ఓకాలకౌశికా! నీవు వచ్చి యీయాపత్సమయమున నడ్డుపడి నాప్రాణము నిలుపవలెను.

కాల—(వెనుకకువచ్చి) ఓమునికుమారా! నీ కేమి ప్రాణాంతము వచ్చినది?

నక్ష—ఈరాజు నిన్నన్యాయము చేయదలఁచినట్లే నాబత్తెము నియ్యక నాకన్యాయము చేయఁ జూచుచున్నాఁడు. ఇందులో నీవు నాకు సహాయుఁడవై నీవిచ్చెదుసొమ్ము ముందుగా నాబత్తెముక్రింద నిప్పింపవలయును. నేను మాగురువునిమిత్తము శ్రమపడితిని గాని తననిమిత్తమయి కాదఁట!

కాల—ఓరాజా! న్యాయము తప్పనివాఁడవని పేరుపొందిన నీకిప్పు డీదుర్బుద్ధియేలపుట్టినది? నిన్నాశ్రయించిన యీదారిద్ర్య దేవత యిప్పుడు నిన్నవివేకిని జేయుచున్నదాయేమి? ఇఁక దగవు మాలినపట్టుపట్టక యీవిత్త మీతని బత్తెమునకు విడిచిపెట్టుము. అడవులలోఁ బ్రయాసపడి యింతకాలము నీవెంటఁ దిరుగుట కీతఁడు నీబంటు కాఁడు.

హరి—(తనలో) ఇప్పుడు వీరిద్దఱు నేకమయి యన్యాయ మున కొడిగట్టుచున్నారు. వీరిలో నొక్కరును ధర్మపాశములకు బద్ధులగువారు కారు. వృథావాగ్వాదము మాని పుణ్యమును బాప మును వీరిమీఁదనే పెట్టెదను. (ప్రకాశముగా) ఓప్రబుద్ధులారా! మీరిరువురును బ్రాహ్మణోత్తములు. దైవముఖముచూచి మీకు న్యాయమని తోఁచినట్లు విధింపుఁడు. మీ యాజ్ఞకు నేను బద్ధుడ నయ్యెదను.

కాల—ఈప్రకారముగా న్యాయమునకు రమ్ము. ఈవిత్త మీతని బత్తెమునకు వదలివేసి యీతని గురుఋణమును నీవు మరలఁ దీర్పవలసినదే.

నక్ష—ఓహో! ఏమి యీన్యాయము! భూలోకములో ధర్మ దేవతయే యీబ్రాహ్మణరూపమున నవతరించినది! ఓహరిశ్చంద్రా! నీవింకను మాగురుఋణము తీర్పవలసియేయున్నది. ఆవిత్త మేలాగున సమర్పించెదవో చెప్పు.

హరి—ఓ వటు శిఖామణీ! నావద్ద నీవెఱుఁగని విత్తమేమున్నది? దీనిని నీయధీనము చేసికొని నీమనస్సువచ్చినవారికి విక్రయించుకొమ్ము.

నక్ష—మంచిది నావెంట రమ్ము. నేను గోరువిత్తమిచ్చి నిన్నెవ్వఁగులీనుఁ డెవ్వఁడును గొనకపోయిన నేనేమి చేయుదును?

హరి—అగ్రవర్ణములవలన నీధనము రాకపోయినయెడల, నీవప్పుడు నన్ను గడజాతి మాలవానికయిన విక్రయించి నీసొమ్ము రాఁబట్టుకోవచ్చును. నేను చండాలునికొలువైనను సంతోష పూర్వకముగానే చేసెదను.

నక్ష—ఓసత్యహరిశ్చంద్రా! నీ వన్నమాట తిరుగఁగూడదు. నావెంట రమ్ము. (అని చేతికి త్రాడుగట్టి వెంటఁ గొని పోవుచున్నాఁడు)

హరి—ఓభూసురోత్తమా! నన్నెక్కడకుఁ గొనిపోయెదవు? ఇక్కడనే విక్రయించుము.

నక్ష:—

సీ. ఆడినమాట దాసణుమాత్రమును దాట
నట్టిధర్మాత్ముఁ డీయలఘుగుణుఁడు
పృథ్వీతలం బెల్లఁ దృణకల్పముగ దాన
మిచ్చిననెఱదాత యీనృపుండు
బాహులబలిమిని ప్రతిద్వీపములు గెల్చి
యేలినశూరుఁ డీయింద్రనిభుడు
నడిరేయి బేతాళు నడవిలో నెక్కటిఁ
దునిమినవీరుఁ డీఘనభుజుండు
గీ. బ్రాహ్మసురేంద్రులార! మహీంద్రచంద్రులార!
వైశ్యవరులార! చగణజప్రవరులార!

విక్రయించెద నేఁ గోరువిత్తమిచ్చి
వీనిఁ గొనరయ్య మీరలు వేగవచ్చి. 26

నే నెంతపిలిచినను బేరు లెవ్వరును రాకున్నారు. బదపద. మాలవాఁడశేఁ గొనిపోయి పంచముసకే నిన్ను విక్రయించెదను. (అని లాగుచున్నాఁడు)

హరి—అర్థప్రాణములు నీయధీనము చేసిన నన్ను నీచిత్తము వచ్చినట్లు చేయుము. (ఇద్దఱు నిష్క్రమించుచున్నారు)

చంద్ర—(తనలో) అయ్యో! నాప్రాణనాథుఁడు దాటిపోవుచున్నాఁడు. అతనిని జూచెడు భాగ్య మీ కన్నులకిఁక కలుగునో లేదో.

కాల—ఓకాంతా! అప్పుడు మాయింటికి వచ్చినాము. నా భార్యమిక్కిలి దొడ్డయిల్లాలు. ఆమెయెడల నీవు భయభక్తులు కలిగి నమ్రతతో నడుచుకోవలెను. ఒకానొకప్పుడామె నామీఁద గోపపడి నన్నుఁ గొట్టినను దిట్టినను గూడ నేనుసహితము మాఱు మాటాడక యోర్చుకొని పులినిజూచిన మేఁకపిల్లవలె నొదిగియుందును. తలుపుతీయుమని నాభార్యను బిలిచెదను. ఆమె కోపముఖము చూచి నీవు భయపడఁబోకుు. ఆమెరూప మెట్టిదయినను హృదయము మిక్కిలి చల్లనిది—ఓసీ! తలుపు తలుపు తలుపు తీయుము.

[అప్పుడు తలుపు తీసికొని కలహకంటకి ప్రవేశించుచున్నది]

చంద్ర—(తనలో) ఓహో! పిల్లికన్నులును జింపితలయును గండుముఖమును గలిగి వికృతరూపముతో నీమె పెనుభూతమువలెనున్నదే! హా దైవమా! నేనెటువంటి రాక్షసికి సేవ చేయవలసి వచ్చినది! ఈమె హృదయముకూడ రూపమువలె నుండకపోయినయెడల నేను గొంత ధన్యురాల నయ్యెదను.

కల—(నిమిషము తేఱిపాఱఁజూచి) ఓచండాలుఁడా! పట్టపగలు నిర్భయముగా నీవీజవ్వనిని నాయింటికేల తెచ్చినావురా?

నిమిషమడచిపడకుండ నిలువుము. నీకండక్రొవ్వారిగించెదను. (అని క్రింద నుమియు చున్నది)

కాల—ఓప్రాణేశ్వరీ! కొంతశాంతత వహించి నామాట శాంతముగా వినుము. నే నీమద్దరాలిని.

కల—ఓరి పాపాత్ముఁడా! నీమాటకూడవినవలెనుగా? చచ్చినట్టు పడియుండక నీ వింకను నామాటకు మాఱుమాట చెప్పుచున్నావు? నన్నివలెనుగాఁ జూచుచున్నావు? నాలుగుదినములనుండి దెబ్బలు లేకపోయినంతమాత్రముచేతనే నేను నీపాలిఁటి యమకాల మృత్యుదేవత నన్నమాట మఱచిపోయినావా? కానిమ్ము. నే నిప్పుడ నీకు బుద్ధివచ్చునట్లు చేసెదను. (అని మగనిమీఁద పడు చున్నది)

చంద్ర—(తనలో) అయ్యో! ఈదంపతు లిప్పుడు ఘోర యుద్ధమునకు డీకొనుచున్నారు. ఈమె కోపావేశముచేతఁ దా నబల యగుట మఱచి పురుషునిమీఁదికే కయ్యమునకుఁ గాలు ద్రవ్వు చున్నది. నేను వారింపఁ బ్రయత్నింతునా?

కాల—ఓప్రాణేశ్వరీ! నీకు మ్రొక్కెదను. నానేరము మన్నించి నేఁటికి నీదాసుని నన్ను విడువుము.

కల—నీవీప్రకారముగాఁ జేసిననేర మొప్పుకొన్నతరువాతఁ గూడ నిన్ను విడిచెద ననుకొన్నావా? నేను గలహకంటకిని గాని మఱి యెవ్వతెనుగాను. బిచ్చపు బ్రాహ్మణుఁడవు నీవెంత? నాపేరు చెప్పిన, ఈవీధినుండు పురుషులందఱును జడిసెదరు.

(అని జుట్టుపట్టుకొనివంచి గుద్దుచున్నది.)

కాల—ఓపుణ్యాత్మురాలా! ఇఁక నే నెప్పుడును నీమాట కెదురాడను. నేను నాతల్లి కేక పుత్త్రుఁడను. నాయందు దయ లేక పోయినను వృద్ధురా లయిన నాజననినైనను గరుణించి నాకుఁ

బ్రాణదానమును చేసి ముసలిదానికిఁ బుత్రభిక్ష పెట్టుము. పిడుగుల వలెఁ బడుచున్న నీముష్టిఘాతములకు నేను దాళలేను (అని గడ్డము పట్టుకొను చున్నాఁడు.)

కల—ఓరీ నీచేతులు కాలిపోను! నాదౌడలు నొక్కుచున్నావేమిరా? (అని రెండుచేతులతోను ముఖము బరుకుచున్నది)

చంద్ర—అమ్మా! నామాటలు విని కోపము శాంతించుకొమ్ము. (తనలో) ఈ సంకుల సమరములో నామాటలే యీమె చెవిసోకకున్నవి. మే మాఁకొండమీఁద మొన్నఁ జూచిన పంచధారలవలెనే గోళ్లు తగిలి యీయన ముఖమునుండి యనుదు నెత్తురు టేఱులు పాఱుచున్నవి. ఏమిచేయుదును? నాదేహము కంప మెత్తుచున్నది.

కాల—(తనలో) నాముఖ మంతయు మండుచున్నది. ఈమె నఖములు వజ్రనఖము లయి కామదేవుని పంచాయుధములలోయున నా కాయము గాయములు చేయుచున్నవి. కొంచెము సేపు వాని వాడిమి వ్యర్థపఱిచెదను. (అని రెండుచేతులును గట్టిగా బట్టుకొనుచున్నాఁడు)

కల—(గిల్లుటకుఁ జేతఁగాక సిప్పతొక్కిన కోఁతివలె గంతులు వేయుచు పెద్దపెట్టున నేడ్చుచు) ఓరి పరమచండాలుఁడా! నీ చేతులు పడిపోను! ఓరిపాపీ! నీబలము మండిపోను! తాటిచెట్టులాగున నాఁడు దానిమీఁదఁ బడి యేడిపించెద వేమిరా? (అని మఱింత యేడ్చుచున్నది)

చంద్ర—(సమీపమునకుఁ బోయి) అయ్యా! నా ప్రార్థన విని యీమెచేతులు విడువుము.—అమ్మా! మగనితోఁ గలహించుట పతివ్రతలకు ధర్మముగాదు. ఒకవేళఁ బురుషులయందు దోషమున్నను మనము సహించుకొని రావలెను. పూర్వమునసూయయు లోపాముద్రయుఁ బతిభక్తిచేతనే కాదా నిరుపమాన మైనమహిమ

బొంది సుందరులలో నెల్లను బేరుపొందిరి? భార్యాభర్తలు పరులు నవ్వునట్లుగాఁ గలహాము లాడక యెప్పుడును క్షీరోదక న్యాయమునఁ గలసి మెలసియుండవలెను.

కాల—ఓచంద్రమతీ! నీవుపదేశించిన నీతి సర్వజనాదర ణీయముగా నున్నది. నే నిప్పుడు చేతులు విడిచిపెట్టెదను. నీవెప్పుడును మాయింటనుండి మగనిని గొట్టవలదని సదా యీమె కుప దేశించుచుండుము. (అని చేతులు వదలుచున్నాఁడు.)

కల—ఈమిటారి నిప్పుడు మనయింటికిఁ దెచ్చుటయే కాక సదా యీమెను మనయింట నుంచుటకుఁగూడఁదలచుకొన్నావురా:- ఓసికుత్సితులారా! నీమాటలకు నాకు సంతోషము గుచున్నది. ఈపతి వ్రతాధర్మములు నాకు నీకంటెను బదిరెట్లెక్కువ తెలియును. నీ నీతులింతటితోఁ జాలింపుము. నాకు ధర్మము లుపదేశింపుమని ప్రార్థనచేసి నిన్నిచ్చటి కెవ్వరు పిలుచుకొనివచ్చినారు? నీవు దుర్బోధ చేసినంతమాత్రమున చేతనే నీతని నాజ్ఞ పెట్టక మనసు వచ్చినట్లు తిరుగనిచ్చెదనుకొన్నావా ? వేగిరపడకు నామాట కెప్పుడు మాఱుపలుక వెఱచుచుండెడు నాపెనిమిటి భయము పోఁగొట్టి బుద్ధి చెఱుచుచున్న నీపాపఫలమును భవింతువుగాని నిమిష మోపిక పెట్టుము. (అని మగనివంకఁదిరిగి) ఊరిదానిచేత నన్నీరీతిగా గానిమాటలనిపించుటకే యీముత్తురాలిని నాయింటికిఁ దెచ్చినావా? (అని పీడినకొప్పు సవరించుకొని నడుము బిగించుచున్నది.)

కాల—ఓప్రాణేశ్వరీ! ఆగ్రహము మరలఁ దెచ్చుకోకు. నేను నీకు భృత్యుఁడనై యుండెదను. ఈపడుచును బుత్రిసహితముగాఁ నీకు దాసినిగాఁ గొనివచ్చినాను.

కల—(మగనిని కౌఁగిలించుకొని) ఓప్రాణనాథా! ఈమాట మొదటనే చెప్పలేకపోయినావా? అప్పుడే చెప్పియుండినయెడల,

నీముఖమునకు నీబాలచంద్ర రేఖలు పడియుండవలెనే! పోయినది పోనిమ్ము. నేనిఁక శాంతురాలనయ్యెదను. దీర్ఘక్రోధ మెవ్వారికిఁ గూడదు.

కాల—ఓప్రాణేశ్వరీ! నీవప్పుడు నన్ను మాటాడ నిచ్చితివా?

కల—ఇప్పుడును మాటలాడనిచ్చెదను. ఊరకొందును. ఓముద్దరాలా! ఇటురమ్ము నీ వీవరకు సంప్రభాష మెఱుఁగవు. నామాట వినఁబడినఁ బొరుగువా రెవ్వరును వీధిలోనికి రారు. ఆమాట యటుండనిచ్చి నీవు చేయవలసినపనులు వినుము. నీవు ప్రతిదినమును జాముపొద్దుండఁగా లేచి ప్రాచిపనులు తీరిచి తెల్లవాఱునప్పటికి నాకోలెన్నుపని రావలెను. సూర్యోదయము మొదలుకొని సూర్యాస్తమానమువఱకును జేయవలసినపనులన్నియు నీ కాలోచించి తరువాతఁ జెప్పెదను. ఇట్టిరీతిని సూర్యాస్తమానముతోడ నీదాస్యము ముగియునని సంతోషింపకుమా. రాత్రిపదిగడియలకు మేము పాన్పుచేరినతరువాత మాకాళ్ళుపట్టి మమ్ము నిద్రపుచ్చవలయును నీ కేదో పని కల్పించి యెప్పటికప్పుడేదో చెప్పుచుండెదను. నీకొడుకడవులకుఁ బోయి యనుదినము తోడిబాలురతోడ సమిధలును బుష్పములును ఫలములును బత్రములును గొని తెచ్చుచుండవలెను.— మనవీధి నెవ్వఁడో మాలవాఁడు వచ్చుచున్నాఁడు. లోపలికిరా. నీపని యంతయు లోపల వివరముగాఁ జెప్పెదను.—ఓరి చండాలుఁడా! దగ్గఱగా వచ్చుచున్నావేమిరా? ఆగు. ఎవఁడవురా నీవు?

[అప్పుడు వీరబాహువు ప్రవేశించుచున్నాఁడు]

వీర— నేను వీరబాహుఁడను. వేగిరము లోపలికిఁ బొండి నేను పోవలెను.

కల—రండిరండి—మమ్ము లోపలికిబోనిమ్ము. ముఱికి పాతలును గల్లుపాయయు దోలుముక్కలును జూచుకొని యేమి పొంగిపడుచున్నావురా? (అందఱును లోపలికిఁ బోవుచున్నారు.)

వీర—(నిలువబడి తనలో) అయ్యో! నక్షత్రకుఁడును హరిశ్చంద్రుఁడును దామింతలోనే యీచోటుఁ బాసియెక్కడకుఁబోయినారో! అతఁడు హరిశ్చంద్రుడన్న వార్త యీపట్టణమేలెడు రాజునకుఁ దెలిసినపక్షమునఁ గోరినధన మిచ్చి యతఁడు హరిశ్చంద్రుని విడిపించును. అటువంటి వైపరీత్యము పుట్టకమునుపే నేను వారిని గలిసికొని విశ్వామిత్రుఁడు నాకిచ్చినధనముతో హరిశ్చంద్రుని వేగికము కొనవలెను. అతఁడు నాచేతఁ జిక్కినా, విశ్వామిత్రుఁడు నాతోఁ జెప్పినదంతయుఁ జేసి యాతనిని బాధపెట్టెదను. (అని పయివంకఁజూచి) అదిగో వారీవంకనే వచ్చుచున్నారు.

[అప్పుడు నక్షత్రకుఁడును హరిశ్చంద్రుడును మరలఁ బ్రవేశించుచున్నారు.]

నక్ష—ఏవాడను దిరిగినను నిన్నెవ్వరును గొనకున్నారు. దైవము నిన్ను మాలవానికే దాసుఁడవు కమ్మని వ్రాసెనుగాఁబోలును! మాలగూడె మీాసమీాపముననేయున్నఁదట! రమ్ము.

హరి—విధి నన్నేమి చేయఁదలఁచుకొన్నాఁడో యట్లు కాకమానదు. ఇక్కడ నొక్కసారి కేక వేయుము. (తనలో) నామనస్సున కారాటము హెచ్చుచున్నది.

నక్ష:—

గీ. సత్య మెప్పుడుఁ దప్పని సజ్జనుండు
పదువురను మించి పనిచేయు బాహుబలుఁడు
వీని నిప్పుడు నేఁ జెప్పువెల యొసంగి
వచ్చి కొనరయ్య వేవేగఁ బౌరులార!

హరి——అయ్యో! ఈపగ లెంతదీర్ఘముగానున్నది! నేటిదినము సూర్యాస్తమానమే లేనట్టున్నదే! ఈ దినము సూర్యుఁడు గ్రుంకఁడు. ఆహా! ఏమి యీవింత! ఎప్పుడును వెలుతురునే కోరుచుండెడు నేను నేఁడు చీఁకటిని గోరుచున్నాను!

మ. ధరఁ బ్రేమాస్పదులై పవారలు కదుర్ దవ్వైనచోఁ జాల సుం
దరమూవస్తువుకూడఁ జిత్తమున కెన్నందా నసహ్యంబగున్
గరముం జల్లనిపండు వెన్నెలలునుం గల్గించు సంతాపమున్
బెరుఁగం జేయని దేది దుఃఖమును బృద్ధిన్ గష్టకాలంబునన్

ఈ మనస్తాపమున కంతకును నా ప్రాణేశ్వరియే కారణము.

ఉ. ఇంతిరో! నీవు చెంత వసియించిన నెండయు వెన్నెలయ్యె; న
త్యంత సుగాన మయ్యెను మదాత్మకు నీదుగళస్వనంబు; నీ
వింత యొసంగినట్టిఫలమెల్ల సుధాసమ మయ్యె నప్డు; నా
కెంతయు నింద్రభోగసుఖ మిచ్చెను వింతగ నీదుస్పర్శయున్.

వీర——(సమీపించి) ఓ బ్రాహ్మణోత్తమా! నిలువునిలువు. నేను వచ్చుచున్నాఁడను.

నక్ష——నీ వెవఁడవు?

వీర——నేను వీరబాహుఁ డనుమాతంగుఁడను. నీవమ్మఁ జూపుచున్న యీతనిని గొనుటకయి వచ్చినాను. నీ కెంతధనము కావలెనో చెప్పుము.

నక్ష——నా కేనుఁగుమీఁద నెక్కి రత్న మెగమీటినంత మొత్తుధనము కుప్పవోసితివా, యీరాజును నీకు విక్రయించెదను.

వీర——ఈరా జేమిపనులు చేయును?

నక్ష——అన్నిపనులును జేయును-ఓ రాజా! నీ వేమేమిపనులు చేయగలవో చెప్పు.

హరి——ఈతడు చెప్పిన న్యాయమయిన పనుల నన్నిఁటిని జేసెదను.

నక్ష—మఱియేపనులను జేయవా?

హరి—నామనస్సునకు మంచివి కావని బోధించుపనులను నే నెట్లు చేయఁగలను?

వీర—ఓవిప్రోత్తమా! ఇతఁ డేమనుచున్నాఁడో వింటివా! అప్పుడే యితఁడు నేనుజెప్పినపనుల నన్నిటిని జేయుననుచున్నాఁడు. తన మనస్సునకు నచ్చినపనుల మాత్రమే చేయునఁట! ఇంతధన మిచ్చి కొని యిట్టిసేవకుని నే నేమి చేసుకోను?

నక్ష—ఓరాజా! రాఁగ రాఁగ వచ్చినబేరమును నీవిప్పుడు చెడఁగొట్టుచున్నావు. నన్నిట్లు చిక్కులు పెట్టి చంపుటకన్న ఋణము తీర్ప నిష్టము లేదనియే చెప్పరాదా?

హరి—సత్యము తప్పిన ధర్మహానివచ్చునని ధర్మహానినిమిత్త మమ్ముడు పోవుచున్న నే నితని నిమిత్తము ధర్మవిరుద్ధము లయిన పనులు చేయుదునా? ఈతఁడు తగవుకుంజాలి యెవ్వరితల యయినఁ బగులగొట్టుమన్నఁ గొట్టుదునా? ఎవ్వరిసొత్తయిన దొంగిలించుమన్న దొంగిలి తెత్తునా?

వీర—అట్టి ధర్మబాహ్యములయినపనులు నే నెప్పుడును జెప్పను.

హరి—చెప్పకపోయినయెడల, నీయాజ్ఞలనన్నిటిని నేను శిరసావహించి చేసెదను.

వీర—నీవు మఱి యేమి కోరికలు కోరెదవో యిప్పుడే చెప్పుము. నీవు చెప్పెడిది నా కంగీకారమయినయెడల నిన్ను గొనెదను; లేదా, మానుకొనెదను.

హరి—నే నింకొక్క కోరిక కోరవలసి యున్నది. నేను స్వహస్తపాకముచేసికొని తినుచు దూరముగా నుండి నీసేవచేయుట కంగీకరింపవలయును. ఇంతకన్న వేఱుకోరికలు లేవు.

వీర—ఓ బాపనయ్యా! నేనీతఁడు చెప్పినదాని కంగీకరించితిని గాని నా మనస్సు నొక్కసంశయముమాత్రము బాధించుచున్నది. ఈతఁడాలుబిడ్డలు లేని యేకాకి. ఈతని నెట్లు నమ్మవచ్చును? ఉన్నట్టే యుండి యేయర్ధరాత్రి వేళనో యీతఁడు నన్నే మతించి పాఱిపోయిన నేది దిక్కు? అప్పుడు నాధనము నాకిచ్చుట కెవ్వరయినఁ బూట పడువారున్నారా?

నక్ష—ఓ మాతంగపుంగవా! నీవట్టిసందేహము పెట్టుకోవల సిన పనిలేదు. దానమిచ్చిన ధనమును దీర్చుటకే భార్యాపుత్రులను బోఁగొట్టుకొని యేకాకియై యిట్టిదురుములు బడుచున్నయీతఁడు నీవద్ద బుచ్చుకొన్నధన మపహరించి పాఱిపోవఁజూచునా? ఇట్టిపనికిమాలిన శంకలు మాని నీవీతనిని విశ్వసింపవచ్చును. ఒక వేళ నితఁడు మోసము చేసి నీధనమపహరించి పారిపోవునంతటి వైపరీత్యమే పుట్టినపక్షమున నీ ధనము నీకు మరల నిచ్చివేయుటకు నేను బూటపడెదను.

హరి—ఓ మాతంగపుంగవా! నే నొక్కమాట చెప్పెదను వినుము. సత్యపరిపాలనము నిమిత్తమే రాజ్యమంతయు విడిచి అర ణ్యములపాలయి, భార్యాపుత్రులనుబోఁగొట్టుకొని, ఆత్మవిక్రయము నకు సహితము లోఁబడినాను. నీవద్ద భయభక్తులతో గొలువు చేసె దనని చెప్పుచున్నాను. కాఁబట్టి నాసత్యవాక్యమునందే గౌరవముంచి కోరినధన మీవిప్రకుమారున కిచ్చి పంపి వేయుము.

వీర—ఇప్పుడు నీమీఁద నాకు విశ్వాసము కలిగినది. ఇఁక నాకర్థభయములేదు.- ఓబ్రాహ్మణోత్తమా! నా వెంట మాపల్లెకు రమ్ము. నీవిత్తమిచ్చెదను.

నక్ష—ఇదిగో వచ్చుచున్నాను. హరిశ్చంద్రా! ముందు నడు వుము.

హరి—నడుచుచున్నాను—ఓవీరబాహూ! నేను నీయొద్దఁ జేయవలసినపని యేమి?

వీర—నే నీయూరి ప్రేతభూమికధికారిని. నేఁడు మొదలుకొని నాయాజ్ఞచేత నాయధికారమును నీవు వహించి, అహోరాత్రము లందుఁ గనిపెట్టియుండవలెను. అక్కడ కాల్చుట కెవ్వరు శవమును దెచ్చినను కాటికట్నము మొకమాడ పుచ్చుకొనక దహనము చేయ నీయఁగూడదు. నీయాజ్ఞ చెల్లుటకయి యిదిగో నీకు నాముద్రగుదియ నిచ్చుచున్నాను. (అని తనచేతికట్టువిచ్చి) నీకిప్పుడు వీరదాసుఁడను పేరిచ్చుచున్నాను. నేఁటినుండి నీవీపేరితో స్మశానవాటికయందు రాత్రిందివములు మిక్కిలి జాగరూకుఁడవయి యుండవలెను. ఈ కల్లుపంటిని నావెంటఁ గొని తెమ్ము. (అని కల్లుకుండ నిచ్చుచున్నాడు)

హరి—మీరు చెప్పినపని యెల్లను జేసెదను. (అని కల్లుపంటి పట్టుకొని నడుచుచున్నాఁడు)

వీర—ఓవీరదాసా! వేగిరము రమ్ము.

(అందరు నిష్క్రమించుచున్నారు)

పంచమాంకము

రంగము—స్మశానవాటిక

[వీరదాసుఁడును, తదనుచరుఁడగు మధుదాసుఁడును ప్రవేశించుచున్నారు]

మధు—ఓమహారాజా! దివ్యభవనములలో సంగీతారావములకానందించు చెవులతోఁ బిత్రువనములలో సృగాలారావము

లాలకించుచు, ఏనుఁగులను నడిపిన చేతులతోఁ బీనుఁగులను నడుపుచు, వీరదాసను పేరున మాలవాడలో నీవిప్పు డెంతకష్టపడవలసి వచ్చినది? ఇన్నికష్టము లనుభవించుచున్నను నీవు నిశ్చింతుఁడవై యుండుట చూడఁగా నాకాశ్చర్య మగుచున్నది.

వీర—ఓమధుదాసా! స్వామికార్య పరాయత్తచిత్తుఁడనయి కష్టములు మఱచియున్న నాకిప్పుడు పూర్వకష్టములను స్మరణకుఁ దెచ్చి దుఃఖము పుట్టింపకుము. అన్నికష్టములు వచ్చినను, వాని నన్నిటిని మఱపించుటకయి యాపదలయందు సహితము సత్యము విడువలేదన్న సంతోష మొక్కటే నాకుఁ జాలును. ఈసంతోషములో నాకేదుఃఖములును దోఁచవు. అయినను మానుషప్రకృతి యగుటచేత వెనుకటివిపత్తులు దలఁపునకు వచ్చినప్పుడుమాత్రము దుఃఖమాఁగదు. నీమాటలచేత నాదురవస్థ యిప్పుడు నాకుఁ దలఁపునకు వచ్చుచున్నది.

ఉ. నేనిఁట గాటికాపరికి నీచపుభృత్యుఁడనైతి నక్కటా!
తానును దాసి యయ్యె వసుధాసుర ధూర్తునియింటభార్యయున్;
భానుసమాన తేజుఁ డగుపట్టియు సేవకుఁ డయ్యె; నయ్యయో!
నే నెటు దుఃఖ మాపుకొన నేరుతు నిన్నియుఁ జిత్తమేపగన్? 1

(అని కన్నీరు విడుచుచున్నాఁడు)

మధు—ఓరాజేంద్రా! శోకమడచుకొమ్ము. ఆవంక నెవ్వరో మన సుంకమియ్యకయే దహనము నిమిత్తమై శవమును దింపినట్టున్నారు. పడమటికడను జూడుము.

వీర—స్వామికార్యము పేరుచెప్పఁగానే నాదుఃఖమంతయుఁ బాఱిపోయినది. మన మక్కడకుఁ బోయి కాటిహూక లియ్యక మనలను వంచింప నెంచిన యావంచకుల నదలింతము. (అని నిక్కిచూచి) ఇప్పుడు తెలిసినది. అది పశుకళేబరము కాని మనుష్యకళే

బరము కాదు. పశ్చిమమున వాలుచున్న సూర్యుని కిరణములచేత మనకన్నులు మిఱుమిట్లు గొని యీదిక్కున నున్నవానిని దిన్నగాఁ గానకున్నవి. ఎండకుఁ జేయడ్డము పెట్టుకొని యిప్పుడావంకఁ జూడుము.

మధు—(చూచి) అవు నవును. అది నేఁటి ప్రాతఃకాలమునఁ జచ్చినధేనువుయొక్క కళేబరము. ఆమొండెమును లాగుచున్న కుక్కలను జూచి మనుష్యులని భ్రమపడినాను.

వీర—అట్టిభ్రమ మొదట నాకును గలిగినది. ఆశునకములు మోము లెత్తుకొని మొఱుఁగుచు నొకదానితో నొకటి యెట్లు కలహించుచున్నవో చూడు.

మధు—అట్లు పోరుచున్న వొక్కకుక్కలు మాత్రమే కావు. రాజ్యభాగమునిమిత్తమయి యుద్ధముచేయు వీరభటులవలెనే మాంసభాగమునిమిత్తమయియాకాశమున కెగసి కాకులును యుద్ధము చేయుచున్నవి.

వీర—వట్టియఱుపులే కాని కాకులలోఁ గొట్లాటలంతగాలేవు.

చ. మనుజుల కైకమత్యమును మన్నన నేరుపు చున్నవో యనన్
గనుఁగొను మా మహీజములఁ గాకులగుంపులు కూడియొండొరుల్
ఘనమతిఁ బిల్చుచున్ బిశితఖండము లల్లన నారగించెడున్
దునుకలు కాళ్ళక్రింద నిడి తోటిపుటంబులఁజించి చీల్చుచున్. 2

మధు—అవి యట్లే యున్నవి. రెండును ద్విజాతులేయైనను గాకుల కున్న యైకమత్యము గ్రద్దలకుఁ గానరాకున్నది. అవి నోరెత్తి యొకదాని నొకటి పిలిచిన పాపమునఁ బోకున్నవి.

వీర—ఆగ్రద్దలను నిపుణముగాఁ గనిపెట్టుము.

ఉ. గ్రద్దలు కొన్ని చంచువులఁ గట్టిగ మాంసము లంగి మెక్కఁగాఁ
దద్దయు మండలాకృతిని దవ్వుల మింటఁ బరిభ్రమించుచున్

గ్రద్దలు కొన్ని చూచి తమకంబున నోళ్ళను విప్పి అక్కలక్
బెద్దయుఁ జాచి వేఁదిగెడు భీమఁగుమీఁదికిఁ జూడు మాదెసన్

మధు—ఇట్లు మనము మాటాడుచుండఁగానే సమస్తవస్తువులు నెఱ్ఱఁబడుచున్నవి. ఆకాశమునుండి మేఘములు రక్తవర్షము కురియుచున్నవా యేమి?

వీర—ఓయీ! నీ విప్పుడు సాయంకాల మగుచున్నదన్న మాట మఱచిపోయినావు. సూర్యుఁడు తనకిరణముల వేఁడిమిని బోఁగొట్టుకొని శాంతమూర్తియయి పశ్చిమమునఁ గ్రుంకఁబోవుచున్నాఁడు. నీ విప్పుడు చూచినది సంధ్యారాగముగాని రక్తవర్షము కాదు. ఇప్పుడు సూర్యుఁ డెంత మనోహరముగా నున్నాఁడో చూచినావా?

క. అమ్మార్తాండుఁడు చేరఁగనుఁ
గొమ్మమహాల్రగ మొక్కటుప్పగ నత్యం
తమ్ముఁ జిగిర్చిన యెఱ్ఱని
క్రొమ్మామిడిగున్న నంటి కోమరు వహించెన్. 4

కాలుక్రమ్ముకొనుచున్న యీకటికచీఁకట్లు పల్లవభక్షణాపేక్షచేతఁ జనుదెంచుచున్న కోయిలగుంపులవలె నున్నవి.

మధు—నాదృష్టికెఱ్ఱనైన యీసూర్యబింబము మండుచున్న నిప్పుగాను, చీఁకట్లు దానినుండి పొగలుగాను, నక్షత్రములందుండి లేచిన మిణుఁగురులుగాను, పొడకట్టుచున్నవి.

వీర—కాటికాపరివాఁడవగుటచే నీమనస్సెప్పుడును చితులమీఁదను, శవములమీఁదను, మంటలమీఁదనే యుండును. అందుచేత నీకుసర్వము కాష్ఠమయముగానే తోఁచుట యాశ్చర్యము కాదు. ఆహా! మనము చూచుచుండఁగానే యెంతలో గాఢాంధకారము వ్యాపించి కన్నులు నిరర్థకములు మిట్టపల్లము తెలియఁగ

రాక మిన్నుమన్నును నేకమగుచుపోయినవి! నీ వొక్కగడియ సేపిందుఁ గూరుచుండి యప్రమత్తుఁడవై కాచియుండుము. నేనింతలో సాయంకాలకృత్యములను దీర్చుకొనివచ్చి స్వామి కార్యతత్పరుఁడ నయ్యెదను.

మధు—నీవు పోయిరమ్ము. నీవుమరల వచ్చువఱకును నేను గనిపెట్టియుండెదను.

వీర—పోయివచ్చెదను. నీవు క్షణకాలమయిన నేమఱి యుండఁగూడదుసుమా. (అని నిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

మధు—అయ్యో! నాకిప్పుడే యావులింతలు వచ్చుచున్నవి; ఱెప్పలుమూసికొనిపోవుచున్నవి. ఈలోపల నొక్కనిద్రతీసి వీరదాసు మరల వచ్చునప్పటికి మేలుకొని కావలి కాచుచుండెదను.

(మంచెకుఁ జేరగిలఁబడి నిద్రపోవుచున్నాఁడు)

[అప్పుడు లోహితాస్యుని భుజముమీఁద వేసికొని విలపించుచునొక్క బ్రాహ్మణబాలకుఁడు వెంటరాఁగా చంద్రమతి ప్రవేశించుచున్నది.]

బాల—అమ్మా! మన మిప్పుడు స్మశానవాటికకువచ్చి నాము. మనమేఱుకొనివచ్చినచితుకలతో సొదఁ బేర్చి యీలోహితాస్యున కిక్కడ దహనసంస్కారము చేయవచ్చును.

చంద్ర—(లోహితాస్యుని దింపి యాతనివంకఁ జూచుచు) నాకన్నతండ్రీ! ఓలోహితా! నేనెంత పిలిచినను నాతో మాటాడవేమి? బ్రాహ్మణుని నిమిత్తమయి నీవు విఱిచినసమిధ లిప్పుడు నీకే వినియోగపడవలసివచ్చెనవా? "ఓవిప్రవరా! మీయాజ్ఞచొప్పున నరణ్యమునకుఁ బోయి సమిత్కుశాదులను దెచ్చితి"నని యిఁకఁగాల కౌశికున కెవ్వ రర్పింతురు! ఫలపర్ణకుశాదులు తక్కువ తెచ్చితి వని కాలకౌశికులు కోపపడి కొట్టితిట్టెనని కన్నుల నీరుగార నేడ్చుచు వచ్చి యిప్పుడు నాతోఁజెప్పవేమి?

బాల — అమ్మా! దుఃఖపడఁబోకు. పాపాత్ముఁడయిన యా కాలకౌశికుని పేరిప్పుడేల యుచ్చరించెదవు? వాని పేరు విన్నఁ బాపమువచ్చును. కటకటా! ఆపాపిమూలమున నేకదా నవమన్మథుని వంటి యీ బాలకునికిటువంటిగతి పట్టినది! ఓకౌశికా! ఇప్పుడయిన నీకు సంపూర్ణసంతోషము కలిగినదా?

చంద్ర — ఓవిప్రబాలకా! కాలకౌశికుని నిందింపఁబోకుము. మాభాగ్యమిట్లుండఁగా నతఁడేమి చేయఁగలఁడు? ఓలోహితా! దుఃఖమాఁపుకొందమనన్నను నాగక మహాసముద్రమువలె లోపలి నుండి పొరలిపొరలి వచ్చుచున్నది. (అని యేడ్చుచున్నది.)

బాల — అమ్మా! అడలఁబోకుము నీయరణ్యరోదనమువిని యిక్కడ నిన్నోదార్చు వారెవ్వరున్నారు? సహించుకొమ్ము. అగ్ని హోత్రమువలెనే దుఃఖమును స్వాశ్రయమును దహించును. ఈయర్థ రాత్రమున నీస్మశానభూమిలోఁ దడవు నిలువఁగూడదు. వేగిర మీతని కగ్నికార్యముచేసి పట్టణమునకుఁ బోదము లెమ్ము.

చంద్ర — ఓవిప్రబాలకా! రాత్రి చీఁకటిలో మిక్కిలి నిన్నా యాసపెట్టినాను. క్షమింపుము. నాయేలికసానియయిన కలహకంటకి నన్నంపుట కాలస్యము చేసినందున నిన్నీనిశీథవేళదాఁక నిలుపవలసి వచ్చినది. నీవు గాఢాంధకారములో మహారణ్యమార్గమున నన్నుఁ గొనివచ్చి యీకుమారుఁడు పడియున్నచోటు చూపి పుణ్యము కట్టు కొన్నావు. నీఋణము నేను దీర్చుకోలేను. నేను జేయఁగలిగినది కృతజ్ఞతాపూర్వకమయిన నమస్కార మొక్కటి చేసెదను. దాని నంగీకరించి యింటికడ నీతల్లిదండ్రులు నీనిమిత్తమయి యడల కుండ వేగముగా నిల్లుచేరుము. గుడ్లగూబలు తొఱ్ఱలువెడలివచ్చి కూయుచున్నవి; పాములు బుసకొట్టుచున్నవి; నక్కలరచుచున్నవి. త్రోవలో భయపడక పదిలముగా నింటికిఁ బొమ్ము.

బాల—ఇవి యన్నియుఁ బిఱికివారికి భయము పుట్టించును గాని సాహసవంతివానిని జడిపింపలేవు. అర్ధరాత్రమునఁ బుత్రశోకాతురవై యున్న నిన్నీ నట్టడవిలో నొంటరిగా దిగవిడిచి నే నెట్లు పోగలను? పరమ పాపాత్మురాలైన యాకలహకంటకి పుత్రుఁడడవిలో పడిసినన్నను నిన్ను విడిచిపెట్టక కానిమాటలాడి దుఃఖసముద్రములో నున్న నీచేతఁ బని చేయించి యెంత చేసినది? అడవిలోఁ బడియున్న కొడుకు నొక్కసారి చూడనిచ్చి పుణ్యము కట్టుకొమ్మని నీవు దీనత్వముతోఁ బ్రార్థించినప్పు డాదుష్టురాలాడిన దుర్భాషలు నామనస్సు నిప్పుడును వేధించుచున్నవి. తెల్లవాఱినతరువాత నేనీ నీచురాలిదుర్వర్తనమును నాసహపాఠులయిన బ్రహ్మచారులతోఁ జెప్పి నేనును వారును జేరి యెట్లు పగతీర్చుకొనెదమో నీవే చూచెదవు.

చంద్ర—ఓవిప్రబాలకా! నీకు నమస్కారము చేసెదను. నానిమిత్తమయి కూరావి! పభూమినిమీఁద నెంతమాత్రమును దుడుకుతనము చూపఁబోకుము. నేనామెకు శరీర మమ్ముకొన్నదానను. దాసురాలనయియున్న నన్నామె కానిమాటలాడి యయినను బని తీఱినతరువాత విడిచిపెట్టినందుకే సంతోషపడవలెను.

బాల—అమ్మా! నీవుపుత్రశోకములో మునిఁగియున్నప్పుడు—

చంద్ర—పుత్రశబ్దోచ్చారణముచేత దుఃఖము పొరలిపొరలి వచ్చుచున్నది. నేనీదుఃఖమును సహింపఁజాలను. ఇప్పు డీవృక్షమున నురిపెట్టుకొని ప్రాణములువిడిచి శీఘ్రముగాఁ బోయి పరలోకమున నాపుత్రునిఁ గలిసికొనెదను. హరహరా! ఎంతపాపపుఁదలంపు తలఁచితిని! ఇక్కడ రజ్జుబంధముచేతఁ బ్రాణహానిచేసికొన్నపక్షమున నన్నుఁ గొన్న బ్రాహ్మణుని వంచించినదాననగుదును. అంతేకాక యాత్మహత్య నరకహేతువనియుఁ బెద్దలు చెప్పుదురు—ఓపుత్రకా! నన్నుఁ

గన్నతండ్రీ ! నాతొడలమీఁద మోపెడునీశిరము నీకటికి నేలను మోపుచున్నావా? (అని కొడుకును క్రింద దింపి కూలఁబడుచున్నది.)

బాల—(పడకుండఁ బట్టుకొని) అమ్మా! మూర్ఛిల్లబోకుము. దుఃఖము మ్రింగి ధైర్యము తెచ్చుకొమ్ము.

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) ఓతండ్రీ ! నేనెట్లు దుఃఖమాపుకొఁగలుగుదును? హా ! కుమారా ! హా ! లోహితాస్యా ! నీపాలిటి కకాలమృత్యుదేవతయయివచ్చిన యీకాలసర్పము నిన్నుఁ గాటువేసినప్పుడు విషమెక్కి సర్వాంగములును నిర్వేదింపఁదల్లడిల్లి నన్నుఁదలఁచుకొని యెంతపరితపించితివోగదా ! హాపుత్రకా ! నిత్యమునుగన్నులముందఱ సంపూర్ణపూర్ణిమాచంద్రునివలె నీముద్దుమొగముకానఁబడుచుండఁగా భర్తనుబాసి యున్నదుఃఖమును మఱచియున్న నన్నగాధమైన శోకసముద్రములో ముంచి విడిచి పోయితివా? కటకటా! నాకింకదిక్కెవ్వరున్నారు? పుష్పసుకుమారములయిన యీబాహువులతో దేహము చల్లఁగా నన్నెవ్వరింక కౌఁగిలించుకొందురు? తేనియలొలుకు ముద్దుపలుకులతో నావీనులకు విందులు గొలుపువా రెవ్వరు? ఓకుమారా ! నామాటలకు మాఱు పలుకవేమి? (అని పెద్దపెట్టున నేడ్చుచున్నది.)

[అప్పుడు వీరదాసు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

వీర—(చెవియొగ్గి యాలకించి) ఈశ్మశానభూమిలో నేదో రోదనధ్వనివినఁబడుచున్నది. కంఠస్వరము చూడఁగా స్త్రీకంఠము వలెనున్నది. ఈయర్ధరాత్రివేళ నెవ్వరిక్కడ నేడ్చుచుందురు? నేను బోయి విచారించి వచ్చెదను—ఓమధుదాసా! నీవాయార్తనాదము వినుచున్నావా? ఏమి! మధుదాసుఁడుత్తరము చెప్పకున్నాఁడు! వీఁడు నిద్రపోయినాఁడు కాఁబోలును. ఒకవేళ తనపేరు సార్థకమగునట్లుగా మధుపానముచేసి మత్తెక్కి యొడలు తెలియక పడిపోయినాఁడేమో!

(అని చేరువకుఁ బోయి) మధుదాసా! మధుదాసా! (అని లేపు చున్నాఁడు.)

మధు—(ఉలికిపడి లేచి) నేను జాగరూకుడనయి కావలి కాచుచున్నాను. ఇట్లు స్వామికార్యతత్పరుడ నైయున్నప్పుడు వేయేండ్లయినను నాకంటికి నిద్ర రాదు.

వీర—(తనలో) వీఁడు మత్తుగొని యవ్యక్తప్రలాపనములు చేయుచున్నాఁడు. తప్పఁ ద్రాగియేయుండును. (ప్రకాశముగా) మధుదాసా! నీవు మత్తుగొనియున్నావు. సురాపానము జేసినావా?

మధు—అయ్యా! మీపాదములతోడు! నేనీసాయంకాల మొక్కచుక్కయయినను గల్లు చవిగొనలేదు. మీరు చేసిన బోధనుబట్టి యిఁక సురాపానము చేయరాదని వ్రతముపట్టి యీ సాయంకాలమునుండి మానుకొన్నాను. నాకున్న యీమత్తుస్వాభావికముగా నున్నదే కాని కల్లువలనఁ గలిగినది కాదు.

వీర—కానిమ్ము. ఈచేరువ నామత్త్రివంక నెవ్వరోరోదనము చేయుచున్నారు. నే నక్కడకుఁ బోయెదను. నీవు దీపము వెలిఁగించుకొని శీఘ్రముగా రమ్ము.

మధు—మీవెనుక నే వచ్చెదను బొండి. నాకాయేడుపిప్పుడు వినఁబడుచున్నది. ఇంతవఱకును నిద్రలో వినఁబడినదే కాదు. (అని నిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

వీర—(కొంచెము నడిచి) ఈనడిరేయి యిక్కడ రోదనము చేయుచున్నవారెవ్వరు?

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) అయ్యా! నేనీపట్టణములో నుండెడియొక బ్రాహ్మణుని బానిసదానను: నాపేరు చంద్రమతి.

వీర—నీవీరీతిగా నర్ధరాత్రసమయమున నొంటిగా నీపరేతనిలయమున కేతెంచి యేల యేడ్చుచున్నావు?

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) అయ్యా! నాపుత్రుఁడు వీడుఫలస మిత్కుశాహరణార్థ మడవికి వచ్చి యాకులు కోయుచు సర్పదుష్టుడై ప్రాణములువిడిచినాడు.

వీర—అయ్యో! పాపము నీ కిప్పడెంతయాపద వచ్చినది! తరువాత—

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో)పిడుగువంటి యీవార్తను వెంటఁ బోయిన బ్రాహ్మణబాలకులు వచ్చి చెప్పఁగా మొదలునఱికినకదళీ తరువువలె నేలఁగూలికొంతవడికిఁదెప్పిఱిలి విలపించుచు, పరాధీననయి యుండుటచేత వెంటనే వచ్చిపుత్రశవమును జూచుటకైన వలనుపడక నాయజమానురాలు చెప్పినపనులన్నియుఁజేసి యామెనిద్రపోయిన తరువాత నీవిప్రకుమారునితోడుగాఁగొని వెదకుకొనుచువచ్చి యడవిలో నీకుమారుని శరీరము పొడగన్నాను.

వీర—కటకటా! నీయజమానురాలెంతకఠినచిత్తురాలు!(తనలో ఈమెమాటలు వినఁగా నామనస్సులో నాపుత్రుడుపోయినట్లుదుఃఖము కలుగుచున్నది. స్పష్టముగా వినఁబడకపోయినను నాకీమెకంఠస్వరము మున్నెన్నఁడో విన్నదానివలెగూడఁ గొంచెము పొడకట్టుచున్నది.

చంద్ర—(గద్గదస్వరముతో) ఆమెనిద్రనుండి మరలలేవక మునుపే యీబాలునకు దహనసంస్కారముచేసి యిల్లుచేరి మరలఁ బనులు చేయుటకయిపోవలెను. ఓమహానుభావా! నీవు నాకీపనికిఁ గొంతతోడుపడవలెను.

వీర—నీవు కాటిసూడ తెచ్చినావా? సొద పేర్పఁదగినంత చోటికొక్కసూడ యియ్యవలెను. ముందుగా నారెండురూప్యములను నాచేతిలోఁబెట్టి తరువాతదహనవిషయమయి మాటాడుము. అప్పుడగ్నిసంస్కారవిషయమున నేనునీకుఁగావలసినసాహాయ్యము చేసెదను.

చంద్ర—ఓదయామయా! నే నిప్పుడునిలు పేదరాలనయి యున్నదానను. నాకిక్కడ నెవ్వరును దిక్కులేరు: కడుపుకూటికయి యొకరికి శరీరమమ్ముకొని పరుల పెట్టుపోతలకు లోనయి పరాధీనురాల నయి యున్ననాకు మాడ ఎక్కడనుండి వచ్చును? గతిమాలి యున్న నన్ననుగ్రహించి యీబాలుని యగ్నిసంస్కారమునకయి బారెడు నేలను ధర్మార్థముగా దయచేయుము.

వీర—నేనిక్కడ మోమోటపడి యూరక సొద పేర్పనిచ్చినపక్షమున నాకు స్వామిద్రోహము సంభవించును. మాడగొనక మూరెడు నేలయైనను నేనియ్యజాలను.

చంద్ర—(కన్నులనీరు గార నార్తస్వరముతో) హా కుమారకా! సార్వభౌమత్వము పొందవలసిన నీకెంతగతి పట్టినది! హా దైవమా! సప్తసముద్ర ముద్రితమయిన సమస్తధాత్రియు నేలుచుండెడు చక్రవర్తిపుత్రుడు బారెడు నేలకు నోచుకొనక పోయెను గా! కటకటా! కాలవక్రత నేమనవచ్చును?

వీర—(తనలో) అక్కటా! ఈమె మాటలు శూలములవలె నాటి మనస్సునకు నొప్పి కలిగించుచున్నవి. ఈమె పలుకుబడి చంద్రమతి దానిని గొంత పోలియున్నది. ఈబాలుడు లోహితాస్యుడు కాడుగదా! మధుదాసుడు దీపము వెలిగించుకొని వచ్చుచున్నాడు. ఆదీపకాంతి నన్ను శోకాంధకారమున ముంపకుండును గాక! (ప్రకాశముగా) ఓకాంతా! దైవము జేసినదానికేల చింతిల్లెదవు? వేయేడులు దుఃఖించినను పోయినవాడు మరల లేచిరాడు. నీయేడుపు చూచి దాక్షిణ్యము వహించి నేనిప్పుడు మాడవిడచిపెట్టరాదు. నీమెడలోని మంగళసూత్రమునందున్న బంగారు తాళినివిక్రయించి యైనను మాడ తెచ్చి యిచ్చి దహన క్రియకుపూనుము.

చంద్ర—(దుఃఖముతో తనలో) ఇది నా ప్రాణనాథుని కంఠనాదమువలె నున్నది, కటకటా! నా పాపపుఁగన్ను లేమి చూడనున్నవో! ఓ హృదయమా! నీవింతకైనను సహస్ర ఖండములుగాక వజ్ర కాఠిన్యము వహించియున్నావేమి! ఇతఁడు నా ప్రాణేశ్వరుఁడే కాక పోయినయెడల, పతివ్రతనైన నాకంఠమునందలి శతమానము పరుల కెట్లు నేత్రగోచరమగును? సందేహము లేదు! ఇతఁడు నా ప్రాణవల్లభుఁడే. దీపపు వెలుతురున స్పష్టమగుచున్నది. అయ్యో! ఇప్పుడితఁడెంత మారిపోయినాఁడు! (ప్రకాశముగా) ఓ ప్రాణవల్లభా! తొల్లి నీయూరుతలమున నిద్రపోయెడు లోహితాస్యుఁడీభూమితలమున దీర్ఘనిద్ర పోయియున్నాఁడు చూచితివా.

[దీపము పట్టుకొని మధుదాసుఁడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు.]

మధు—ఇది యేమి! నేను దీపముఁ గొనివచ్చుచున్నప్పటికి వీరదాసు మూర్ఛిల్లుచున్నాఁడు! (అని యూఁతగా పట్టుకొనుచున్నాఁడు)

వీర—(కూలఁబడుచున్నాఁడు.)

చంద్ర—ఓ ప్రాణనాథా! మూర్ఛిల్లకుము. ఓ సార్వభౌమా! నీకిప్పు డీరుద్రభూమియే రాజ్యము గదా? ఈకఠినశిలయే హంసతూలికాతల్పము లయినవా?

వీర—(తెప్పిఱిలి నిట్టూర్పు విడిచి) హా పాపప్రభవమా! మంద భాగ్యుఁడనైన నాకాపదలమీఁదనే యాపదలు తెచ్చుచున్నావా? హా! కుమారకా! చేవచ్చి కౌఁగిలించుకొని నాకొక్కసారె ముద్దియ్య వేమి? ఇఁక నాతొడలమీఁదఁగూర్చుండి యమృతరస మొలుకు ముద్దుపలుకులతో నాకుఁ గర్ణోత్సవ మెవ్వరు చేయుదురు? ముందెప్పుడో మాకుఁ దిలోదకము లిచ్చి సుగతి కల్పింతువని యాశ పడియున్న మేమే యింకన్నిటితో నీకిప్పుడు తర్పణము చేయవలసి వచ్చినదా?

చంద్ర—ఓప్రాణనాయకా! ఊఱడిల్లుము. నీవుపుత్రమోహమునువిడిచి శీఘ్రముగా దహనసంస్కారముజరుగుమార్గముఁ జూపుము. నేను శీఘ్రముగాఁ బోకపోయినయెడల విప్రాంగన నామీఁదఁ గోపపడును.

వీర—(తనలో) అయ్యో! నేనిప్పుడు పుత్రశోకములో మునిఁగి స్వకృత్యమును మఱచుచున్నాను! (ప్రకాశముగా) ఓ యిల్లాలా! నేనిక్కడ సుతుఁడని చూచి మోమోటపడినయెడల ధర్మహానిసంభవించును. కాఁబట్టి నీవిప్పుడు శీఘ్రముగాఁబోయి నీప్రభువైన బ్రాహ్మణుని వేఁడుకొని యొక్కమాడను దెచ్చి కొమ్ము. పొమ్ము.

చంద్ర—హా! తండ్రీ! నిన్ను నేనెట్లు విడిచిపోఁగలను? నవమాసములు మోచి కని కష్టపడి యిన్నాళ్ళును బెంచినది నిన్నీ కాశికాపురమున కప్పగించుకొఱకా! నీ వెప్పుడో సమస్తయిశ్వర్యములను బొంది నన్ను సుఖపెట్టుదు వనుకొంటిని గాని యిట్లగుదువని కలలోను దెలిసికొనఁ జాలనైతిని. జన్మనక్షత్రమును గ్రహఫలమును జూచి జ్యోతిష్కులు దీర్ఘాయుష్మంతుఁ డగునని కాని యల్పాయుష్కుఁడవగుదువని చెప్పరయిరి. ఓ గ్రహతారకాదులారా! మనుష్యులవలె మీరును నన్ను మోసపుచ్చుచున్నారా?

వీర—ప్రాణేశ్వరీ! నీకీ వెఱ్ఱిభ్రమ లేటికి? ఫలాపేక్షఁ బలికినజోస్యులమాటలను నమ్మి యిప్పుడేల యున్మాలించెదవు? గ్రహము లెక్కడ? ఫలములిచ్చు టెక్కడ? మన కార్యములఫలమును మన మనుభవించునప్పుడు మనదోషములకయి ప్రాణములేని సూర్యచంద్రాదిగ్రహములను నక్షత్రములను దూషించిన ఫలమేమి? వేగిరముపోయి మాడను దెచ్చుప్రయత్నము చేయుము.

చంద్ర—(లేచి) నాకు నడవఁ గాళ్ళురాకున్నవి; శరీర మవశ మగుచున్నది ఏమిచేయుకును? నామనస్సున కున్నచొరవ కాళ్ళకు లేకున్నది. ఓకుమారా! నాపాలిఁటి పుణ్యరాసివలె నీవు కన్నుల యెదుటనుండఁగా నెన్నికష్టములువచ్చినను నిర్విచారముగా నుండ గలిగితిని. ఇఁక నెట్లుండును? నీరూప మెక్కడఁజూతును? నీవు వత్తువని యెక్కడ నెదురుచూతును? నిన్నేలాగున మఱచిపోగుదు? ఇఁకఁ బోకతీఱదు. నాతండ్రీ! పోయివత్తునా? (అని నడుచుచున్నది.)

విప్రబాలకుఁడు—అమ్మా! రమ్ము. నేనుదారి చూపెదను.

చంద్ర—(రెండడుగులు నడిచి) కాళ్ళు ముందుకు సాగు చున్నను మనస్సు వెనుకకు లాగుచున్నది. నే నెట్లుపోఁగలను? ఓయీశ్వరుఁడా! ఈరాత్రి యేలాగునైన నగ్ని కార్యము జరిగి ప్రభాతముగునోపల నేనిల్లుచేరి బ్రాహ్మణగృహిణికిఁ బరిచర్య చేయునట్లు చేయుము. (అని తిరిగి తిరిగి చూచుచుఁ బోవుచున్నది.)

వీర—(లోహితాస్యునివంకఁ జూచి దుఃఖముతో)

చ. అకటకటా! కుమార! చతురబ్ధిపరీతమహీతలం బకం
టకముగ నేలినట్టి ప్రకటప్రతిభుండగుచక్రవర్తి పు
త్రికునకు నీకుఁ బ్రేతవసుధాస్థలిలోపల మూఁడుమూళ్ళ నే
లకును ముహూర్తకాలము వలంతిస్వతంత్రత లేక పోయెనే? 6

క. పటుతరనానాసుఖచయ
ఘటనాచణచక్రవర్తి గర్భమునమహా
త్కటజననముఁ గనఁ గాంచియుఁ
గటకట నీ కడవిపాలు గావలసెనుగా?

మధు—ఓవీరదాసా! నీవాఁడుదానికన్నను బేలతనమును వహించుచున్నావు! ఆఁడుది ధైర్య మవలంబించి యింటికిఁ బోయి నప్పుడిక్కడఁ గూరుచుండి వాపిడిచి విలపించుట నీవంటిమగవానికిఁ దగునా?

వీర — ఓమధుదాసా! నీ వేమో యనుచున్నావు. జల్లెడలోఁ బోసిననీటివలె నీమాటలు నామనస్సున నిలువకున్నవి. హా కుమారా!

సీ. తతహంసతూలికాతల్పంబునకు జేర్చు
మృదుతర దేహమా యిది కుమార
కస్తురిసంపెఁగనూనె కడు రాచి పెంచిన
ముంగురులా యివి ముద్దుకొల్ల
నవరత్నమయభూషణంబులఁ బెనగొన్న
హస్తంబులా యివి యనుఁగుపట్టి
చిఱుఁగజ్జియలు మ్రోయఁ జెంగవొప్ప
నడయాడుచరణంబులా యివి వరకుమార

గీ. నేలఁ బొరలాడు గను బెనుధూళి గ్రుంగి
తాలుపూలుగఁ బడి చెల్వు తప్పియున్న
నీదుకోమలాంగకము లీ నేత్రములను
గాంచి యెట్లోర్తురా నన్నుఁగన్నతండ్రి

సాధు — ఓవీరదాసా! ఊఱడుము. నీ విట్లు దుఃఖపడుచుండఁగా నీభార్య వచ్చినయెడల నామె మఱింతదుఃఖపడును.

వీర — నాకింక నెక్కడిశాంతి? ఓచంద్రమతీ! వివిధచిత్రరత్నభూషణ, భూషితురాలవైయుండు నీకలంకారార్థము కాకపోయినను బాలుని దహనసంస్కారార్థమిప్పటికైన నేఁడొక్కచిన్ననగ లేకపోయెనుగా? ఎటువంటి దివ్యరత్నాలంకారములును నీసుందరాంగముల కలంకారములు కాఁజాలవని నేనెఱుఁగుదును.

ఉ. ఆరమణీమణీకోమలతరాంగములందిడ హేమభూషణాలం
కారము లేల? కేవలవికారము లౌటకుఁ గాక! కేకికిన్
వేరుగవన్నె లేల? జిగవీడిన కాకికిఁ గాక? పైపయిన్
?గారి మెఱుంగు లేటికి నభోమణికి న్వాలె న్స్మహింపఁ? ౬

మధు — ఐనను స్వర్ణరూప మయిన ధనముకంటె సౌందర్య ధనమునే యౌవన మదాంధు లగువారం గధికముగా నాశింతురు. కాఁబట్టి దానిని గాపాడుటకయి పురుషుఁడు సర్వదా కష్టపడవలెను. స్త్రీలును స్వభావచంచలు రాండ్రుసుమా!

వీర — స్త్రీలుచంచలురాండ్రనియుఁగఠినురాండ్రనియుఁబురుషులు నిష్కారణముగా దూషింతురు గాని నిజమది కాదు. స్త్రీలు స్వభావముచేత మంచివారును దయాధిక్యము కలవారు నని యనుభవముచే నెల్లవారికిని దెలియును. కుత్సితులకు మాత్రము వారు కుత్సితురాండ్రుగాఁ గానఁబడుదురు.

ఉ. అద్దములట్ల స్త్రీలహృదయంబులు స్వచ్ఛములౌ యనంగ; నే
పొద్దును జెంతల న్మెలఁగుపూరుషపాళికి నాత్మచిత్తము
ల్పెద్దయు వానిలోఁ బ్రతిఫలించుచు నుంట, నిజాత్మలం బలెం
దద్దయు దోఁచుచుండు వనితాహృదయంబులు వారివారికిన్ 9.

హా! నిర్మలహృదయా! చంద్రమతీ! నామూలమున నీకెట్టిపాట్లు సంభవించినవి.

మధు — వీరదాసా! చూడుచూడు. రాజభటులెవ్వరినో యిటకుఁ దీసుకొనివచ్చుచున్నారు, ముందు వచ్చుచున్నవాఁడు మా నపురి పెద్దతలారి యయిన భీమకుఁడు. ఆతనివెనుకను మనస్వామి యయినవీరబాహుని ప్రధానసేనకుఁడు తామ్రాక్షుఁడుకూడ నున్నాఁడు. వారివెనుక దూరమునఁ బౌరజనులు గుంపులుకూడి వచ్చుచున్నారు. అదిగో తూర్పు తెల్లవారుచున్నది.

వీర — ఏమియీవింత! రాజాజ్ఞచేత నెవంరినైన శిరశ్ఛేదము చేయించుటకయి రాజభటులు తీసుకొనివచ్చుచున్నారాయేమి! అప్పుడే తిన్నగాఁ బ్రభాతము కాకమునుపే రా జెవ్వరికి మరణ శిక్ష విధించియుండెను? ఆవచ్చెడివారిలో జంద్రమతికూడ నున్నట్లున్నదే? హా దైవమా! ఇప్పుడేమి పాపపుమాట వినవలసివచ్చునో!

[అప్పుడు చంద్రమతిని వెంటఁగొని భీషణుఁడును తామ్రాక్షుఁడును మఱికొందఱు రాజభటులును ప్రవేశించుచున్నారు.]

భీష—ఓవీరదాసా! ఈపట్టణమేలెడి మహీపాలుని ముద్దుల బాలుని రత్నాలంకారముల నిమిత్తమై వధించిన యపరాధమునకయి యీయింతిని శిరశ్ఛేదము చేయింపుమని రాజుగారు విధించినారు.

తామ్ర—వీరదాసా! స్త్రీహత్యయని చూడక శిశుహంతకురాలయినను యీఘోరపాతకురాలిని నీ చేతులతో శిరఃఖండనము చేయుమని మనస్వామి యయిన వీరబాహుఁడు నీకాజ్ఞాపించినాఁడు.

వీర—(నలువంకలుఁజూచి దిగ్భ్రమతో) ఇదియేమి! నేనిప్పుడు కలఁగనుచున్నానా? మేలుకొనియున్నానా? ఇది యింద్రజాలమా? సత్యమా? నేను హరిశ్చంద్రుఁడ నగుదునా కానా? నా ముందు నిల్చియున్నవారెవ్వరు?

చంద్ర—ఓప్రాణేశ్వరా! దిగ్భ్రాంతిపడి చూచుచున్నారేమి? ఇది స్వప్నముగాదు, యథార్థమే నేను జంద్రమతిని, వీరిప్పుడు చెప్పెడు బాలఘాతినిని నేనే.

వీర—(తేఱిచూచి డగ్గుత్తికతో) శృంగారవనములోని పుష్పలతల పూవులనయినను గట్టిగా గోటితో గిల్లి కోయ సంకోచించుచుండెడు నీవు శిశుహంతకురాలవయితివన్న నే నెట్లు నమ్మఁగలుగుదునే? ప్రాణేశ్వరీ! నీకుఁ బాపపువిధి యీ యపనింద యెక్కడఁ దెచ్చిపెట్టెనే? డేగను దప్పించుకొని వచ్చి కిరాతుని వలలోఁదగులుకొన్న కలరవాంగనవలె విశ్వామిత్రుని మాయావాగురలనుండి విడివడిన నీకీ విధిపాశములం దగులుకొనుట సంభవించెనా?

చంద్ర—ఓధైర్యనిధీ! అధైర్యపడకుము. ఓప్రాణనాథా! దొంగ నని నాకిట్టి యపఖ్యాతివచ్చినందునకయి నీ వెంతమాత్ర

మును జింతిలఁబోకుము. ఓపుత్రికా! వీఁడు హంతకురాలి కొడుకని ప్రజలాడుకోకుండ నీవుముందుగానే కాలముచేసికృతార్థుడవయితివా?

వీర—ఓప్రాణేశ్వరీ! నీకీదురవస్థ యెట్లుసంప్రాప్తమయినదో చెప్పఁగలవా?

చంద్రి—ఇటువంటి నిందకోర్చి ప్రాణములతో నుండగలిగిన కఠినచిత్తురాలను నేను దేనినైనను జెప్పఁగలుగుదును. మాడఁ దెచ్చుటకయి మీ యాజ్ఞగొని పురివంక జనుచుండఁగా నొక్క-పురుషుఁ డెదురుపడి "అమ్మా! నీ వెవ్వరవు? ఈచీకఁటిలోనొంటిగా నేపనినిమిత్త మెటకేగెదవు?" అని యెంతోదయగలవానివలెనడిగెను.

వీర—లోకములో ననేకులకు మాటలతో నమృత మొట్టిపడుచున్నను హృదయము కోసిచూచినయెడల లోపల నంతయు విషమే యుండును. తరువాత?

చంద్రి—నావృత్తాంతమంతయు నేను వినిపింపఁగాజాలిపడిన వానివలె 'నటించి నాసహోదరీ! ఇంత యల్పకార్యమునకయి వగ పేటికి? ఈరత్న భూషణములను గొనిపోయి నీయక్కఱఁదీర్చుకొమ్ము' అని నేను వలదనుచుండఁగాఁ గొన్నిస్వర్ణాభరణములని నామీఁదఁ బడవైచి "దొంగదొరికినది రం"డని కేకలువేసెను.

వీర—దుష్టులుచేసినదోషములకు లోకములో సాధులు బాధ పడుదురు. అటుపైని?

చంద్ర—అప్పుడు యమకింకరులవంటి రాజభటులు దండ హస్తులయి వచ్చి నన్నుఁ బట్టుకొని యీడ్చుకొనిపోయి "నగలనిమిత్తమయి మీముద్దులపట్టిప్రాణములుగొన్న మహాపాతకురాలిదియే" యని నన్ను రాజుప్రోలసిలిపిరి.

వీర—ఆహా! లోకములో బంగారు మెంత చెడ్డది! అది ప్రాణ మిత్రులను బగవారిని జేయును. తండ్రికొడుకులకును, అన్నదమ్ములకును శత్రుత్వముకలిగించును.

క. గరళముకంటెను స్వర్ణమె
ధరలో నెక్కుడువిషంబు తథ్యము కాకో
దరవిషముకంటెఁ గనకమె
పొరిగొనుఁ జూ వేయిరెట్లు పురుషుల నెపుడున్

అటువంటి రాజేమిచేసినాఁడు?

చంద్ర—"స్త్రీవేషముననున్న యోవ్యాఘ్రమా! ఎత్తిముద్దాడవలసిన నీమృదుహస్తములతో నీబాలకుని మెడ యెట్లు విఱువఁ గలిగితివి? నీదిబిడ్డలగన్నకడుపు కాదా? నీవు రౌద్రాలవా? బంగారు తొట్లలో మైమఱచి నిద్రించుచున్న పసికూనను జంప నీకెట్లు చేతులాడెను?" అని రాజు కొంతసేపు నన్ను నిందించి, లేనియపరాధము మీఁదఁ బడినందునఁ నోటమాటరాక నిలుచున్న నన్నీ పెద్దతలారికిఁ జూపి "దీనితో నింక మాటాడినఁ బాపమువచ్చును. మృత్యుస్వరూపయయినదీనిని నీక్షణముననాయెదుటనుండి గొనిపోయి తల కొట్టివేయింపుము" అని యాజ్ఞ యిచ్చెను.

వీర—కోటలుదాటి కవాటములు తెఱచి కావలివాండ్ర నేమఱించి యంతఃపురము చొచ్చి బిడ్డను జంపుటయొక్క స్త్రీకి శక్యమగునా యని విచారింపక, రాజు పాపము కట్టుకొనెను. 'రాజ్యాంతే నరకంధ్రువ' మ్మని విద్వాంసులు చెప్పుదురుగదా!

గీ. కనికరములేక మృగయుఁడు కాననమునఁ
క్రూరశార్దూలముల లేళ్ళఁ గూల్చునట్లు
యవనిలోపల నవివేకియైన నృపుడు
దోషులట్లు నిర్దోషులఁ ద్రుంచుఁ జూవె.

చంద్ర—మరణము వచ్చెనని నాకిప్పుడణుమాత్రమును జింతలేదు. కాని మరణదశయందు నాకిటువంటి యపకీర్తివచ్చెను గదాయని మాత్రము నామనస్సెంతో నొచ్చుచున్నది. అపకీర్తితోడి

బ్రతుకుకంటెను గీర్తితోడి చావే యుత్తమము. ఓ ప్రాణనాథా? నీవింక జాగుచేయక నీస్వామియాజ్ఞను నెఱపుము.

వీర—(తనలో) పాదమున గ్రుచ్చుకొన్న ముల్లు తీసినను దీయకపోయినను గూడ నొప్పికలుగునట్లే, స్వామికార్యము చేయుటకును జేయకపోవుటకును గూడ నామనస్సు బాధపడుచున్నది. (ప్రకాశముగా) స్వామియాజ్ఞ దుర్లంఘ్యమే యయినను సంగరాంగణంబున విపక్షులను శిక్షింప దక్షంబై యుండిన యీకౌక్షేయకంబునఁ గులాంగనయుత్తమాంగంబు ఖండించి స్త్రీహత్య గొడిగట్టుకొన మనసొప్పకున్నది.

చంద్ర—ఓ మనోవల్లభా! లోకములో నీవెఱుంగని ధర్మములు లేవు. భృత్యునకు స్వామియాజ్ఞ చేయుట పరమధర్మము, రాజాజ్ఞ చేతను స్వామి నియోగముచేతను భృత్యధర్మమునుబట్టి చేసెడి విధ్యుక్తమైన యీహత్య హత్యకాదు. కాబట్టి మమకారమును దయను నీహృదయమునుండి పాఱఁదోలి ధైర్యముతో స్వామికార్యమును నిర్వహించి కృతకృత్యుఁడవు కమ్ము.

వీర—గోమాంసభక్షణకు శంకింపక తలలు నఱకుటయే నిత్యకృత్యముగాఁ గల చండాలునకుఁ గింకరుఁడనై యున్న నాకు దయ యెక్కడనుండును? అనాథరక్షణ ప్రశస్తంబులైన యీహస్తంబు లింక నెన్ని స్త్రీహత్యల గొడిగట్టుకొన నున్నవో!

చంద్ర—ప్రాణేశ్వరా! స్వామికార్యమును నిర్వహించునప్పుడు ఖేదపడరాదు. నన్నును లోహితాస్యునిని మాప్రేమానుబంధమును మఱచి ధర్మమునందే బుద్ధినిలుపుము. ఇదిగో నేను వధ్యశిల నధిరోహించుచున్నాను. నీచేతికరవాలముతో నొక్కవేటున నాశిరము తెగ వ్రేసి నన్ను నాపుత్రునిఁ జేరఁ బంపుము. ఓకాశికా! తరుచ్ఛాయను

విశ్రమించి బడలిక తీర్చుకొని యీచెట్టుకొమ్మలనే తెగనఱికిసయాం టవికునివలె దానమిచ్చినదోషమునకై యీమహారాజునింత చేసితివా?

[అప్పుడు విశ్వామిత్రుడు ప్రవేశించుచున్నాఁడు]

విశ్వా—(తనలో) ఇప్పటి వీరియవస్థ చూడఁగా వజ్రకఠిన మయిన నాహృదయముకూడ నీరుగాఁ గఱఁగుచున్నదే. వీరుమాత్ర మింకను జలింపకున్నారు. నామనస్సులో నిప్పుడు వేయితేళ్లను జెఱ్ఱులును ప్రాఁకుచున్నట్టున్నది. ఇది సాధువులకకారణముగా బాధ చేసిన దానిఫలమూ యేమి?

చంద్ర—(భర్తకుఁ బ్రదక్షిణముచేసి నమస్కరించుచు నిలిచి ఓయీశ్వరా! నాప్రియువల్లభుని మనస్సెప్పుడును ధర్మమునందే వర్తిల్లునట్లును సత్యవ్రతమునుండి యణుమాత్రమును జలింపకుండునట్లును జేయుము. జన్మాంతరములున్నవో, నాకు జన్మ జన్మములయందును సత్యశీలుఁడైన యీహరిశ్చంద్రనృపాలుఁడే భర్తయగునట్లు ప్రసాదింపుము. మమ్ముబాధించి సత్యసంధులను జేసిన విశ్వామిత్రుని మామూలమున నేకీడును బొందకుండునట్లు చేయుము. (అని వధ్య శిల నెక్కుచున్నది.)

వీర—(ఖడ్గముధరించి చేయెత్తి) ఓయీశ్వరా! స్వామికార్యా నిర్వహణాయత్తచిత్తుఁడనగు నాకిందువలన స్త్రీహత్యాపాతకము కలుగకుండ ననుగ్రహింపుము.

భీమ—వీరదాసా! క్షణకాలము తాళుము. శిరశ్ఛేదము చేయుటకు ముందు రాజాజ్ఞను మున్ముందు ఘోషింపవలయును—ఓ పౌరులారా! రాజకుమారుని వధించిన నేరమునకై యీసుందరి యిప్పుడు శిరశ్ఛేదము చేయఁబడుచున్నది. చూడుడు.

విశ్వా—(తనలో) ఇంక నేనుపేక్ష చేయఁగూడదు. నా మనస్సు చేయిపెట్టి కలఁచుచున్నట్టున్నది. (ప్రకాశముగా) ఏమి?

కాశికానగరవాసులయిన నీడిక్కడనే మూఁగినది! ఓపౌరజనులారా! ఏమి చూచెదరు? మీయిండ్లకుఁబొండి. దారియిండి!

వీర—ప్రాణేశ్వరీ! ఇదిగో నాచేతికృపాణముతో నొక్క వ్రేటున శిరఃఖండనము చేయుచున్నాను మనస్సులో నీశ్వరుని నిలుపుకొమ్ము.

చంద్ర—ఓప్రాణేశ్వరా! నేను సంసిద్ధురాలనై యున్నాను. ఓయీశ్వరా! ఓదీనజనసంరక్షకా! ఓయార్తజనశరణ్యా! రక్షింపుము రక్షింపుము రక్షింపుము.

భీమ—ఓపౌరులారా! రాజకుమారుని వధించిన నేరమునకై యీసుందరి యిప్పుడు శిరశ్ఛేదము చేయఁబడుచున్నది. చూడుఁడు.

వీర—ఓప్రాణేశ్వరీ! నిశ్చలురాలవయి యున్నావా? (అని ఖడ్గమును కరమున మోపి గురిచూచి నఱుకుటకయి చేయి పయి కెత్తుచున్నాఁడు)

విశ్వా—(పరుగెత్తుకొనివచ్చి చేయిపట్టుకొని) ఓరాజా! నీ సాహసమింతటితోఁ జాలును. ఇటువంటి యబలలను జూచినఁ జండాలునకైనను మనస్సులోఁ గొంతదయ కలుగునే! నీకేల కలుగక యున్నది? ఇట్లు స్త్రీలను జంపుమని నీకు నీకులగురుఁ డుపదేశము చేసినాఁడా! కులకాంతను వధించుట ధర్మము గాదు. మానుము.

వీర—ఓమానిచంద్రా! నాపూనిక కడ్డమురాక నాచేయి విడిచి స్వామికార్యమును నిర్వహింప నిండు. ఇట్టిసమయమందు మీవంటి మునిసత్తములు చెంత నుండఁగూడదు. నావిన్నపము మన్నించి శీఘ్రముగా నెందేనియు విజయుఁచేయుఁడు.

విశ్వా—ఓరాజా! నన్ను నీవుపరునిగా నెన్నక నీక్షేమమును గోరి చెప్పెడి యీహితము విని కులసతిని జంపక విడువుము.

వీర—ఓమునిచంద్రా! కాలము మంచిది కానప్పుడు ప్రాణబంధువులును గర్భశత్రువులు కావచ్చును, మంచిదినములు వచ్చినప్పుడు పగఱలును బరమాప్తులు కావచ్చును.

క. మన దేహంబులలోపల
జనియించినవ్యాధి దుఃఖజనకంబును గా
వనములఁ బుట్టిన యౌషధి
ఘనసుఖజనకంబు నగుట కనమే ధాత్రిన్? 12

కాఁబట్టి మీరిప్పుడు చెప్పినది నాకు క్షేమకరమే కావచ్చును. అయినను నేనీవిషయమున మీయాజ్ఞ వినఁగలవాఁడను గాను.

విశ్వా—ఓ రాజా! వెఱ్ఱివాఁడవయి ఖ్యాతికయి కష్టములేల తెచ్చిపెట్టుకొనెదవు? ధర్మము ధర్మమని యేల పలువరించెదవు? భార్యాపుత్రులు పోయిన తరువాత నీఖ్యాతియు నీధర్మమును వచ్చి నిన్ను సుఖపెట్టఁ జాలునా?

వీర—ఓఋషిశ్రేష్ఠా! వేయిమాటలేటికి? నాకు సత్ఖ్యాతియే యుత్తమధనము. ధర్మమే సంపూర్ణసుఖదాయకము. నాకీర్తిధనమును దొంగిలినవాఁడు తాను ధనవంతుఁడు కాకపోయినను నన్ను మాత్రము భాగ్యహీనునిగాఁ జేయును.

చ. తెలివిని మర్త్యుఁ డెప్పుడును దేహపటుత్వము పోకమున్నె వ్యా
ధులు చనుదేకమున్నె జరదొట్టి మతిభ్రమ రాకమున్నె దొం
గల కణుమాత్రము న్వశము గాక నిరంతరసౌఖ్యమిచ్చి యి
మ్ములవెలయించు పుణ్యధనముంగడియింపఁగ జూడఁగావలెన్.

భార్యాపుత్రాదులు విడిచినను విడువక ధర్మము పురుషునికి శాశ్వతసుఖ మిచ్చును.

విశ్వా—ఎన్నఁడో యప్రత్యక్షమయినపరలోకసుఖము వచ్చునని ప్రత్యక్షమయిన యిహలోకసౌఖ్యము నేలపోఁగొట్టుకొనె

దవు? నీవొక్క యసత్యమాడిన పక్షమున నీపుత్రుని మగల బ్రతికించి సకలసంపదలతోను భార్యాసహితముగా నిన్ను రాజ్యసుఖమనుభవింపునట్లు చేసెదను.

వీర — దేహము లస్థిరములు, సంపదలు క్షణభంగురములు, దారసుతాదులు బుద్బుదప్రాయులు. ధర్మమొక్కటియే సుస్థిరమయినది. నను స్వసంపదలతోను మలదూఁగుటకై యసత్యదేవత నాశ్రయించుటకంటె మృత్యుదేవతనే నేను జేరెదను.

విశ్వా — నీవిప్పుడు దారిద్ర్యకష్టము లనుభవించుచున్నావు గదా! ఆలోచించుకొమ్ము.

వీర — దరిద్రుఁడ నైతినని నా కావంతయుఁ జింతలేదు, నే నెప్పుడును సంపదలతోఁ దులఁదూఁగుచునే యుందునేని నాసత్యనిత్యత లోకమునకు వెల్లడి కాకయే యుండును. చందనవృక్షము నలుగఁ దీసినప్పుడే సువాసన బయలు వెడలునట్లుగా, కష్టములు వచ్చి నలుగుడు తగిలినప్పుడే మంచివారికి సౌజన్యము వెల్లడియగును.

చ. సిరులను జూచియుఁ దురగసింధురసౌధసుతాళిఁ జూచియుఁ
గరువము పొందుచుండ్రు కనుఁగానక మూఢులు ధారుణీస్థలిన్,
మరణము సంభవించునెడ మాత్ర మ వేమియు లేనివారలై
ధర నధికారు లయ్యెదరు తా మొకనిల్వెడు భూమికేయిటన్

చ. ప్రజ లెఱుఁగంగ లేరు సిరిపట్టుల సత్త్వలతారతమ్యముల్,
నిజమును దాము గన్గొనఁగ నేర్తురు ధారుణిలోనిమానవ
వ్రజముల నెవ్వరుత్తములొ వాకొనరానియయోగ్యు లెవ్వరో
రుజల శరీరముల్త్రొఱఁగి రూపఱుపిమ్మట మెల్లమెల్లగన్. 15

విశ్వా — (తనలో) ఇఁక నీతఁడు నామాయలకు లోఁబడఁడు. వేయేండ్లు తలక్రిందుగాఁ దపస్సుచేసినను నే నితనిచేత బొంకింపలేను. ఇంతటితో నీతనినికష్టములనుండి గట్టెక్కింపవలెను. (ప్రకాశ

ముగా) ఓరాజేంద్రా! నీచిత్రచరిత్రము చూడఁగా నాశ్చర్యక వగుచున్నది. నీసత్యసంధతకు మెచ్చినాను. బొంకెఱుఁగనివాఁడ వన్న లోకములో నీవొక్కఁడవే.

వీర—ఓమునీంద్రా! మీవలన నేనిప్పుడు కృతార్థుఁడ నయినాను.

విశ్వా—నావలనఁ గాదు. ఈశ్వరానుగ్రహము వలనను నీ నిత్యసత్యమువలనను కృతార్థుఁడవయినావు. తనలోని పంచేంద్రియములను జయించినవాఁడు సర్వలోకములను జయించినవానికంటె నధికుఁడు. నీవు సప్తద్వీపములను జయింపఁగలుగుట యీ యింద్రియ జయముతో సమానమని యెంచను. నీసత్యశీలతను బరీక్షింపఁగోరి మీయెడలఁ జేసిన యపరాధము లన్నిటికిని నన్ను క్షమింపవలెను.

వీర—మీరు నాకు మహోపకారము చేసినవారు గాని నా యెడల నపరాధమేదియుఁ జేయలేదు. తల్లినొప్పల నొందియుఁ బుత్రజన్మమునకు సంతోషించునట్లుగానే బహుబాధలు పొందియు మీవలన నాకుఁగలిగిన సత్యసంతానలాభమునకు నేనమితానందము నొందుచున్నాను. మనసులో మీరేమియు సంకోచపడఁబోకుడు.

విశ్వా—నీ వీ పతివ్రతాశిరోమణి యయిన చంద్రమతిని శిరశ్ఛేదము చేయకుండినయెడల నేనప్పుడు మనస్సంకోచము లేక యుందును.

వీర—రాజశాసనమును స్వామియాజ్ఞను నేనెట్లు మీఱఁ గలుగుదును? అట్లుమీఱుట ధర్మమగునా? సకలధర్మవేత్తలైన మీరు నన్నధర్మముచేయుమని బోధింతురా?

విశ్వా—నాప్రార్థన చెల్లించి క్షణమాత్ర మీపని నిలుపుము. ఈలోపల రాజువచ్చి యీమెను మన్నింపఁగలఁడు.

వీర—మీయాజ్ఞ యవిలంఘ్యముగాన క్షణకాల మాఁగెదను. (కత్తి విడుచుచున్నాఁడు.)

విశ్వా—పాముకాటుచేత విషమెక్కి మూర్ఛల్లియున్న నీకు మాదుసకింతలోఁ జికిత్స చేయుదము రమ్ము. (అని లోహితాస్యుని నోటిలో నేదో వేయుచున్నాఁడు.)

లోహి—(మూర్ఛ తెలిసి లేచికూరుచుండి) హా! ఎంతనిద్ర పోతిని! నన్నిక్కడ కెవ్వరు తెచ్చినారు? ఓవిప్రబాలకులారా! దర్భలు సమిధలువిఱిచినారా?

వీర—(సంతోషముతో) ఏమి నాకన్నులు చేసికొన్న భాగ్యము! చంద్రమతికూడ రాజదండనమునుండి విముక్తురాలయిన గదా నాకుఁ బుత్రుఁడు పునర్జీవితుఁడైనాఁ డన్న సంతోషము పూర్ణమగును!

గీ. నారికేళంబుపయి నొక్కసారిగా నె
వారిదము నీరుఁ బిడుగున పంపునట్లు
విధియు సంతోషదుఃఖము ల్వెలయ నాకు
నొక్కసారియె కూర్చుచున్నఁ వాడు

భీష—ఓహో! కాశీపురాధీశు లయిన ప్రతాపచంద్రదేవ మహారాజుగారు మంత్రులతోడఁ గూడ నిక్కడకు విజయముచేయుచున్నారు.

[అప్పుడు రాజు మంత్రులతోఁ గూడఁ బ్రవేశించుచున్నాఁడు.]

ప్రతా—ఓయతిచంద్రా! పుత్రశోకములో మునిఁగియున్న వాఁడనైనను దేవరయాజ్ఞ యైనదని వచ్చినాను. శిష్యుని కేమి యాజ్ఞ?

విశ్వా—సుపుత్రావాప్తిరస్తు!—ఓసత్యవ్రతా! నక్షత్రకా!

నక్ష—స్వామీ! వచ్చుచున్నాను (అని రాజపుత్రునితోఁ బ్రవేశించుచున్నాఁడు.)

విశ్వా—నక్షత్రకా! పుత్రుఁడు మరణమునొందెనని దుఃఖించుచున్న రాజుకడకుఁ గొనిపోయి యీ బాలకిని సమర్పించి యాతని సంతోషపరవశునిం జేయుము.

ప్రతా—ఆహా! ఏమి నాభాగ్యము! చచ్చెననుకొన్న నా ముద్దుల బాలకుఁడు మరల సజీవుఁడై నాకు నేత్రోత్సవము చేయుచున్నాఁడు! అయ్యో! శిశుహంతకురాలని యొకయిల్లాలిని నిష్కారణముగాఁ జంపించి పాపము కట్టుకొంటినిగదా!

విశ్వా—రాజేంద్రా! పరితాపపడకు. ఆ నిరపరాధిని సజీవురాలై యున్నది.

ప్రతా—ఇప్పుడు నాయుల్లము చల్లబడినది.—ఓభీషణా! ఆనిర్దోషురాలిని శిరశ్ఛేదము చేయక విముక్తుని యిప్పుడ వీరబాహుని క్షమాపింపుము.

విశ్వా—ఆమె యెవ్వరనుకొన్నావు? నిత్యసత్యవ్రతుఁడైన హరిశ్చంద్రుని యిల్లాలైన చంద్రమతీదేవి. ఆపతివ్రతాతిలక మిక్కడనేయున్నది. వీరబాహునియొద్ద వీరదాసను నామముతోఁ గొలువు చేయుచున్న యీమహానుభావుఁడు హరిశ్చంద్రుఁడు.

ప్రతా—ఇప్పుడు వీరి దర్శనముచేత నాకన్నులు సఫలములయినవి. (అని లేచి హరిశ్చంద్రునిఁ గౌఁగిలించుకొనుచున్నాఁడు.)

వీర—పిచ్చుగుంటుమీఁద భాగీరథి పాఱినట్లు మీరయాచితముఁగా దర్శనమిచ్చుటచేత మీరన్నవాక్యములు నేనసవలసినవిగాని మీరు సెలవియ్యవలసినవికావు. మీరు పెద్దలు, పూజ్యులు మీదర్శనలాభమువలన నేను జరితార్థుఁడ నయినాను.

ప్రతా—ఒకవేళ వయస్సుచేత నేనే వృద్ధుఁడనైనను బుద్ధిచేతను గుణసంపదచేతను మీరే వృద్ధులు, మీరు దంపతులిరువురును గొన్నిదినములు మాయింట నతిథులుగా నుండి మా

గృహము పావనము చేయువలెను. ఓమహేంద్రా! శిశుహంతకు రాలన్న యపనింద సాధ్వీశిరోరత్నమయిన యీచంద్రమతి కేట్లు వచ్చినది?

విశ్వా—ఓరాజేంద్రా! చెప్పెదనువినుము. ఈహరిశ్చంద్రుని సత్యపరిశీలనార్థమై నేనే యీనక్షత్రకుని నియమింపగా నితఁడొరు లెఱుఁగకుండ రాజాంతఃపురముచొచ్చి యుయ్యాలలో నిద్రించుచున్న యీబాలకు నెత్తుకొనివచ్చి దాఁచి యీయర్భకుని శరీరమున నున్న నగలను గొనిపోయి యూరివంకఁ బోవుచున్న యీమెయొడిలో వైచి, దాదులుబిడ్డనుగానక మొత్తుపెట్టినపిమ్మట వెదకుచు బయలుదేఱిన తలారులకీమెను సొమ్ముతోఁ బట్టి యొప్పగించెను. ఈయనసత్యసంధత నేఁడు స్థిరపడినదిగదా! సర్వదేవతాసమక్షమున నేను జేసినప్రతిజ్ఞను నేనిప్పుడు చెల్లించుకొనెదను, (అనియాకాశమువంకఁజూచి) ఓమహేంద్రా! నీవిక్కడఁ బ్రత్యక్షమగుము. ఓకాశీవిశ్వనాథా! నీవిందు వచ్చి సాక్షిభావము వహింపుము. ఓవశిష్ఠా! నీశిష్యునిమహిమను జూడ రమ్ము!

[ఇంద్రుఁడును, ఉమతో శివుఁడును ప్రవేశించుచున్నారు.]

చంద్ర—ఆహా! ఏమి ఈభాగ్యము? ఇప్పుడు హరిశ్చంద్రుని మూలమున నందఱికిని దేవతా సాక్షాత్కారము కలుగుచున్నది.

విశ్వా—ఓపార్వతీశా! నీకు నమస్కారము. ఓమహేంద్రా! నా యెదుటకురమ్ము. ఓవశిష్ఠా! నీమాట గెలిచినది. నీశిష్యుని భొంకింపలేక నేనే యోడిపోయినాను. ముల్లోకములలో నీహరిశ్చంద్రుఁడొక్కఁడే నిక్కమైన సత్యవాది యని బ్రహ్మాదులసమక్షమున నేనే ముమ్మాటికిని ఘోషించుచున్నాను. ఈతఁడిఁకమీఁదట లోకములో సత్యహరిశ్చంద్రుఁడని ప్రఖ్యాతి చెందఁగలఁడు. ఓసత్యహరిశ్చంద్రా! ఇటురమ్ము నేనింద్రసభలోబలి

కినప్రతిన తప్పకుండఁ దొల్లి నేను జలాశనుఁడనై హిమవత్పర్వ తమునఁ జేసినతపస్సుల్లో నీకు సగము ధారపోయుచున్నాను. గ్రహింపుము. (అని చేతిలో ధారపోయుచున్నాఁడు.)

ఇంద్రు—విశ్వామిత్రా! నీవు పలికిన ప్రతిజ్ఞలో నొకదానినే చెల్లించినావు.

విశ్వా—ఇదిగో కడమదానినిగూడ నిర్వహించుచున్నాను. సత్యహరిశ్చంద్రా! నీరాజ్యమును నీకిచ్చుచున్నాను. నాయాజ్ఞచేత నీవు నీయిచ్చవచ్చినన్నాళ్లీభూమి యేలినతరువాత స్వర్గములో నీయింద్రునియర్ధాసనమందుండిసుఖ మనుభవింపుము. ఓమహేంద్రా! నీ కిది సమ్మతముగా నున్నదా?

ఇంద్రు—ఇటువంటి సత్యసంధునితోఁ గలిసి యర్ధాసనమునం దధివసించు భాగ్యముకలుగుటచే స్వర్గమును నేనును గూడ ధన్యత నొందుచున్నాము.

విశ్వా—కాలకౌశికుఁడును వీరబాహుఁడును వెనుక నిలచి తా మిచ్చినధనమెక్కడఁ బోవునో యని తహతహపడుచున్నారు. వీరివలన నేను గైకొన్నధనమును మరల వీరి కిచ్చివేసి యీదంప తులను దాస్యమునుండి యీక్షణము విముక్తులనుజేయుచున్నాను. ఓనక్షత్రకా! వీరిధనమును వీరి కిచ్చివేయుము.

నక్ష—మహాప్రసాదము. కాలకౌశికా! వీరబాహుఁడా! మీరిద్దరును నావెంటరండు. మీధన మిచ్చెదను.

(అని వారిని గొనినిష్క్రమించుచున్నాఁడు.)

శివు—ఓహరిశ్చంద్రా! మీరు వధూవరు లుభయులును నాయెదుటకు రండు. మీసత్యవర్తనము నాకాశ్చర్యము పుట్టించు చున్నది.

హరి-(భార్యతోవచ్చి యెదురనిలిచిచేతులుజోడించి) ఓ దేవా! నమస్కారము.

సీ. జయజయ యంబరచరవాహినీజూట
జయచంద్రమఃకళాసత్కరీట
జయజయ పాతకజ్వాలనామలకృపీట
జయ వినిర్ధళితకుంజరనిశాట
జయజయ పావకనయనాంచితలలాట
జయ నివసద్రౌప్యశైలకూట
జయజయ వ్యాఘ్రరాక్షసనిర్వరాఖేట
జయధృతనీరజాసనకరోట
గీ. జయ భువనపావనామ్నాయసంఘఘోట
జయ నిశాసమయచరత్స్మశానవాట
జయ సతతభూషణీకృతసర్పఘోట
జయ కనదుగ్రచిరామోఘశంబఖేట. 17

శివు—ఓరాజేంద్రా! నీవు మమ్ము స్తుతింపనక్కఱలేదు. నీభక్తి తాత్పర్యములను మే మెఱుఁగుదుము. మావలన నీకేమి కావలెనో వరముకోరుము.

హరి—దేవరకటాక్షసంపాదనము తప్ప నాకు మఱేమియుఁ గోరిక లేదు. అయినను దేవరయాజ్ఞాపించినప్పు డేదో కోరకయూరకుండరాదు.

ఉ. దేవ! మదీయమానసము దేవరమీఁదను ధర్మమందునున్
భావిని నిల్చునట్లుగను, భార్యలఁబోలె జనంబుల న్సదా
భావన చేసి తోడ్పడుచు వర్తిలునట్లును; జీవహింసకుం
బోవక యుండునట్లును ప్రభుప్రవరా! వర మిమ్ము సత్కృపన్ 18

శివు—వత్సా! నీవు కోరినకోరికల నిచ్చినారము.

పార్వతి—ఓసాధ్వీశిరోమణీ! నీకేమయినఁగోరిక కలదా?

చంద్ర—అంబా! నామన మెప్పుడును ధర్మమునందే వర్తిల్లు నట్లును, ఈశ్వర భక్తిని బతిభక్తిని పాయకుండునట్లును, జేయుము.

పార్వ—నీకీ వరమును బ్రసాదించినాము.

శివు—ఓహరిశ్చంద్రా! నీకు మఱేమయినఁ గోరికకలదా?

హరి:—

చ. అనయము భూమి సస్యవతియై ఫలియించును గాక! మానవుల్
ఘనతర నీతివర్తనలఁ గాంతురు గాక సుఖంబు! దుష్టవ
ర్తనులు సమర్థదండనల దౌష్ట్యముమాని చరింత్రు గాక! భూ
జను లెటనున్న మానక రజమ్మొ గ్రహింతురు గాక యెప్పుడున్. 19.

(అందఱు నిష్క్రమించుచున్నారు.)

సంపూర్ణము.

శారదా ముద్రాక్షరశాల, రాజమహేంద్రవరము.